

မင်းမြတ်သူရ

BURMESE
CLASSIC
COM

ဆားပုလင်းမင်းအောင်
ပုလဲခင်

မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေမှ
စီစဉ်ထုတ်ဝေသည်။

မင်းမြတ်သူရ

BURMESE
CLASSIC
COM

ဆားပုလင်းမင်းဆောင်

၁၄

ပုဂံခင်

သိုက်နန်းရှင်မ

BURMESE
CLASSIC
.COM

တစ်နေ့သ၌ မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်းရှိ ရွာကြီး တစ်ရွာ
တွင် အလှူကြီးတစ်ခုကို ပြုလုပ်ရန် ပြင်ဆင်နေသဖြင့် တစ်ရွာလုံး
လှုပ်လှုပ်ရွရွ ရှိလှလေ၏။ အလှူရှင်မှာ မောင်ရုပ်ချောနှင့် မခင်မေဟူ
သည့် လယ်သမားဇနီးမောင်နှံ ဖြစ်ပြီး ၎င်းတို့၏ သားလှရတနာ
လေး မောင်မိုးသီးကို ရှင်ပြုအလှူတော်မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပစေရန် ပြင်
ဆင်နေခြင်းဖြစ်၏။

အလှူရှင် မောင်ရုပ်ချောသည် လယ်သမားဖြစ်သော်
လည်း ရွာထဲတွင် အတော်အတန် ပြေလည်သူ ဖြစ်သဖြင့် အလှူကြီး
မှာ ထိုက်သင့်သလောက် ကြီး၍ကျယ်လှပေသည်။

စေတနာစာပေ

၆ မင်းမြတ်သူရ

အလှူကြီးသို့ ရွာခံများသာမက အနီးနားရွာများမှ မောင်ရယ်ချောနှင့် မခင်မေတို့၏ ဆွေမျိုးများလည်း လာရောက်ကြ မည်ဖြစ်သည်။

တို့ကြောင့်ပင် ရွာခံလူများသည် အလှူကြီး မကျင်း ပမီ လွန်စွာအလုပ်များ၍ နေကြပေ၏။ ပေသီး ခေါင်းဆောင်သော ကာလသားအဖွဲ့သည် မြို့ပေါ်သို့တက်၍ ၎င်းတို့ လွန်စွာနှစ်သက် လှသော လော်စပီကာကြီးကို ငှားရမ်းလေ၏။

အလှူကြိုက်သော ရွာသူမိန်းကလေးများက ပေသီးတို့ လူစုအား စုရတိလုံချည်၊ ပဒုမ္မာအင်္ကျီ၊ ရှန်လုံချည်၊ စွန်လည်ပျံ မျက်နှာချေမှုန့် စသည်တို့ကို မှာကြားကြကုန်၏။ ဤသို့ မှာကြားရင်း မယ်သင်ဆိုသော မိန်းကလေးက ...

“ဟ ... ပေသီး ... ငါ မှာလိုက်တဲ့ စွန်လည်ပျံ မျက်နှာ ချေမှုန့် ပါမလာရင် ရွာကို ပြန်မလာနဲ့တော့”

ဟု ပေသီးကို နောက်ပြောင်လေရာ ပေသီးက မျက် နှာတည်တည်ထားပြီး ...

“အေး ... အေး ... ပြန်မလာဘူး၊ နင်သာ ကလေးတွေ ဂရုစိုက်၊ အမေကိုလည်း ဂရုစိုက်ဖို့ မမေ့နဲ့နော်”

ဟု အပျိုလေး မယ်သင်ကို အသားယူ၍ ပြောလိုက် လေရာ ရွာသူကလေးများက ဝါးခနဲ ရယ်မောလိုက်ကြလေ၏။ မယ်သင်က ...

“သေချင်းဆိုး ပေသီး”

ဟု ပြောလိုက်ပြန်ရာ သာလှဆိုသော ကာလသား တစ်ယောက်က ...

“မေတ္တာထားတယ်လား”

ဟု ဝင်ရောက်နောက်ပြောင်လိုက်ရာ နှုတ်သွက်သော မယ်သင်က ...

“နင့်နှမနဲ့ ပေးစားလိုက်”

ဟု ကက်ကက်လန်အောင် ပြန်၍ ရန်တွေ့လိုက်လေ ၏။ ရွာသူကြီးခေါင်းဆောင်သော လူကြီးအဖွဲ့က သင်္ကန်းပရိက္ခရာ များနှင့် လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူရန် မြို့သို့ ထွက်ခွာသွားကြပြီး ဖြစ်၏။

ရွာတွင် ကျန်ရစ်နေသော ကာလသားများသည် ဘုံ၊ ပြဿာဒ်၊ မုဒ်တို့ဖြင့် အဆန်းတကြယ် စီမံထားသော မဏ္ဍပ်ကြီးတစ် ခုကို ကြိုးစားပမ်းစား ဆောက်လုပ်လေ၏။ မဏ္ဍပ် ဆောက်ကြရင်း လွန်စွာပါဝါပြချင်သော သူကြီးသား ဘဦးနှင့် လွန်စွာ အငြင်းသွန်

သော ချက်ကြီးဆိုသူသည် မဏ္ဍပ်ကို ဟိုလိုဆောက်၊ သည်လိုဆောက် မည်ဟု ငြင်းခုံကာ ရန်ဖြစ်ကြကုန်၏။

ရှင်ပြုအလှူတွင် ဒံပေါက်ထမင်းနှင့် ကြက်သားဟင်းကို ကျွေးမွေးမည် ဖြစ်လေရာ ဒံပေါက်ချက်တတ်သော မြို့မှ ကုလားများသည် လှည်းကြီးများဖြင့် ရွာထဲသို့ ဝင်ရောက်လာလေ၏။ ကလေးများနှင့် ခွေးများသည် ကုလားများကို မမြင်ဖူးသည့်အလား လှည်းနောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်ကြကုန်၏။

ကုလားများသည် မောင်ရုပ်ချော၏ အိမ်ထဲတွင် ဒံပေါက်ချက်ရန် မြေကျင်းကြီးတစ်ခုကို စတင်၍ တူးလေ၏။ ဒံပေါက်ချက်ခြင်းကို မမြင်ဖူးသော ရွာသူရွာသားများသည် ဝိုင်းဝန်း၍ ကြည့်ရှုကုန်ကြ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့၏ ပါးစပ်များကို အငြိမ်မနေဘဲ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ဆရာလုပ်လေ၏။ ဒေါ်ဘုမဆိုသော မိန်းမကြီးက ...

“မောင်ရုပ်ချောတို့ကတော့ ကြားကြားဖူးပေါင်တော်၊ ဒံပေါက်နဲ့ ထည့်ကျွေးမဲ့ ထမင်းများ မြို့က ကုလားတွေကို ခေါ်ချက်ခိုင်းရတယ်လို့”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ရွာသူရွာသားများသည် ဝါးခနဲ ရယ်မောကြကုန်၏။ ကုလားများသည် ရွာသူရွာသားများ၏ စကားကို

မကြားဟန်ပြု၍ မီးပြင်းပြင်းထိုးထားသော ဒယ်အိုးကြီးထဲသို့ ထောပတ်များကို ထည့်လေ၏။ ထိုစဉ် ဆေးတစ်ဖုံကိုသာ ဖော်တတ်သော ဆေးဆရာ ဦးစိန်ခို ရောက်လာပြီး ...

“ကိုရွှေကုလားတွေ ဒယ်အိုးထဲကို ထောပတ်တွေ ဒီလောက် ထည့်နေရအောင် မင်းတို့ ကြီးတော် မင်္ဂလာဆောင် အောက် မေ့လို့လား၊ အဆီအဆိမ့်တွေ စားပြီး တစ်ရွာလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်မယ်”

ဟု ဘုမသိ ဘမသိဖြင့် လာရောက်၍ ဆရာလုပ်လေ၏။ လွန်စွာ ဝက်သားကြိုက်သော ကာလသားခေါင်း ကိုပွကြီးဆိုသူသည် ကုလားများ၏ အနားသို့ လာ၍ ...

“ဒံပေါက်ကို ဝက်သားနဲ့ ချက်ရင် ခဲကောင်းမယ်”

ဟု ဆရာလုပ်လေရာ ကုလားများသည် လန့်ဖျပ်သွားကြကုန်၏။ ရွာသူရွာသားများလည်း ဝါးခနဲ ရယ်မောကြကုန်၏။

အလှူကြီးသည် စည်ကားသိုက်မြိုက်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ အလှူကြီးသို့ အနီးနားရွာများမှ မောင်ရုပ်ချောတို့၏ ဆွေမျိုးများလည်း လာရောက်ကြကုန်၏။ ရှင်လောင်းလှည့်သည့်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကျောင်းတိုက်ဆရာတော်ထံတွင် ပရိတ်တရားနာ၍ ရေစက်ချအမျှဝေလေ၏။

အလှူမဏ္ဍပ်ကြီးထဲတွင်လည်း လူသူကင်းရှင်းသွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် မြက်ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းထားသော ခရီးသွားတစ်ဦးသည် မဏ္ဍပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသဖြင့် ရွာသူတစ်ဦးက ...

“ကြွပါရှင် ... ကြွပါ ... ဒီဘက်ဝိုင်းမှာ ထမင်းသုံးဆောင်ပါဦး၊ ဒံပေါက်ထမင်း၊ ကြက်သားဟင်းနဲ့ ဒီပြင်ဟင်းတွေလည်း ရှိပါတယ်”

ဟု ဆိုကာ ထမင်းစားရန် ဖိတ်ခေါ်လေ၏။ ထိုအခါ ဧည့်သည်ခရီးသွားက ...

“ကျုပ်က ဒီအရပ်ကတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခရီးသွားတစ်ယောက်ပါ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလှူမင်္ဂလာပွဲကြီးနဲ့ ကြုံနေမှတော့ ဒါနလေးမြောက်သွားအောင် စားရတာပေါ့ဗျာ”

ဟု ဆိုကာ လူရှင်းသော မဏ္ဍပ်၏ တစ်နေရာသို့ သွားရောက်ကာ ဒံပေါက်ထမင်းနှင့် ကြက်သားဟင်းကို မြန်ရှက်စွာ စားသောက်လေ၏။ ရွာသူမိန်းကလေးလည်း ခရီးသွား ဧည့်သည်ကို ပြင်ဆင်ပေးပြီး တစ်နေရာသို့ သွားရောက်ကာ အခြားသော ရွာသူများနှင့် စကားဟောင့်ဖွဲ့နေလေ၏။

ခရီးသွားဧည့်သည် ထမင်း စားသောက်ပြီးသွားသောအခါ မည်သူ့ကိုမျှ နှုတ်မဆက်ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ထိုသူ ထွက်ခွာသွားပြီး များမကြာမီတွင် ရွာသူမိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် ထမင်းခိုင်းကို သိမ်းဆည်းရန် အနားသို့ ရောက်သောအခါ စားပွဲခုံပေါ်တွင် စားလက်စ ပန်းကန်နှင့်အတူ လွန်စွာလှပသော ယွန်းသေတ္တာလေးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ရွာသူတစ်ဦးက ...

“ဟယ်တော် ... ယွန်းသေတ္တာလေးတစ်လုံးပါလား၊ ခုနက ဟားပွဲပေါ်မှာ ဘာမှ မရှိပါဘူး၊ ဟော ... အခု ဘယ်က ယွန်းသေတ္တာလေး ရောက်နေတာလဲ၊ ဟိုလူ မေ့ကျန်ခဲ့ပြီနဲ့ တူတယ်”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေရာ ရွာသူရွာသားအချို့သည် အနီးသို့ လာရောက်၍ ယွန်းသေတ္တာလေးကို ကြည့်ကာ အမျိုးမျိုး ထင်ကြေးပေးကြကုန်၏။ ဆူဆူညံညံ အသံများကြောင့် အလှူရှင်မောင်ရုပ်ချောသည် လာရောက်ကြည့်ရှုလေရာ ယွန်းသေတ္တာလေးကို မြင်လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကြီးသည် ကျောင်းသို့ ပြန်ကြွသွားပြီဖြစ်သည်။ မောင်ရုပ်ချောသည် ယွန်းသေတ္တာ

လေးကို မြင်သောအခါ သူ၏ မျက်လုံးများ အရောင်တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပသွားပြီး သေတ္တာအနီးသို့ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ကာ ...

“နေပါဦးဗျာ ... ဒီသေတ္တာလေးကို ကျုပ် ကြည့်ပါရစေဦး”

ဟု ဆိုကာ အနီးကပ် ကြည့်ရှုလေ၏။ သေတ္တာကလေး သည် လွန်စွာ လှပ၏။ သေတ္တာအဖုံးကို လှပသော ကနုတ်ပန်းများ ဖြင့် ဆေးခြယ်သထား၏။ သေတ္တာ အနီးတွင် ကြေးသော့လေးတစ် ချောင်းကိုလည်း တွေ့လေရာ မောင်ရုပ်ချောက သေတ္တာရှိ သော့ပေါက် သို့ ထည့်ကာ “ထောက်” ခနဲ ဖွင့်လိုက်လေ၏။ သေတ္တာအဖုံးသည် ဖြည်းညင်းစွာ ပွင့်သွား၏။ ရွာသူရွာသားများသည် တိုးဝှေ့၍ သေတ္တာထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ကြ၏။ သေတ္တာထဲတွင် တစ်နံတစ်ရာ ကို ပိုးစဖြင့် အုပ်ဆိုင်းထားပြီး ပိုးစအဖြူပေါ်တွင် အနီရောင်ကြီး ဖြင့် ခရုထိုးထားသော ...

မောင်ရုပ်ချောအတွက် သိုက်နုနုပွင့်ပွင့်လက်အောင်

ဟူသော စာကြောင်းကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ မောင် ရုပ်ချောသည် ထိုစာကို ဖတ်၍ ...

“သိုက်နုနုရှင်မဆီကကိုး”

ဟု ရေရွတ်ကာ ပိုးစလေးကို ကမန်းကတန်း ဆွဲလှန် လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ပိုးစအောက်တွင် အရောင် ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် ဝင်းလက်တောက်ပနေသော ရွှေဒင်္ဂါးပုံကြီးကို အံ့သြဖွယ် မြင်တွေ့ လိုက်ရလေ၏။ ရွာသူရွာသားများသည် ရွှေဒင်္ဂါးများကို ကြည့်၍ လွန်စွာ အံ့သြသွားပြီး ...

“မောင်ရုပ်ချော ... ဒီသေတ္တာဟာ ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်လို ပတ် သက်သလဲ၊ သိုက်နုနုရှင်မဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ သိုက်နုနုရှင်မက မင်းကို ဒီလောက်များတဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေကို ပေးရတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းကြကုန်၏။ ရွာသူရွာသားများနှင့်အတူ အနားသို့ ရောက်လာသော မောင်ရုပ်ချော၏ ဇနီး မခင်မေကလည်း မေးမြန်းလေ၏။

မောင်ရုပ်ချောသည် အားလုံး၏ အမေးကို မဖြေသေး ဘဲ ရွှေဒင်္ဂါးများကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အားရပါးရ ဆုပ်ကိုင်ကာ တဖုံ့ဖုံ့ နှမ်းနေလေ၏။ ခဏကြာမှသာ ...

“သိုက်နုနုရှင်မဆိုတာ သိုက်နုနုရှင်မပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာလို့ သူတစ်ပါးအကြောင်းကို စပ်စုချင်တာလဲ၊ သိုက် နုနုရှင်မင်းသမီးက ကျုပ်အတွက် ရွှေဒင်္ဂါးတွေ လက်ဆောင်

ပေးလိုက်ပြီ၊ ကျုပ် မဆင်းရဲတော့ဘူး၊ ကျုပ်တို့ သူဌေးဖြစ်
ပြီ၊ ဒီနေ့ကစပြီး ကျုပ်ကို သူဌေးကြီး မောင်ရုပ်ချောလို့
ခေါ်ပေတော့”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောဆိုလိုက်လေတော့၏။ ထိုနေ့
မှစ၍ ညောင်ပင်သာရွာကလေး၏ ပါးစပ်ရာစဝင်တွင် မောင်ရုပ်ချော
တစ်ယောက် ဥစ္စာစောင့်မ ပေးသော ရွှေဒင်္ဂါးများ ရရှိသွားသည်ဟု
သတင်းထွက်ခဲ့လေတော့သတည်း။

ပျံလွှားငှက်ကလေး

နယ်မြို့လေးတစ်မြို့၏ မြို့ပြင်တစ်နေရာတွင် ရှိသော
သရက်ခြံကြီး အတွင်းတွင် ပင်နီတိုက်ပုံနှင့် ပုဆိုးတုံတိုကို ဖိုးရိုးဖားရား
ဝတ်ဆင်ထားသော လူငယ်တစ်ဦးနှင့် ချောမောလှပသော မိန်းမ
ပျိုကလေးတစ်ယောက်သည် သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်တွင်
ထိုင်နေကြလေ၏။ မိန်းမပျို၏ မျက်နှာသည် တစ်စုံတစ်ရာကို
တွေးတော၍ စိုးရိမ်နေဟန်ရှိပေ၏။ စာသမားဟန်ပေါက်နေသော
လူငယ်ကမူ မိန်းမပျိုကို ကြည့်၍ ...

“မပြေပြင်၊ ပင်ကိုလှ၊ ယဉ်ဆိုသမျှ၊ ယဉ်ထက်ယဉ်၊ ယဉ်မျိုး
စုတဲ့ ကြော့သူခင်ရယ်”

ဟု စာသံ ပေသံပါပါဖြင့် ခေါ်လိုက်လေရာ ကြော့
သူခင်ဆိုသော မိန်းမပျို၏ မျက်နှာသည် ရှုံ့မဲ့သွားပြီး ...

“ရှင် ဘာတွေ အရူးထနေတာလဲ ကိုလူလှ၊ ကျွန်မတို့ ဘဝမှာ ဒီလောက်အရေးကြီးနေတဲ့ အချိန်မှာ စာတွေ ပေတွေပဲ ရွတ်နေတော့မှာလား၊ ရှင် ကျွန်မကို မေတ္တာစစ်၊ မေတ္တာမှန်နဲ့ မချစ်ဘူးလား”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ လူငယ်က ...

“ချစ်တာပေါ့ ခင်ရယ်၊ ချစ်သမျှကို၊ မြင်းမိုရ်ရွှေတောင်လုံး သာပလေ၊ လေးဆူဒီပါ၊ သိတာရေမြေဆုံးစေတော့လေး၊ အို... ဘယ်မမုန်းပါတော့နိုင်’ ဆိုသလို မောင့်အချစ်၊ မမောင့် မေတ္တာဟာ မြင်းမိုရ်တောင်ထက် သာပါတယ် ခင်ရယ်၊ ပြီးတော့လေ”

ဟု ဆိုပြန်လေရာ မိန်းမပျိုက စိတ်မရှည်နိုင်တော့

၍ ကောင်းပြတ်ကာ ...

“ဒီမှာ ကိုလူလှ၊ မြင်းမိုရ်တောင်ထက် သာတာတွေ မသာတာတွေ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး၊ မနက်ဖြန်ဆို ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ခွဲရတော့မယ်၊ ဖေဖေက ကျွန်မကို စက်သူဌေး ကိုညှက်ဝင်းနဲ့ နေရာချထားပေးတော့မယ်ရှင် သိရဲ့လား”

“သည်ခေတ်တွင် သည်ကာလ၊ ငွေစတဲ့ရှေ့ဆောင်၊ ခွဲရင် ဖြင့်လူ့ဘောင်မှာ၊ ခွေးတောင်မှမလေး”တဲ့ ခင်ရဲ့၊ အရာရာ

ကို ငွေကဦးဆောင်နေတဲ့ ခေတ်ကြီးမှာ မောင့်လိုလူ မျက်နှာမွဲနဲ့ ခင်ပွဲခင်ကြီးက သဘောမတူတာ မဆန်းပါဘူးကွယ်”

ဟု စာသံပေသံပါပါဖြင့် ဆိုလိုက်ပြန်၏။ မိန်းမပျိုလေးသည် စိတ်ညစ်လွန်းမကစိတ်ညစ်သွားပြီး ...

“ကျွန်မတော့ သေသာသေလိုက်ချင်တယ် ကိုလူလှရယ်၊ ရှင်နဲ့တော့ ခက်ပါပြီ၊ မချစ်မနှစ်သက်တဲ့ ခန့်ရှင်ကြီးကိုတော့မယူနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အဝေးကို ပြေးကြရအောင်ရှင်”

ဟု လူငယ်ကို တိုက်တွန်းလိုက်ပြန်၏။ လူငယ်က ...

“ချစ်၍ခေါ်ရာ လိုက်ချင်ပါလဲ၊ နော်စာရွှေကုံးတစ်ခိုင်းလုံးကို၊ လုံးလုံးမောင်က မပိုင်သေးခဲ’ဆိုသလို မောင်တို့ နှစ်ယောက် ထွက်ပြေးဖို့ဆိုတာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ခင်ရယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ပြန်ရာ မိန်းမပျိုသည် လွန်စွာ ဒေါသထွက်သွားပြီး လူငယ်၏ ရင်ဘတ်ကို တဒုန်းဒုန်း ထုရှိက်ကာ ...

“ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲရှင်၊ ရှင် ယောက်ျား မဟုတ်ဘူးလား၊ ရှင် သတ္တိမရှိဘူးလား၊ ရှင်ကို ကျွန်မ အထင်ကြီးပြီး ချစ်မိတာ မှားပြီ”

ဟု အော်ဟစ်သောအခါမှပင် လူငယ်က ဝမ်းပန်းတနည်းဖြင့် ...

“ဒီမှာ ခင်၊ မောင်နဲ့ခင် ချိန်းတွေ့တာကို ခင် အဖေကြီး သိပါတယ်၊ မောင်တို့နှစ်ယောက် နောက်ဆုံးတွေ့ခြင်းဆိုပြီး လွှတ်ပေးထားတာပါ။ မောင်တို့ ထွက်ပြေးလို့လဲ မလွတ်နိုင် ပါဘူး။ ဟောဒီသရက်တောကြီးရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ ခင် အဖေရဲ့ လက်မရွံ့လူဆိုးလူမိုက်တွေ မောင်တို့ကို စောင့်ကြည့် နေတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှပင် မိန်းမပျိုသည် သရက်တောကြီး၏ အပြင်ဘက်သို့ အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်လိုက် လေ၏။ သရက်တောကြီး အပြင်ဘက်တွင် ရှမ်းဘောင်းဘီ ဝတ်ဆင် ထားသော လူဆိုးလူမိုက်သုံးယောက်ခန့်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ မိန်းမပျိုသည် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို နားလည်သဘောပေါက် သွားပြီးလျှင် လူငယ်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းတိုးဝင်ရောက်ကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးလိုက်လေတော့၏။

လူငယ်သည်လည်း မိန်းမပျိုနှင့် ခွဲခွာရမည့် အရေး ကို တွေးကာ ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေလေ၏။ မိန်းမပျို၏ ငိုကြွေးသံ သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော သရက်တောကြီးကို လှုပ်ခတ် သွားသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ၎င်းတို့၏ ခေါင်းပေါ် မှ ...

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ငိုကြွေးနေရတာလဲကွ၊ ငါ အိပ်ရတာ ခိမ်မရှိလိုက်တာ”

ဟူသော အသံကို ကြားရ၍ လူငယ်နှင့် မိန်းမပျိုသည် အလန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်လေရာ သစ်ပင်ပေါ်တွင် တရုတ် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ အဘိုးကြီးသည် ကာကီအင်္ကျီနှင့် ကာကီဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဦးထုပ်အုတ် တစ်လုံးကို ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းထားလေ၏။ အဘိုးအိုသည် သစ်ပင်ပေါ်မှ ပေါ့ပါးစွာ တွယ်ကပ်၍ ဆင်းလိုက်ပြီး မြေပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ...

“ပြောကြပါဦး၊ ကျုပ် ကူညီရတာပေါ့”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေရာ လူငယ်က ...

“ဒီအရေးက အဘ ကူညီနိုင်မယ် မထင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ လူငယ်ချင်း မေတ္တာမျှနေတာကို ကျုပ် ချစ်သူရဲ့ အဖေ သူဌေးကြီးက ကျုပ်နဲ့ သဘောမတူနိုင်ဘူး၊ သူနဲ့ ဂုဏ်ရည် တူတဲ့သူနဲ့ ပေးစားတော့မယ်တဲ့ဗျ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ ဝမ်းနည်းနေကြတာပေါ့”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ အဘိုးအိုက လွန်စွာ ရယ်ရွှင်ဖွယ် ကောင်းသော ပြက်လုံးတစ်ခုကို ကြားလိုက်သကဲ့သို့ တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေ၏။

“ဒါများကွာ ဒီလောက်ဝမ်းနည်းနေရသလားကွ၊ လွယ်လွယ်လေးပါ၊ သဘာဝလောကကြီးမှာ သဘာဝနဲ့ ညီအောင် နေနိုင်ရင် ဘာမှ ခက်တယ်ဆိုတာ မရှိဘူးကွ၊ သဘာဝလောကကြီးကို ဆန့်ကျင်ရင်သာ အခက်တွေ့တာ”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ လူငယ်က ...

“သဘာဝနဲ့ ညီအောင် ဘယ်လိုနေရမှာလဲဗျ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ တရုတ်အဘိုးကြီးက ...

“လောကမှာ လိုချင်တာကို မရရင် ရအောင်ယူရတယ်ကွ၊ အဲဒီလိုနေတာကို သဘာဝနဲ့ ညီအောင် နေတယ်လို့ ခေါ်တယ်”

ဟု ဖြေလေ၏။ လူငယ်က ...

“တိုက်ခိုက်လို့ မရရင်ရောဗျာ”

ဟု မေးလိုက်ပြန်ရာ တရုတ်အဘိုးကြီးက တဟားဟား

ရယ်၍ ...

“စစ်မရောက်မီ မြားကုန်နေတဲ့ကောင်၊ တိုက်လို့မရရင် အရှုံးခံလိုက်ပေါ့ကွ၊ လောကကြီးမှာ အားကြီးသူက အားငယ်သူကို နိုင်စမြဲပဲကွ၊ တကယ်တော့ လောကကြီးဟာ ကြီးနိုင်ငယ်ညှဉ်း လောကကြီးပါကွ၊ တောထဲက သတ္တဝါတွေကို ကြည့်ပါလား၊ အားနည်းသူကို အားသာသူက စားစမြဲပဲကွ”

ဟု ဆိုလေရာ မိန်းကလေးက ဝင်၍ ...

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ဒီက အဘပြောသလို သဘာဝအတိုင်း နေလိုက်ကြရအောင်”

ဟု လူငယ်ကို တိုက်တွန်းလေ၏။ တရုတ်အဘိုးကြီးက တဟားဟားရယ်၍ ...

“ဟား ဟား ... မိန်းကလေးက ခုံးမဝဲဝဲဘူး၊ သဘာဝလောကကြီးနဲ့ နီးစပ်သားပဲ”

ဟု ချီးမွမ်းလိုက်လေ၏။ လူငယ်က ...

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် နီးစပ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ အဘရဲ့၊ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါဗျာ”

ဟု အဘိုးကြီးကို မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ တရုတ်အဘိုးကြီးက ...

“ဒါကို မပူစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့ တာဝန်ထားစမ်းပါ၊ လောလောဆယ် ဟောဒီသရက်တောကြီးကို ဒေင်ဥယျာဉ်ကြီးလို သဘောထားလိုက်၊ မင်းတို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်က အာဒံနဲ့ ဧဝပေါ့ကွာ၊ ဘယ်လောက် ကြည့်နူးဖို့ကောင်းသလဲ”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ လူငယ်က မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ...

“သရက်ခြံအပြင်ဘက်က လူဆိုးလူမိုက်တွေကတော့ ကြည့်နူးဖို့မကောင်းဘူးဗျ”

“ပူဇနာစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မင်းတို့ မြို့ထဲမှာ မိသားစု ဘုံကထိန်ကြီး ကျင်းပနေတယ် မဟုတ်လားကွ၊ နောက်နာရီဝက်အတွင်းမှာ အဲဒီ ဘုံကထိန်လှည့်လာတဲ့အဖွဲ့က ဒီသရက်ခြံကြီးရှေ့ကို ရောက်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီကျမှ မင်းတို့ လွှတ်မြောက်အောင် ငါ ကြည့်စီစဉ်ပေးမယ်ကွာ၊ လောလောဆယ်တော့ ခြံထဲက သရက်တောင်းကြီးတွေကို တစ်နေရာ သွားပို့ရမှာပဲ”

ဟု ဆိုကာ တရုတ်အဘိုးကြီးသည် ခြံကြီး၏ တစ်နေရာတွင် ရှိသော သရက်သီးတောင်းကြီးများကို မြင်းလှည်းပေါ်တင်ကာ ခြံထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ လမ်းတစ်ဖက်တွင် ချစ်သူနှစ်ဦးကို စောင့်ကြည့်နေသော လူဆိုးလူမိုက်ကြီးများ ရှိနေကြ၏။ တရုတ်အဘိုးကြီးသည် မြင်းလှည်းကို လူမိုက်များ၏ မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်ကာ ...

“လူမိုက်ကြီးတွေ၊ သရက်သီး စားဦးမလား”

ဟု ဆိုကာ သရက်သီးမှည့်ကြီးများကို လှမ်းပစ်ပေးလေ၏။ လူမိုက်များသည် သရက်သီးများကို ဝမ်းသာအားရ ကောက်ယူကြလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့ ကိုယ်တွင် ဆောင်ယူလာသော ဓားများနှင့် သရက်သီးမှည့်များကို အားရပါးရ စားသောက်ကြကုန်၏။

တရုတ်အဘိုးကြီးသည် မြင်းလှည်းဖြင့် ခြံထဲသို့ ဝင်ချည်ထွက်ချည် ပြုကာ သရက်သီးတောင်းကြီးများကို သယ်ယူလေ၏။ နောက်တစ်ကြိမ်တွင်လည်း လူမိုက်များက ...

“ဟေ့လူကြီး ... သရက်သီး ပေးခဲ့ပါဦးဗျို့”

ဟု ဆိုကာ သရက်သီး တောင်းစားပြန်၏။ အဘိုးကြီးက ...

“ရမယ် ... ရမယ်”

ဟု ဆိုကာ သရက်သီးအချို့ကို ပစ်ပေးခဲ့ပြန်၏။ အတန်ကြာသောအခါ မြို့မိသားစု ဘုံကထိန်အဖွဲ့ကြီးသည် သရက်ခြံကြီးရှေ့သို့ ဘုံကထိန် လှည့်လာလေ၏။ လူမိုက်ကြီးများသည် ဘုံကထိန် လှည့်လည်သူများက ကွယ်နေသဖြင့် ခြံထဲသို့ မမြင်နိုင်တော့ပေ။

ထိုအခါ တရုတ်အဘိုးကြီးက ...

“မင်းတို့နှစ်ယောက် မြင်းလှည်းပေါ်က သရက်သီးတောင်းထဲ မြန်မြန်ဝင်လိုက်ကြ”

ဟု အမိန့်ပေးသဖြင့် လူငယ်နှင့် မိန်းမပျိုသည် မြင်းလှည်းပေါ်ရှိ သရက်သီးတောင်းအလွတ်ကြီး နှစ်တောင်းထဲသို့ ဝင်ထိုင်

လိုက်ကြ၏။ အဘိုးအိုက ၎င်းတို့၏ ခေါင်းပေါ်သို့ သရက်သီးများ နှင့် ဖုံးလွှမ်းလိုက်လေ၏။ ပြီးနောက်တွင်မူ ဘုံကထိန်လှည့်လည်သူ များနှင့် ရောနှော၍ မြင်းလှည်းကို မြို့ပြင်သို့ အေးဆေးသက်သာစွာ မောင်းထွက်ခဲ့လေ၏။ အဘိုးအိုသည် လူမိုက်များရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အားရပါးရပြီး၍ ...

“မရှိတော့ဘူးကွယ့်၊ စောင့်မနေနဲ့။”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေရာ လူမိုက်များက သရက်သီးကို ပြောသည်ထင်၍ ပြီးရယ်၍ လက်များ ပြန်ပြကြလေ၏။ မြို့ပြင်သို့ ရောက်သောအခါ အဘိုးအိုသည် မြင်းလှည်းကို ရပ်တန့်၍ လူငယ်နှင့် မိန်းမပျို အပေါ်တွင် ဖုံးအုပ်ထားသော သရက်သီးများကို ဖယ်ရှားပေးလေ၏။

“ကဲ ကဲ ... တောင်းထဲက ထွက်ခဲ့ကြပေတော့”

ဟု ဆိုကာ လူငယ်နှင့် မိန်းမပျိုကို မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဆင်းခိုင်းလေ၏။ လူငယ်က ...

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အဘရယ်၊ အဘ ကျေးဇူးကို တစ်နေ့နေ့မှာ ဆပ်ဖြစ်အောင် ဆပ်ပါမယ်၊ အဘနာမည် ဘယ်သူလဲဟင်”

စေတနာစာပေ

“ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးကွာ၊ ငါနာမည် သိချင်ရင်တော့ ပြောပြရတာပေါ့၊ ငါဟာ သဘာဝ လောကကြီးထဲမှာ ပျံလွှားငှက်လေးတစ်ကောင်လို လေမှာ လွင့်နေတယ်၊ လေနဲ့အတူ လာပြီး လေနဲ့အတူ သွားတယ်၊ ငါနာမည်ကို ပျံလွှားငှက်ကလေးလိုပဲ မှတ်ထားလိုက်ပေတော့၊ မင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံ ဟောဒီကားလမ်းအတိုင်း သွားရင် ဥက္ကံဆိုတဲ့ မြို့ကလေးကို ရောက်လိမ့်မယ်၊ ဥက္ကံမြို့ပြင်မှာ ပုည ဆိုတဲ့ သူရဲ ခြံကို တွေ့လိမ့်မယ်၊ ပုညနဲ့ ဆွေ့ရင် ငါက လွတ်လိုက်တာလို့ ပြောပြီး ခဏနေလို့ရတယ်၊ လောလောဆယ် ငါ အကူအညီပေးနိုင်တာကတော့ ဒါပါပဲကွာ”

ဟု ပြောဆိုကာ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ လူငယ်နှင့် မိန်းမပျိုသည် အဘိုးအိုကို ထိုင်ကန်တော့လိုက်လေ၏။ ခဏအကြာတွင် လူငယ်စုံတွဲသည် အဝေးပြေးကားတစ်စီးကို တားဆီးကာ ဥက္ကံမြို့ကလေးသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဥက္ကံမြို့သို့ ရောက်သောအခါ မြို့ပြင်အရပ်ရှိ ပုညဆိုသူ၏ ခြံသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

ကိုပုညကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ၍ ထိုခြံကလေးတွင်ပင် လူငယ်နှင့် မိန်းမကလေး၏ မင်္ဂလာဦးနေ့ရက်များကို

စေတနာစာပေ

၂၆ မင်းမြတ်သူရ

ကုန်လွန်စေခဲ့၏။ တစ်လခန့် နေထိုင်ပြီးသောအခါ လူငယ်နှင့်
မိန်းကလေးသည် အခြားမြို့တစ်မြို့သို့ ထွက်ခွာသွားကာ ကောင်း
ရောင်းကောင်းဝယ် အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်စားသောက်ရင်း စားဝတ်
နေရေး အဆင်ပြေခဲ့လေ၏။

ပထမပိုင်း

အရှက်အကြောက်ဟူသည်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော် တစ်စုသည် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီ ရုံးခန်းအတွင်းတွင် ထိုင်လျက် မိန်းမနှင့် ယောက်ျား မည်သူက အရှက်အကြောက်ကြီးသနည်း ဟူသော အမေးပုစ္ဆာကို အငြင်းအခွန် ပြု၍နေကြလေ၏။ စုံထောက် ကိုစိန်မြင့်က မိန်းမများ သည် အရှက်အကြောက်အရာတွင် ယောက်ျားများထက် သာလွန် သည်ဟူ၍ ငြင်းခုန်ပြီး စုံထောက် ကိုတင်လှကမူ ယောက်ျားများက သာ အရှက်အကြောက်ကြီးသည်ဟု ငြင်းခုန်လေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် စုံထောက် ဦးပေါ်ဦးသည် ဘုမသိ ဘမသိဖြင့် ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာပြီး ...

“ဟေ့လူတွေ ... ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေ ငြင်းခုန်နေတာလဲ”

စေတနာစာပေ

ဟု မေးခွန်းထုတ်လေရာ စုံထောက် ကိုစိန်မြင့်က ...

“မိန်းမနဲ့ ယောက်ျား ဘယ်သူက အရှက်အကြောက်ကြီးသလဲဆိုတာ ငြင်းခုံနေတာဗျ။ မိန်းမဆိုတာ ဣန္ဒြေသိက္ခာနဲ့ အရှက်တရားကို ယောက်ျားတွေထက်ပိုပြီး စောင့်သိရှိသေကြတယ်ဆိုတာ တစ်လောကလုံး အသိပဲဗျ။ ဒါကို ကိုတင်လှက ယောက်ျားတွေက အရှက်အကြောက်ကြီးတယ်လို့ ကျုပ်ကို ခံငြင်းနေတယ်ဗျ”

ဟု ဖြေဆိုလိုက်လေရာ စုံထောက်ကြီး ဦးပေါ်ဦးက ...
“ဒါဆိုရင် ကျုပ်က ကိုတင်လှဘက်က ထောက်ခံတယ်ဗျို့၊ ဣန္ဒြေသိက္ခာနဲ့ အရှက်တရားမှာ ကျုပ်တို့ ယောက်ျားတွေက မိန်းမတွေထက် သာတယ်လို့ ကျုပ် ယုံတယ်”

ဟု လက်မထောင်လိုက်လေ၏။ စုံထောက် ကိုတင်လှသည် ဦးပေါ်ဦး၏ စကားကြောင့် လွန်စွာ စိတ်အားတက်ကြွသွားပြီး ...

“ဟဲ ဟဲ ... ကိုစိန်မြင့်ရေ၊ ကျုပ်ဘက်က မဲတစ်မဲတော့ သာနေပြီနော်၊ ခင်ဗျားရဲ့ အဆိုကို ပြန်ရှပ်သိမ်းလိုက်ပေတော့၊ ခင်ဗျားရဲ့ အဆိုက ယုတ္တိမတန်တော့ဘူး၊ မိန်းမတွေက

အရှက်အကြောက် ပိုကြီးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ဘယ်လို သက်သေပြမလဲ”

ဟု လေသံမာမာဖြင့် ဆိုလိုက်လေရာ စုံထောက် ကိုစိန်မြင့်သည် ဦးပေါ်ဦးအား လွန်စွာ အမြင်ကတ်သွားပြီး ...

“ဦးပေါ်ဦးနဲ့ သက်သေပြမယ်ဗျာ”

ဟု အံ့ကြိတ်၍ ပြောဆိုလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ...

“ဘယ်လို သက်သေပြမှာလဲ ကိုစိန်မြင့်ရဲ့”

ဟု ဝင်ရောက်၍ စကားထောက်လိုက်လေရာ ကိုစိန်မြင့်က ...

“ဦးပေါ်ဦးကြီးဟာ စီအိုင်ဒီရုံးရှေ့က ကာကာကုလားရဲ့ အကြွေးတွေကို မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး မစပ်ဘဲနေတာကို ကြည့်ဗျာ၊ ဦးပေါ်ဦးကြီးလောက် အရှက်ကင်းမဲ့တဲ့သူ လောကမှာ ရှိမယ်မထင်ဘူး၊ လခထုတ်တဲ့နေ့ဆိုရင် ကာကာဆိုင်က ကုလား မမြင်အောင် ရှောင်ပုန်းနေတာ ခင်ဗျားတို့ အသိပဲဗျ”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ဦးပေါ်ဦးသည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။ ထိုအခါ စုံထောက် ကိုတင်လှက ...

“ဪ ... ခင်ဗျားက ဒီလိုလား၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ကလည်း ဦးပေါ်ဦးကြီး မိန်းမနဲ့ သက်သေပြရမယ်ဗျာ၊ ဦးပေါ်ဦးကြီး မိန်းမဟာ ရပ်ကွက်ထဲမှာ လေတစ်လုံး မိုးတစ်လုံးနဲ့ ကြွားပါ နေပြီး သာရေးနာရေးကိစ္စအတွက် အလှူခံလာပြီဆိုရင် တံခါးပိတ်ပြီး အိမ်ထဲမှာ ပုန်းနေတာကရောဗျာ၊ ဒါကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မိန်းမတွေဟာ အရှက်အကြောက် မရှိဘူး ဆိုတာ ရှင်းနေပါပြီဗျာ”

ဟု ဆိုလိုက်ပြန်လေရာ ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့် ...

“ဟေ့လူတွေ ခင်ဗျားတို့ ငြင်းခုံနေတဲ့ အထဲမှာ ကျုပ်တို့ လင်မယားက ဘာလို့ ပါလာတာလဲဗျ”

ဟု ပြောဆိုလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော် များအားလုံး ဝါးခနဲ ရယ်မောလိုက်ကြလေ၏။ စုံထောက် ကိုတင်လှ ကမူ ဦးပေါ်ဦးကြီးကို ကျေနပ်ဟန်မရှိသေးဘဲ ...

“ဪ ... ခင်ဗျားက ဒီလိုဆိုရင် ဦးပေါ်ဦးကြီး ဆပ်ကျောင်း ဆင်းကာစက မန္တလေးက ဈေးချိုသူတစ်ဦးကို လက်ဆွဲပြီး စကားပြောလို့ ပါးရိုက်ခံရတာရောဗျာ”

ဟု ဆိုလိုက်ပြန်ရာ စုံထောက် ကိုတင်လှက ...

“ဦးပေါ်ဦးကြီး မိန်းမဟာ အားတဲ့ရက်တွေမှာ အိမ်တကာလည် အတင်းပြောပြီး ပုစွန်တောင်ဈေး တစ်ဈေးလုံး လှည့်ပတ်ပြီး အကြွေးယူနေတာကရောဗျာ”

ဟု ဆိုလိုက်ပြန်၏။ စုံထောက် ကိုစိန်မြင့်က ...

“ဦးပေါ်ဦးကြီးဟာ ညနေစောင်းတာနဲ့ ကန်တော်ကြီးစောင်း တစ်လျှောက် ကားနဲ့ လှည့်ပတ်ပြီး မိန်းမပျိုလေးတွေကို နှမချင်း မစာနာဘဲ နောက်ပြောင်နေတာကရောဗျာ”

ဟု ဆိုလိုက်ပြန်ရာ ဦးပေါ်ဦးက ...

“ဟေ့လူတွေ ... တော်ပါတော့ဗျာ”

ဟု အလန့်တကြားနှင့် ဝင်ရောက်တားဆီးသောအခါ မှပင် စုံထောက် ကိုစိန်မြင့်တို့လူစုသည် ငြင်းခုံခြင်းကို ရပ်စဲလိုက် လေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်က အငြိမ်မနေနိုင်သေးဘဲ ...

“တော်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ မိန်းမနဲ့ ယောက်ျား ဘယ်သူက အရှက်အကြောက်ကြီးသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ...

“ဘယ်သူမှ မကြီးဘူး၊ အတူတူပဲဗျ”

ဟူသည့် သံလိုက်ဓာတ်ကဲ့သို့ ဆွဲဆောင်အားကောင်း သော အသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ ထိုအသံကြောင့် ကျွန်ုပ်၏

ခေါင်းကို ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ မြောက်ပြင်လုံချည်၊ ဗလေ
ဇာကုတ်အင်္ကျီနှင့် သတ္တလုပ်ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းထား
သော ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို တွေ့လိုက်
ရလေ၏။ ဦးပေါ်ဦးက ...

“ရှင်းစမ်းပါဦး ဆားပုလင်းမင်းအောင်ရယ်၊ ခင်ဗျားမှ
ဝင်မရှင်းရင်တော့ ကျုပ်တို့လင်မယား ဒီလူတွေ ပြောတာနဲ့
ရစရာရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။”

ဟု ပြောဆိုလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်
များအားလုံး ဝါးခနဲ ရယ်မောလိုက်ကြလေ၏။ ကိုမင်းအောင်က...

“ရှင်းပါမယ်ဗျာ၊ ရှင်းပါမယ်၊ တကယ်တော့ မိန်းမတွေရဲ့
အရှက်ဟာ ယောက်ျားတွေထက် မပိုဘူးဗျ၊ ဘာကြောင့်လဲ
ဆိုတော့ မိန်းမတွေဟာ အသံကျယ်တာရယ်၊ ရပ်ကျော်
ရွာကျော် ရန်ဖြစ်တာရယ်၊ ခုနစ်အိမ်ကြား ရှစ်အိမ်ကြား
ဆဲဆိုတာရယ်ကို ကြည့်ပြီး သိနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ မိန်းမတွေဟာ
အမှန်တကယ်ကို လိုအပ်လာပြီဆိုရင် အရှက်ဆိုတာလည်း
မရှိဘူး၊ အကြောက်ဆိုတာလည်း မရှိဘူး၊ မျက်နှာပြောင်
တိုက်ပြီး ပြောင်ပြောင်ကြီး နေလိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့်
အရှက် အကြောက်အရာမှာ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ ဘယ်သူမှ

မပိုဘူး၊ အရှက်နည်းတဲ့ ယောက်ျားက နည်းတယ်၊ အရှက်
များတဲ့ မိန်းမက များမှာပဲ၊ မိန်းမတွေဟာ ယောက်ျားတွေ
ထက် အရှက်ကြီးတယ်ဆိုရင် ပြည့်တန်ဆာအလုပ်ကို လုပ်နိုင်
ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမတွေရဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာနဲ့ အရှက်ဆို
တာ ဟန်ပဲဗျ၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းမတွေအတွက် သဘာဝလောက
ကြီးကပေးတဲ့ လက်ဆောင်တစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒါကတော့
မိခင်စိတ်ပဲ၊ အဲဒီစိတ်ကြောင့် ကြင်နာသနားတတ်ခြင်းဆိုတဲ့
အရာမှာတော့ ကျုပ်တို့ ယောက်ျားတွေထက် မိန်းမတွေက
သာတယ်ဗျ”

ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ စကားဆုံးသောအခါ
ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစုမှလွဲ၍ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍
ထောက်ခံလိုက်လေ၏။ စုံထောက် ဦးပေါ်ဦးကြီးက ...

“ဒီနေ့ ညစာကို မအူကုန်းလမ်းကျယ်က ချစ်တီးထမင်းဆိုင်
မှာ ကျုပ် ကျွေးမယ်ဗျို့။”

ဟု ကြွေးကြော်လိုက်လေ၏။

ပြန်ပေးဆွဲခံရသောမာဂရက်

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့ နံထောက်ကျော်များ စီအိုင်ဒီရုံးသို့ ရောက်သောအခါ နံထောက်မင်းကြီး အခေါ်လွှတ်လိုက်သည်ဟု ပြာတာ မောင်ရွှေက ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ဇက်ကလေးများ ပု၍ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့လေ၏။

ရုံးခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ မင်းကြီးက စားပွဲခုံကြီးကို လက်သီးဖြင့် ထု၍ ...

“ကျွန်ုပ် သိပ်ရှက်တယ်၊ လူဆိုးတွေဟာ ကျွန်ုပ်တို့ စီအိုင်ဒီကို စိန်ခေါ်နေပြီ၊ လူကလေးတို့ ဘယ်ချောင်မှာ သွားပြီး အိပ်ပျော်နေကြလဲ၊ သူတို့ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေကိုတောင် ချမ်းသာမပေးကြတော့ဘူး၊ မနေ့ညက ပုလိပ်မင်း

ကြီးရဲ့သမီး မာဂရက်ဟာ ပါတီက အပြန်မှာ အိမ်ကို ရောက်မလာဘူး၊ ဒီနေ့မနက် ရောက်တော့ ပုလိပ်မင်းကြီးရဲ့ အိမ်ကို စာတိုက်က စာတစ်စောင် ရောက်လာတယ်၊ ပုလိပ်မင်းကြီးရဲ့သမီး မာဂရက်ကို ပြန်ပေးဆွဲသွားကြပြီ၊ ဒီအကြောင်းကို သတင်းစာသမားတွေ သိရင် မြန်မာပြည် ပုလိပ်အဖွဲ့ကို လှောင်ပြောင်ကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မျက်နှာကို ဘယ်မှာ ဖွက်ထားရမှာလဲ၊ ဒီတော့လူကလေးတို့ အားလုံး ပုလိပ်မင်းကြီးရဲ့ အိမ်ကို အမြန်ဆုံးရောက်အောင် သွားကြပါ၊ ငရဲကောင်တွေကို အပြန်ဆုံး ဖမ်းဆီးပေးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါ၊ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကိုလည်း ခေါ်ဆောင်သွားကြပါ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းကာ ကျွန်ုပ်တို့ နံထောက်ကျော်များကို ရုံးခန်းထဲမှ နှင်လွှတ်လိုက်လေ၏။ ဦးပေါ်ဦးက မျက်နှာကြီးကို ရှုံ့မဲ့၍ ...

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ရာဇဝတ်အိုးကိုမှ တုတ်နဲ့ ထိုးမိပြီ ထင်တယ်ဗျာ၊ ဒီပြန်ပေးတွေကလည်းဗျာ ကြံကြံဖန်ဖန် ပုလိပ်မင်းကြီးရဲ့ သမီးကိုမှ ရွေးပြီး ပြန်ပေးဆွဲရတယ်လို့၊ ဒီအမှု မပေါ်သရွေ့ ကျုပ်တို့ ခေါင်းကို နေ့စဉ် မိုးကြိုးပစ်နေမှာပဲ”

ဟု ညည်းညူလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ ...

“မပူစမ်းပါနဲ့ ဦးပေါ်ဦးရယ်၊ ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်း မင်းအောင်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ”

ဟု ပြောဆိုကာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကားလေးကို ဆားပုလင်း မင်းအောင် နေထိုင်ရာ အမှတ်(၇)၊ အသောကလမ်း ကျောက်မြောင်း နေအိမ်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ကိုမင်းအောင်သည် ဧည့်ခန်းထဲတွင် တယောတစ်လက် ကို မျက်လုံးမှိတ်၍ ထိုးကာ စည်းစိမ်ခံနေလေ၏။ တယော ထိုးခြင်း၌ ဘိုးတံကို ဆွဲရသော (Bowling) နှင့် လက်ပေါက်ကို နှိပ် ရသည့် (Fingering) ဟူသော အလုပ်နှစ်ခု ပါရှိလေရာ ဆားပုလင်း မင်းအောင်သည် ထိုလုပ်ငန်း နှစ်မျိုးစုံကို ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်သော ကြောင့် တယောထိုးကောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို မြင်သောအခါ ...

“ဘယ်မှာ အမှုဖြစ်ပြန်ပြီလဲဗျ၊ ကျွန်တော့်အထင်တော့ အမှုက အတော်ခေါင်းခဲရမဲ့ အမှုမျိုးနဲ့ တူတယ်”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေရာ ဦးပေါ်ဦးက ...

“ခေါင်းခဲတာကတော့ မပြောနဲ့ဗျို့၊ ပုလိပ်မင်းကြီးရဲ့ သမီးကို ပြန်ပေးဆွဲခံရလို့တဲ့ဗျ”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ပြုံး၍

“အမှုမလိုက်ရလို့ ပျင်းနေတာနဲ့ အတော်ပဲဗျ၊ ပုလိပ်မင်းကြီး အိမ်ကို မောင်းပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော ဖို့ဒ်ကားစုတ် ကလေးသည် ပုလိပ်မင်းကြီး၏ နေအိမ်ရှိရာ အင်းယားလမ်းသို့ မောင်းနှင်ခဲ့လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ စကားဝိုင်းအတွင်းသို့ မဝင်ဘဲ မျက်လုံး စုံမှိတ်၍ လိုက်ပါလာလေ၏။ ပုလိပ်မင်းကြီး အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကားကို ခြံဝင်းထဲသို့ မောင်းနှင်ဝင်ခဲ့လေ၏။ ခြံဝင်းကြီးထဲတွင် လွန်စွာ လှပသော ရေပန်းကြီးတစ်ခု ရှိလေ၏။

ပုလိပ်မင်းကြီး၏ ဧည့်ခန်းထဲတွင် စုံထောက် ကိုတင်လှ တို့လူစုကို လူစုံတက်စုံ တွေ့ရလေ၏။ ပုလိပ်မင်းကြီးနှင့် မင်းကြီး ကတော်မှာ မျက်နှာမသာမယာနှင့် ရှိနေကြလေ၏။ စုံထောက် ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစုသည် စာတစ်စောင်ကို မှန်ဘီလူး ကိုယ်စီဖြင့် အလှအယက် ကြည့်ရှုနေကြ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ဧည့်ခန်းထဲရှိ ထိုင်ခုံလွတ် တစ်ခုသို့ ဣန္ဒြေရရ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး မင်းကြီးကတော်ဘက်သို့ လှည့်ကာ လွန်စွာပီသ၍ လွန်စွာအဆင့်အတန်းမြင့်သော အင်္ဂလိပ် စကားဖြင့် ...

“အမှုဖြစ်ပွားပုံကို ပြောပါဦး”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ မင်းကြီးကတော်က ...
“သင်ဟာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဆိုတဲ့ စုံထောက် မဟုတ်လား။ သင်လိုက်တဲ့ အမှုမှန်ရင် မပေါ်ရိုးထုံးစ မရှိဘူးလို့ သိရပါတယ်။ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ကျွန်မရဲ့ သမီးကို လူဆိုးတွေလက်က အမြန်ဆုံး လွှတ်အောင် ကူညီပေးကြပါ။ အမှုဖြစ်ပွားပုံက ဒီလိုပါ။ ကျွန်မရဲ့သမီး မာဂရက်ဟာ မနေ့ညက သူငယ်ချင်းတစ်ဦးရဲ့ ပါတီပွဲကို သွားပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ည(၁၀)နာရီကျော်တာနဲ့ သမီး ပြန်မရောက်လာလို့ ပါတီပွဲလုပ်တဲ့အိမ်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ကြည့်တော့ သမီး ပြန်သွားပြီလို့ သိရပါတယ်။ မာဂရက်ဟာ ကားကို ကိုယ်တိုင် မောင်းလေ့ရှိပါတယ်။ ညက တစ်ညလုံး စိတ်ပူပြီး မာဂရက်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေအိမ်ကို လှည့်ရှာခဲ့ပါတယ်။ ညသန်းခေါင် ကျော်တော့မှ မာဂရက် စီးလာတဲ့ ကားကို ဘောင်ဒရိုလမ်းထဲမှာ သွားတွေ့ပါတယ်။ ဒီနေ့မနက် ရောက်တော့ စာတိုက်ကနေ မှတ်ပုံတင်ထားတဲ့ စာတစ်စောင် ရောက်လာပါတယ်။ စာက ဟောဒီမှာပါ”

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် မင်းကြီးကတော်ကြီး ပေးသော စာကို လှမ်းယူ၍ ဖတ်ရှုလိုက်လေ၏။

မာဂရက်ရဲ့ အသက်နဲ့ အရှက်ကို ပြန်လိုချင်တယ်ဆိုရင် ခရစ်စမတ် ညမှာတာမွေသင်္ချိုင်းအလယ်က ဓရပ်ပျက်ကြီး အနီးမှာရှိတဲ့ သုဓမ္မစာရီဆိုတဲ့ အုတ်ဂူပေါ်မှာ ငွေတစ်သိန်းကို လာပြီးထားပါ။ ပြောတဲ့အတိုင်း မလိုက်နာဘူးဆိုရင်တော့ အလောင်းကိုပဲ ပြန်ရမယ်။

ရွှေနဂါးဂိုဏ်း

ကိုမင်းအောင်သည် စာကို ဖတ်ရှုပြီးသောအခါ မင်းကြီးကတော်လက်သို့ ပြန်လည်ပေးအပ်လိုက်ကာ ...

“ရွှေနဂါးဂိုဏ်းဆိုတာတော့ မကြားဖူးသေးဘူး၊ ခရစ်စမတ်ည ရောက်ဖို့ ငါးရက်လိုသေးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ပြန်ဇေးအဖွဲ့က ပေးဖို့လိုက်သော စာကို လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဆက်လက်၍ ...

“မာဂရက်ရဲ့ အခန်းကို ကျွန်တော် ကြည့်ချင်တယ်”

ဟု ခွင့်တောင်းလိုက်လေရာ မင်းကြီးကတော်က အိပ်ခန်းတစ်ခု အတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ခဏကြာအောင် စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးသောအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က အိပ်ခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ခွာလာ၏။

“မာဂရက်အတွက် ဘာမှ မပူပါနဲ့၊ မှဲ့တစ်ပေါက်မှ မစွန်းစေရပါဘူး၊ ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်”

ဟု ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ပြောလိုက်လေရာ မင်းကြီးကတော်ကြီး၏ ပူပင်သောကဖြစ်နေသော မျက်နှာသည် ဝင်းပကြည်လင်သွားပြီး ...

“တကယ်လား ဆားပုလင်းမင်းအောင်”

ဟု ဝမ်းသာအားရ မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“ကျုပ် ဘယ်သောအခါမှ မသားမပြောတတ်ဘူး”

ဟု လေသံမာမာဖြင့် ပြန်ပြောလေ၏။ ပြီးနောက် ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဆင်းကာ မာဂရက် ကိုယ်တိုင် မောင်းနှင်ခဲ့သော ဆော့ဘီအော်စတင်ကားငယ်လေးကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် အင်းစိန် စီအိုင်ဒီမှ စုံထောက်မင်းကြီး ရောက်ရှိလာပြီး ပုလိပ်မင်းကြီးထံသို့ သွားရောက် နှုတ်ဆက်သည်ကို မြင်ရ၏။

စုံထောက် ကိုတင်လှတို့လူစုသည် မင်းကြီး၏ နောက်မှ ရှင်လောင်းလှည့်သကဲ့သို့ တသီတတန်းကြီး လိုက်နေလေ၏။ စုံထောက် ကိုစိန်မြင့်က စုံထောက်မင်းကြီး၏ ရှေ့တွင် ခူးထောက်လှမတတ် ဦးညွတ်လိုက်ပြီး ...

“ပုလိပ်မင်းကြီး သမီးက ပြန်ပေးဆွဲခဲရတာပါ သခင်၊ ဆွဲတဲ့ဂိုဏ်းက ရွှေနဂါးဂိုဏ်းသာ၊ ခရစ်စမတ်ညရောက်ပြီဆိုရင်တော့ ရွှေနဂါးဂိုဏ်းသားတွေကို တစ်ယောက်မကျန်ဖမ်းမိနိုင်မှာပါ သခင်”

ဟု ပြောလေ၏။

စုံထောက်မင်းကြီးသည် ၎င်းတို့၏ စကားကို မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်ဖြင့် နားထောင်နေရာ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကမူ စုံထောက်မင်းကြီးကို လှည့်၍ပင် မကြည့်ဘဲ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ကာ ...

“မာဂရက်မှာ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း ဘယ်နှယောက်ရှိပါသလဲ”

ဟု မင်းကြီးကတော်ကြီးကို မေးလိုက်လေရာ ...

“နှစ်ယောက် ရှိပါတယ်၊ တစ်ယောက်က ဝန်ထောက်ဦးဘထွန်းရဲ့သမီး မြမြနဲ့ လက်နှိပ်စက်စာရေးမ ဝင်နီ (ခေါ်) လဲ့လဲ့ပါ၊ ဒါပေမဲ့ မြမြက ဒီနေ့မနက်ပဲ မန္တလေးကို ခရီးထွက်သွားပါတယ်၊ ဝင်နီကတော့ ရှိပါတယ်”

ဟု မင်းကြီးကတော်ကြီးက ဖြေလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်လုံးရဲ့ လိပ်စာတွေ ကျွန်တော့်ကို ပေးပါ။ ကျွန်တော် စုံစမ်းချင်လို့ပါ။ မာဂရက် မနေ့ညက သွားခဲ့တဲ့ ပါတီရဲ့ လိပ်စာကိုလည်း ပေးပါ။ မာဂရက်အတွက် ဘာမှ မပူပါနဲ့။ စိတ်အေးအေးထားပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် မကြာမီအချိန်မှာပဲ မာဂရက်ကို ရွှေနဂါးဂိုဏ်းသား ဆိုသူတွေရဲ့ လက်ထဲက ကယ်ထုတ်ပေးပါမယ်”

ဟု ဝန်ခံကတိပြုလိုက်လေရာ ပုလိပ်မင်းကြီးနှင့် စုံထောက်မင်းကြီး အပါအဝင် ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များ အားလုံး အံ့အားတသင့် ဖြစ်သွားလေ၏။

ဦးပေါ်ဦးကြီးက ...

“ကဲအောင်ထွန်းရေ ကျုပ်တို့ လူတော့ ရွှေနဂါးဂိုဏ်းသားတွေနဲ့ သူနိုင် ငါနိုင် အပြိုင်ကြတော့မယ်နဲ့ တူတယ်ဗျို့။ ကျုပ်တော့ မျက်ခုံး ခပ်လှုပ်လှုပ်ပဲ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဆားပုလင်း မင်းအောင်သည် ကျွန်ုပ်၏ အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ...

“အိုင်ပီရေ ... ကားသော့ ခဏပေးပါဗျာ၊ အိုင်ပီတို့ ဒီအိမ်မှာပဲ စောင့်နေကြပါ။ ကျွန်တော် မာဂရက်ကို ရအောင် ပြန်ခေါ်လာခဲ့ပါမယ်”

ဟု ဆိုလိုက်တာ ကျွန်ုပ်က ...

“ကိုမင်းအောင် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါမလားဗျ၊ ဂိုဏ်း တစ်ဂိုဏ်းနဲ့ သူနိုင် ငါနိုင် ဝိုက်ရမဲ့ကိစ္စ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုမင်းအောင်က ...

“မပူပါနဲ့ အိုင်ပီရယ်၊ ကျွန်တော်က ဆားပုလင်းမင်းအောင်ပါ”

ဟု ပြောဆိုကာ ပုလိပ်မင်းကြီး၏ အိမ်ထဲမှ ထွက်ခွာ သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ် စုံထောက်ကျော်များသည် ဆားပုလင်း မင်းအောင် ထွက်ခွာသောအခါ ပုလိပ်မင်းကြီး၏ ခြံဝင်းကျယ်ကြီး ထဲတွင် ပျော်ပွဲစားထွက်သည့်အလား ‘လှည့်လည်ကြည့်ရှုကြလေ၏။

ပုလိပ်မင်းကြီး၏ အိမ်နောက်ဘက်တွင် အင်းယား ကန်ကြီး ရှိလေရာ ကမ်းစပ်တွင် ထိုင်၍ စကားပြောကြလေ၏။ ထမင်းစားချိန်တန်သောအခါ ပုလိပ်မင်းကြီး၏ ထမင်းချက်က လာရောက်ခေါ်ယူ၍ ပုလိပ်မင်းကြီး၏ အိမ်၌ ထမင်းစားသောက် ကြလေ၏။ ထမင်းစားသောက်ကြရင်း ဦးပေါ်ဦးက ...

“ထမင်းစားလို့ မြိန်လိုက်တာဗျာ၊ ကျုပ်တို့ စုံထောက်လုပ် လာတဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ ပုလိပ်မင်းကြီး အိမ်က ထမင်းကို ဒီတစ်ခါပဲ စားဖူးသေးတယ်ဗျို့။ ကျုပ်တို့ အိမ် ရောက်ရင် ထိထိုးရမယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆားပုလင်းမင်းအောင် ရဲ့ ကျေးဇူးပဲဗျ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ စုံထောက် ကိုတင်လှက မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့၍ ...

“ပုလိပ်မင်းကြီးက သူ့သမီး မာဂရက်ကို ပြန်ပေးသမားတွေ လက်က အမြန်ဆုံး ပြန်ခေါ်လာမယ်ဆိုလို့ ကျုပ်တို့ကို ထမင်း ကျွေးတာမျိုး ခင်ဗျားတို့လူ ပြောတော့ ဖိုးစိန်၊ ကတော့ ချိုမိုင်မိုင်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ လူစု အိမ်ပေါ်က ခေါင်းနဲ့ ဆင်းပြေးရမယ်ဗျို့။”

ဟု ဆားပုလင်းမင်းမောင်ကို မနာလိုသူပီပီ ဝေဖန် ကဲ့ရဲ့လိုက်လေ၏။ စုံထောက် ကိုစိန်မြင့်ကလည်း ...

“ဟုတ်လိုက်လေဗျာ၊ ရွှေနဂါးဂိုဏ်းဆိုတာ နယ်နယ်ရရ ဂိုဏ်း ဟုတ်ဟန်မတူဘူး၊ လက်နက်လူသူ အင်အားတောင့် တင်းလို့သာ ပုလိပ်မင်းကြီးရဲ့ သမီးကို ပြန်ပေးဆွဲဖို့ ကြံတာ ပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့လူကတော့ လေ့တစ်လုံး ဖိုးတစ်လုံးနဲ့ ပြော သွားလိုက်တာ မာဂရက်ကိုပဲ ပြန်ရမလား၊ သူ့အလောင်းကိုပဲ လိုက်ရှာရမလား စောင့်ကြည့်ပေတော့ဗျို့။”

ဟု စုံထောက် ကိုတင်လှကို ထောက်ခံလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းတို့၏ စကားကြောင့် ဆားပုလင်းမင်းအောင်အတွက် ဖိုးရိပ်ပူပန်မိသေးတော့၏။

ညနေစောင်းသောအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ ကားကလေးသည် ပုလိပ်မင်းကြီး၏ ခြံဝင်းထဲသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက် လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ လူစုသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ကားထဲသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်အတူ ချောမော လှပသော မျက်နှာဖြူမလေးတစ်ဦးသည် ယှဉ်တွဲ၍ ပါလာသည်ကို တွေ့ရ၏။

မျက်နှာဖြူမလေးသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်နှင့် ပုလိပ်မင်းကြီးကတော်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းတိုးဝှေ့ဝင်ရောက်ကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုယိုနေပုံကိုထောက်၍ မင်းကြီး၏သမီး မာဂရက် ဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းရလေ၏။

ပုလိပ်မင်းကြီးသည် သူ၏ သမီးကို ပြန်လည်တွေ့ရှိ ပြီးနောက် လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားပြီးလျှင် ...

“ကျုပ် သမီးကို ရွှေနဂါးဂိုဏ်းသားတွေရဲ့ လက်ထဲက ကယ်ဆယ်ပေးနိုင်တာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆားပုလင်း မင်းအောင်၊ ဒါနဲ့ ရွှေနဂါးဂိုဏ်းသားတွေကိုရော ဖမ်းမိပြီလား။”

ဟု မေးခွန်းထုတ်လိုက်လေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင် သည် မင်းကြီး၏ မေးခွန်းကို မဖြေသေးဘဲ ဧည့်ခန်းထဲသို့ လွန်စွာ ကြည့်ကောင်းအောင် လျှောက်သွားပြီး ထိုင်ခုံတစ်လုံးပေါ်တွင်

အကျအန ထိုင်လိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် ဂျွန်ပလေယာမှတ်ဆိုတ် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို နှုတ်ခမ်းတွင် တွေ့ကာ ထောက်ခံနဲ့ မီးညှိ လိုက်ပြီး ...

“မာဂရက်ဟာ တော်မီဆိုတဲ့ လူရှုပ်လူမွေ ချစ်သူတစ်ဦး ရှိနေတာ ပုလိပ်မင်းကြီးတို့ သိမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ မာဂရက်က တော်မီကို လူရှုပ်လူမွေမှန်း မသိခဲ့ပါဘူး။ အချစ်မှာ မျက်စိ မပါဘူးဆိုတဲ့ စကားလိုပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်မှာလည်း တော်မီလို လူမျိုးနဲ့ မိဘတွေက သဘောမတူနိုင်ဘူး ဖြစ်နေ ပါတယ်။ ဒီတော့ တော်မီနဲ့ မခွဲရဲအောင် ကြိမ်ကြိရာ ကြိတဲ့ အပြစ်ပါပဲ။ မာဂရက်ဟာ တော်မီနဲ့ စေးမှာစိုးတဲ့အတွက် ပြန်ပေးသမားတွေက ခေါ်ဆောင်သွားသယောင် စာရေးပြီး သူ့ချစ်သူ တော်မီနဲ့ ထွက်ပြေးဖို့ ကြံစည်တာပါ။ ပုလိပ်တွေ က ပြန်ပေးသမားဆိုသူတွေကို မဲပြီး လိုက်နေတဲ့အချိန်မှာ တော်မီနဲ့ မာဂရက်က လွတ်ရာကျွတ်ရာကို ထွက်ပြေးဖို့ ကြံစည်ထားပြီးသားပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ရွှေနဂါးဂိုဏ်းက တောင်းဆိုတဲ့ ငွေကို ခရစ်စမတ်ည ရောက်ရင် တာမွေ သင်္ချိုင်းထဲက အုတ်ဂူမှာ လာထားဖို့ ရက်တွေ အများကြီး ခွာချိန်းခဲ့တာပါ။ ပုလိပ်တွေ အလုပ်ရှုပ်နေချိန်မှာ တော်မီနဲ့

အေးအေးဆေးဆေး ထွက်သွားလို့ရအောင်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ပြန်ပေးသမားတွေ စာတိုက်စာပို့လိုက်တဲ့ စာကို ဖတ်မိကတည်းက ဒါဟာ ပြန်ပေးဆွဲတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ နားလည်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ စာထဲမှာ ပါတဲ့ သုဓမ္မစာရီဆိုတဲ့ အုတ်ဂူကြောင့်ပါပဲ။ တာမွေသင်္ချိုင်း မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီး သုဘရာဇာ ရွှေဗျိုင်း ရှိတဲ့ အတွက် မကြာခဏ သွားရောက်လေ့ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဧရပ်ပျက်ကြီး အနီးက အုတ်ဂူတွေကို ကျွန်တော် ကောင်း ကောင်းသိပါနေပါတယ်။ ဧရပ်ပျက်ကြီး အနီးမှာ အုတ်ဂူ သုံးဆယ်တစ်လုံး ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သုဓမ္မစာရီဆိုတဲ့ အုတ်ဂူ မရှိပါဘူး။ ဒါကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ရွှေနဂါးဂိုဏ်း က ပြန်ပေးဆွဲတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ သိသာတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ပြန်ပေးဂိုဏ်းသားတစ်ခုအနေနဲ့ အခြား ပြန်ပေးဆွဲစရာ သူဌေးသူကြွယ်တွေရဲ့ သားသမီးတွေ ရန်ကုန် မြို့မှာ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ဒီလိုရှိရက်နဲ့ ရန်ကုန်ပုလိပ် မင်းကြီးရဲ့ သမီးကိုမှ ရွေးပြီးတော့ မဆွဲတန်ကောင်းဘူးလို့ တွက်ဆလို့ရပါတယ်။ ဘယ်ပြန်ပေးအဖွဲ့ကမှ ကိုယ့်သေ တွင်းကိုယ်တူးတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်

ဟာ မာဂရက်ရဲ့ အခန်းကို ဝင်ကြည့်တော့ မာဂရက်မှာ ချစ်သူရှိနေတဲ့ အထောက်အထားတွေ တွေ့ရပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ မာဂရက်ရဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ မြမြနဲ့ ဝင်နီ (ခေါ်) လဲ့လဲ့ဟာ မာဂရက်ရဲ့ အကြံအစည်ကို သိနေပါတယ်။ မြမြဟာ မန္တလေး မသွားပါဘူး။ ရန်ကုန်မှာပဲ ရှိနေပါတယ်။ ပုလိပ်မင်းကြီး မိသားစုက သူ့ကို မေးရင် အဖြေရခက်လို့ မန္တလေးသွားမယ်လို့ သတင်းလွှင့်ထားတာပါ။ ကျွန်တော်ဟာ မြမြအိမ်ကို သွားစုံစမ်းကြည့်တော့ မြမြနဲ့ ပက်ပင်းတွေ့ခဲ့ပါတယ်။ ရွှေနဂါးဂိုဏ်းက ရေးတဲ့စာကို ဝင်နီ (ခေါ်) လဲ့လဲ့က လက်နှိပ်စက် ရိုက်ပေးခဲ့တာပါ။ ဒီကိစ္စတစ်ခုလုံးမှာ ဝင်နီရဲ့ အကြံအစည် အများကြီး ပါဝင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အင်းစိန် နိဗ္ဗန္တလမ်းမှာနေတဲ့ ဝင်နီကို သွားတွေ့ပြီး ချောမော့စစ်ဆေးကြည့်လိုက်တာနဲ့ မာဂရက်ဟာ တော်မီနဲ့ ထွက်ပြေးဖို့ ကြံထားကြောင်း လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွားသလို ရှင်းရှင်းကြီး ပေါ်လွင်လာပါတယ်။ အဲဒါပဲ။ ကောင်းတာက လူရှုပ်လူမွေ တော်မီက ပထမတော့ မာဂရက်ရဲ့ အကြံအစည်ကို လက်ခံပေမဲ့ အဲဒီညက မာဂရက် ချိန်ထားတဲ့နေရာကို ရောက်မလာခဲ့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့

တော်မီဟာ မာဂရက်ကို မေတ္တာစစ်နဲ့ မချစ်ဘဲ အပျော်ကြံတာမို့လို့ပါပဲ။ သူဟာ ပုလိပ်မင်းကြီးနဲ့ ပြဿနာ အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ပဲ အင်းစိန် နဲ့သာကုန်းရပ်ကွက်ထဲက အိမ်ကြီးတစ်အိမ်မှာ ငိုယိုနေတဲ့ မာဂရက်ကို ကျွန်တော် သွားခေါ်လာခဲ့တာပါ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ စကားဆုံးသောအခါ ပုလိပ်မင်းကြီးက ...

“အိုးဂေါ့ ... ဒီတစ်ခါတော့ ငရဲကောင် တော်မီကို ကျေးဇူးတင်ရမလို့ ဖြစ်နေပြီ”

ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။ ပုလိပ်မင်းကြီးကတော်က ...

“မိုက်လိုက်တဲ့ သမီးရယ်”

ဟုဆိုကာ မာဂရက်ကို ဖက်၍ ငိုယိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ စုံထောက်မင်းကြီးကမူ ...

“တော်ပါပေတယ် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၊ သင်ဟာ စုံထောက်လုပ်ဖို့ ဘုရားသခင်က ပေးသနားတဲ့သူ အစစ်ပါပဲ”

ဟု ချီးမွမ်းစကားပြောလေ၏။

စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးကမူ ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစာဘက်သို့ လှည့်ကာ ...

“ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်လူတို့၊ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ရဲ့ အလောင်းကို လိုက်ရှာရမယ်ဆို၊ ခင်ဗျားတို့လူစုဟာ ကိုယ့်မှာလည်း အရည်အချင်း မရှိဘူး၊ အရည်အချင်းရှိတဲ့ သူကိုလည်း ဆည်းကပ်ဖို့ မကြိုးစားဘူး၊ မနာလိုဝန်တိုစိတ်တွေကို လျှော့စမ်းပါဗျာ၊ သူများမနာလို ကိုယ့်အကျိုးမရှိတဲ့ဗျ ... ဟား ဟား ဟား”

ဟု လှောင်ပြောင်လိုက်လေတော့၏။ နံ့ထောက်ကို တင်လှတို့သည် ဦးပေါ်ဦးကိုပင် စကားမပြန်နိုင်ဘဲ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားကြလေ၏။

လူသတ်မှုဖြစ်ပြီ

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် နံ့ထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် အင်းစိန် စီအိုင်ဒီရုံးရှေ့ရှိ ကာကာဆိုင်တွင် ထိုင်၍ ကျောင်းနေစဉ်က မိန်းမနောက်ပိုးခဲပုံများကို အပြိုင်အဆိုင် ကြားဝါနေစဉ်မှာပင် ဆားပုလင်းမင်းအောင် ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ...

“ဟေ့လူတွေ ... ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံး ခွံပါတယ်ဗျ၊ မစွဲတာက ကျွန်တော်ဗျ၊ လောလောဆယ် အဲဒါတွေ ခဏထားလိုက်ဦး၊ မှော်ဘီမြို့စွန့်က ခြံကြီးတစ်ခြံမှာ လူသတ်မှု ဖြစ်နေပြီ၊ ကျုပ်တို့ သွားကြရအောင်”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ဦးပေါ်ဦး၏ မျက်နှာသည် ရှုံ့မဲ့သွားပြီး ...

“လာပြန်ပြီ လူသတ်မှု၊ အေးအေးဆေးဆေး နားရတယ်လို့ ကို မရှိဘူး၊ လူတွေက သတ်ပဲ သတ်နိုင်လွန်းတယ်ဗျာ”

ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူလေတာ ကျွန်ုပ်က ...
“မပူပါနဲ့ ဦးပေါ်ဦးရယ်၊ အချိန်တန်ရင်တော့ ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေကြီးက တရားခံ ဖမ်းပေးမှာပါ”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ဦးပေါ်ဦးကြီးက ...
“ဟိ ဟိ ... တရားခံ ဖမ်းတော့ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၊ ရာထူးတက်တော့ ကျုပ်တို့က တက်တယ်၊ ဒီလိုတော့လည်း လောကကြီးက တရားမျှတမှု ရှိသားပဲဗျ”

ဟု ဆိုလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ မျက်နှာကို ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။ သို့သော် ကိုမင်းအောင်သည် ဦးပေါ်ဦး၏ စကားကို အလေးနက်ထားပုံမရပေ။ ကိုမင်းအောင် တရားခံ ဖမ်းခဲ့သည့် အမှုတိုင်းကိုပင် ရာထူးတက်ပေးရ မည်ဆိုလျှင် ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် အင်းစိန် စီအိုင်ဒီဌ စုံထောက်မင်းကြီး ရာထူးသို့ပင် ရရှိနေလောက်ပေပြီ။

သို့သော် အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူ အရာရှိများက ဆားပုလင်း မင်းအောင်အား မျက်မှန်းကျိုးနေဟန် ရှိပေသည်။ သူသည် မည်သည့်အခါမျှ ရာထူးတက်သည် မရှိပေ။ ဆားပုလင်းမင်းအောင် ကလည်း ရာထူးတက်ခြင်း မတက်ခြင်းကို စိတ်ဝင်စားဟန် မရှိပေ။

ကျွန်ုပ်တို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော ဖို့ဒ်ကားစုတ်က လေးသည် မှော်ဘီမြို့စွန်သို့ ရောက်သောအခါ လူအများစုအုံ့နေသော ခြံကြီးတစ်ခုအရှေ့တွင် ကားကို ရပ်လိုက်လေ၏။ ခြံပေါက်ဝ တွင် ပုလဲသားသုံးလေးယောက်ခန့်ကို တွေ့နေသဖြင့် လူသတ်မှု ဖြစ်သွားရာအိမ်ကို သိနိုင်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကား စက်သတ်လိုက် သည်နှင့် စုံထောက် ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစု၏ ကားသည် ပူးခနဲ ထိုးဆိုက်လာပြီး ကိုတင်လှသည် လွန်စွာ အရေးကြီး သုတ်ပျာဟန် ဖြင့် ကားပေါ်မှာ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး ...

“ခြေရာလက်ရာ မပျက်စေနဲ့ဗျို့၊ သဲလွန်စတွေ ပျောက်မယ်”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေရာ ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် ၎င်း တို့လူစုကို ကြည့်၍ လွန်စွာ အမြင်ကတ်သည်နှင့် ...

“ခြေရာလည်း မပျက်ဘူး၊ လက်ရာလည်း မပျက်ဘူး၊ အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ဗျို့၊ အထင်မကြီးဘူး”

ဟု အသံပြဲကြီးနှင့် အော်ဟစ်လိုက်လေရာ လာရောက် ကြည့်ရှုနေသော လူအုပ်ကြီးသည် ဝါးခနဲ ရယ်မောကြကုန်၏။ ကိုတင်လှတို့ လူစုသည် ဦးပေါ်ဦး၏ စကားကို မကြားဟန်ပြု၍ အပြင်းအထန် စုံစမ်းထောက်လှမ်းနေကြ၏။ စုံထောက် ကိုစိန်မြင့် သည် လာရောက် ကြည့်ရှုနေသော လူအုပ်ကြီးရှေ့တွင် ဟန်ရေးပြလို

စောဖြင့် မှန်ဘီးလူးကြီး ထုတ်ကာ မလိုအပ်ပါဘဲလျက် ခြံတံခါးကြီးကို အနီးကပ် ကြည့်ရှုလေ၏။

ကိုတင်လှကမူ ပေကြိုးကြီးကို ထုတ်ယူ၍ ခြံတံခါးဝနှင့် အိမ်ကြီး၏ အကွာအဝေးကို တိုင်းတာနေလေ၏။ စုံထောက်အိုကြီး ဆရာပွကမူ မှတ်စုစာအုပ်နှင့် ခဲတံကို ကိုင်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို ရေးမှတ်နေဟန်ဖြင့် လူအထင်ကြီးအောင် လုပ်၍နေလေ၏။ သို့သော် လူထုပ်ရိသတ်ကြီးသည် ၎င်းတို့လူစုကို သာမန်မျှသာ ကြည့်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကားနောက်ခန်းမှ ဆင်းသက်လာသော ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကိုသာ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ရှုကြလေ၏။ လူရည်လည်ဟန်တူသော ကာလသားတစ်ယောက်က ...

“အဲဒါ ဆားပုလင်းမင်းအောင် ဆိုတာပဲပေါ့ဗျ၊ ဘယ်လောက်များ ယောက်ျားပီသလဲ၊ ဘယ်လောက် ခန့်ညားလိုက်သလဲ၊ နောက်က လိုက်လာတဲ့ မိုက်ပူပူနဲ့ လူကြီးက ဦးပေါ်ဦးဆိုတဲ့ စုံထောက်ဗျ၊ ဘေးက လိုက်လာတဲ့ သူက အိုင်ပီအောင်လှဆိုတဲ့သူ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူတွေက အလကားပါဗျာ၊ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို မှီပြီး ကောင်းစားနေတဲ့သူတွေ”

ဟု လေသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ဆိုလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးပေါ်ဦးသည် ဇက်ပုသွားပြီး ကျွန်ုပ်က ...

“ဦးပေါ်ဦးရေ ... ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကိုတော့ ဆင်ဖြူတော်မိုးပြီး ကြံစပ်နေတဲ့သူတွေလို့ ပြောနေကြပြီဗျ”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်ရာ ဦးပေါ်ဦးက တဟဲဟဲရယ်၍ ...

“ဟဲ ဟဲ ... မှန်တာကို ပြောတာပဲဗျာ၊ ပြောပါစေ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာ တစ်ထပ်တိုက်အိမ်လေးထဲသို့ ဝင်သွားပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်၍ ဝင်သွားသောအခါ အိပ်ခန်းထဲတွင် သေဆုံးနေသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ အလောင်းကို တွေ့ရလေ၏။

ချောမောလှပသော မိန်းမသည် အိပ်ခန်းနံရံ အနီးတွင် သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့် ခွေခွေလေး လဲကျနေရှာ၏။ ဦးပေါ်ဦးကြီးက မိန်းမလေးကို ကြည့်၍ ...

“နမ္မောဗျိုကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ ကျုပ် အိမ်က မိန်းမကြီးနဲ့ လဲလို့ရရင် လဲထားလိုက်ချင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် သေသူမိန်းမ၏ အနီးတွင် ခူးထောက်၍ စစ်ဆေးနေလေ၏။ သေသူမိန်းမ၏ အသက်သည် သုံးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိနေပြီး အသားညိုညိုနှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ဖွံ့ထွားသူဖြစ်၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ခုတင်ပေါ်တွင် မီးလောင် ကျွမ်းထားသော ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြန်၏။ ထို့နောက် နံရံပေါ်တွင် ရိုက်ထားသော သံချောင်းကို အနီးကပ် ကြည့်ရှုပြန်၏။ ခုတင်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုလေ၏။ ခုတင်အောက်ရှိ မြင်းတံဆိပ် ပိုလိုစီးကရက်တိုလေးကို ကောက်ယူလေ၏။ ပြီးနောက် ခြံထဲသို့ ဆင်း၍ တံခါးစောင့်လူငယ်နှင့် သွားရောက် စကားပြော ပြန်၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် စုံထောက် ကိုတင်လှတို့ လူစုသည် ဆူညံဆူညံ အသံများကို ပြု၍ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာလေ၏။ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်သည် သေသူ မိန်းမ၏ အဝတ်ဗီရိုကြီးကို ဖွင့်ကာ လှန်လှောရှာဖွေနေလေ၏။ ခဏအကြာတွင် စုံထောက်မင်းကြီး ရောက်ရှိလာသဖြင့် စုံထောက် ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစုသည် မင်းကြီးကို သွားရောက် ကြိုဆိုကြလေ၏။ စုံထောက် ကိုတင်လှက ...

“သေသူ မိန်းမကို သေနတ်နဲ့ ပစ်သွားတာပါ သခင်၊ ခြံစောင့်လူငယ်ကို ရိုက်နှက်စစ်ဆေးလိုက်ရင် ပေါ်မှာပါ”

ဟု အလှအယက် ပြောဆိုလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန် တွင် ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက် လာ၍ ပုလိပ်မင်းကြီးက ...

“အမှုအခြေအနေကို ပြောပါဦး ဆားပုလင်းမင်းအောင်”

ဟု မေးလိုက်လေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“သေသူ မိန်းမရဲ့ အမည်က ခင်မမဆိုသူ ဖြစ်တယ်၊ သူမဟာ ဒီအိမ်နဲ့ ဒီခြံမှာ တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်သူ ဖြစ်တယ်၊ သူမရဲ့ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို နံနက်ပိုင်းမှာ လာလုပ်ပေးပြီး ညနေစောင်းရင် ပြန်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်၊ ခင်မမရဲ့ အိမ်မှာ ခြံစောင့် ကရင်လူငယ်တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်၊ ခင်မမဟာ မနေ့ည ကိုးနာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ် တိတိမှာ အသတ်ခံရတာဖြစ်တယ်၊ လူသတ်သမားဟာ သေနတ်သံကို မကြားရအောင် သေနတ်ပြောင်းထိပ်မှာ ခေါင်းအုံးကို ခံပြီး ပစ်သွားခဲ့တယ်၊ သေသူမိန်းမရဲ့ အလောင်းကို ဒီနေ့မနက် ရောက်တော့မှ ခြံစောင့်လူငယ်က တွေ့ရတာပါ၊ သေသူ မိန်းမဟာ မသေမီနာရီပိုင်းခန့်က ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ပျော်ပါးခဲ့သေးတယ်၊ လူသတ်သမားဟာ ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး၊ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်၊ သေသူ မိန်းမ သေနတ်ပစ်ခံရတဲ့ အချိန်မှာ ခြံစောင့်လူငယ်က ဂိတ်ဝက အိမ်ကလေးမှာ အရက်မူးပြီး အိပ်ပျော်နေပြီ၊ မှုခင်းကတော့ အပြီးကြီးကြီးနဲ့ ကလဲ့စားချေတဲ့ အမှုမျိုးပါ။”

လူသတ်မှု မဖြစ်ပွားမီ တစ်ပတ်လောက်ကနေ အမျိုးသမီး
ဆီကို ပါဆယ်နဲ့ ပို့လိုက်တဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ် ရောက်လာ
တယ်။ ပန်းချီကားပို့တဲ့သူရဲ့ အမည်ကိုတော့ ရေးမထားဘူး။
ပန်းချီကားထဲက ဆွဲထားတဲ့ပုံကတော့ တရုတ်စကားပွင့်တွေ
ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ အားရပါးရ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ခြေမူနေတဲ့
မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ပုံပဲ။ ခင်မမဟာ သူမရဲ့ မိတ်ဆွေတွေက
ဧပြီဖူးလ် လုပ်တယ်ထင်လို့ အိပ်ခန်းထဲက နံရံမှာ ချိတ်ဆွဲ
ထားခဲ့တယ်။ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ နံရံကတော့ ဟောဒီနေရာပဲ”

ဟု ဆိုကာ အိပ်ခန်းနံရံရှိ နေရာတစ်ခုကို ညွှန်ပြ
လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကပင် ဆက်လက်၍ ...

“လူသတ်သမားဟာ ခင်မမကို လက်စတုံးစီရင်ပြီးတာနဲ့
နံရံပေါ်က ပန်းချီကားကို ပြန်ဖြုတ်ပြီး ယူဆောင်သွားခဲ့တယ်။
လူသတ်သမားဟာ ကားနဲ့ လာတာဖြစ်တယ်။ ကားကို
အိမ်နဲ့ နှစ်ခြံကျော်လောက်မှာ ရပ်ထားခဲ့တယ်။ ခြံစည်းရိုးက
နေ ကျော်ဝင်လာခဲ့ပြီး မီးဖိုခန်းကတစ်ဆင့် အိမ်မကြီးထဲကို
ဝင်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ သေသူ ခင်မမဟာ ယောက်ျားတစ်
ယောက်နဲ့ ပျော်ပါးနေတဲ့ အချိန်ပဲ။ လူသတ်သမား အမျိုးသမီး
ဟာ အိပ်ခန်းဝမှာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရပ်စောင့်နေတယ်။

အတန်ကြာလို့ ခင်မမဟာ အိပ်ခန်းထဲက ခဏထွက်လာလို့
ဟောဒီ အမှောင်ရိပ်ထဲကို တိုးဝင်ပြီး ပုန်းကွယ်နေခဲ့သေး
တယ်”

ဟု ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် အိပ်ခန်းအပြင်ဘက်
ရှိ ဗီရိုကြီးတစ်လုံး၏ အနောက်သို့ လက်ဖြင့် ညွှန်ပြလေ၏။
ထို့နောက် ၎င်းကပင် ဆက်လက်၍ ...

“ပြီးတော့ ခင်မမဟာ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ပြီး အမျိုးသားနဲ့
ပျော်ပါးပြန်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ခင်မမနဲ့ ပျော်ပါးတဲ့သူဟာ
အရက်တွေ အတော်များများ သောက်ပြီး အမူးလွန်နေပြီး
ခဏကြာအောင် ပျော်ပါးပြီးတဲ့အချိန်မှာ ခင်မမဟာ အိပ်ခန်း
ထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ သူနဲ့ ပျော်ပါးတဲ့ ယောက်ျားဟာ
သူ့ဘာသာ တံခါးဖွင့်ပြီး ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနဲ့ ပြန်သွားခဲ့တယ်။
အဲဒီမျိုးသားဟာ တခြားလူ မဟုတ်ဘူး။ ခြံစောင့်လူငယ်
ပဲ”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး “ဟာ”ခနဲ
ဖြစ်သွားဖြစ်သွားလေ၏။ စုံထောက် ကိုတင်လှကမူ လက်ဖျစ်တစ်
ချက်တီးလိုက်ပြီး ...

“ခြံစောင့် လူငယ်ကို ကျုပ် အရင်ဆုံး မေးတယ်ဗျို့။”

ဟု ဆိုကာ အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားသဖြင့်
စုံထောက် ကိုစိန်မြင့်သည် နောက်မှ ကမန်းကတန်း ပြေးလိုက်သွား
လေ၏။ ဦးပေါ်ဦးက ၎င်းတို့နှစ်ယောက်၏ နေရာမကျပုံကို ကြည့်
၍ တဟားဟား ရယ်မောကာ ...

“ဒီလူနှစ်ယောက်တော့ ကိုမင်းအောင် စကားကို နားထောင်
ပြီး ခြံစောင့်လူငယ်ကို လုဖမ်းနေပြီဗျို့။”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကပင် ဆက်
၍ ...

“လူသတ်သမားမိန်းမနဲ့ ခင်မမဟာ စကားတွေ ပြောခဲ့ကြ
သေးတယ်။ ခင်မမဟာ အသတ်ခံရမှာ ကြောက်လွန်းလို့
နောက်ကို ဆုတ်ရင်း နံရံနဲ့ ကပ်မိသွားခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ
လူသတ်သမားဟာ ခုတင်ပေါ်က ခေါင်းဦးကို ယူပြီး
သေနတ်ပြောင်းဝကို ခေါင်းအုံးနဲ့ ဖိပြီး အသံမထွက်အောင်
ပစ်သွားတာဗျ။ ဒီအချိန်မှာ ခြံစောင့်လူငယ်ဟာ အရက်မူးပြီး
အိပ်ပျော်နေပြီ။ လူသတ်သမား မိန်းမဟာ ခင်မမကို သတ်ပြီး
တာနဲ့ နံရံမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ပန်းချီကားကို ပြန်ဖြုတ်ယူပြီး
အခန်းထဲက ထွက်သွားခဲ့တာပဲ။ အဲဒီမိန်းမဟာ ခေတ်ဆန်ပြီး
ချောမောတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။ သေသူ ခင်မမနဲ့ ရွယ်တူ

လောက်ပဲ ရှိမယ်။ အင်မတန်မှ သွေးအေးပြီး လုပ်ရည်ကိုင်ရည်
ရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ ဒီအချိန်မှာတော့ ဒီလောက်
ပဲ ပြောနိုင်သေးတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ စုံထောက်မင်းကြီးက ဘုရားတ
လိုက်ပြီး ...

“စေတနာနတ်ဆိုးရဲ့ သမီးပျိုပဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က ...

“ဒီလောက်ပြောနိုင်လို့ပဲ တော်တော့တယ်ဗျို့။ တရားခံ
ဖမ်းမပေးရုံပဲ ကျန်တော့တယ်”

ဟု ချီးမွမ်းလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ လူစုသည်
မှော်ဘီမြို့စွန့်မှ ပြန်ရောက်လာသောအခါ နေ့လယ်ခင်း ထဲမင်းစား
ချိန်ကိုပင် ကျော်လွန်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဗိုက်ထဲတွင်
တကျွတ်ကျွတ် မြည်နေလေ၏။ လမ်းခရီးတွင် ဦးပေါ်ဦးက ...

“ကိုမင်းအောင်ရေ ... ထုံးစံအတိုင်း သဲလွန်စ ကောက်ပုံ
လေးကို ရှင်းစမ်းပါဦးဗျာ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားတဲ့ အိမ်ရဲ့ နှစ်ခြံကျော်မှာ ကားတစ်စီး
ရပ်ထားတဲ့ ဘီးရာကို တွေ့ရတယ်ဗျ။ ခြံစည်းရိုးက လုံလုံ

ခြုံခြုံ မရှိဘူးဗျ။ ရေဝပ်ပြီး ရွှံ့အနည်းငယ် ရှိတယ်။ နောက်
ပေးမီးဖို တံခါးနားမှာ ရွှံ့ပေနေတဲ့ ခြေရာကို တွေ့ရတယ်။
မိန်းမဖိနပ်ခြေရာဗျ။ လူသတ်သမား မိန်းမဟာ မခေဘူး၊
ရဲစွမ်းသတ္တိရှိတယ်။ တစ်ယောက်တည်း စွန့်စွန့်စားစား
ဝင်ရောက်လာတာကို ကြည့်ဗျာ။ ဒီအချိန်မှာ သေသူ ခင်မမ
ဟာ အခန်းထဲမှာ ခြံစောင့်လူငယ်နဲ့ နှစ်ပါးသွားနေပြီလေ။
ခုတင်ပေါ်က သဲလွန်စတွေကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ခင်မမဟာ
အမျိုးသားတစ်ယောက်နဲ့ ပျော်ပါးနေတယ်ဆိုတာ သိသာပါ
တယ်ဗျာ။ ခင်မမနဲ့ ခြံစောင့်လူငယ်ဖြစ်တာ မကြာသေးဘူးဗျ။
ခြံစောင့်လူငယ်ဟာ ခင်မမ လက်ပွေ့အိတ်ထဲက ပိုလိုစီး
ကရက်ကို ယူပြီး ခဲနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစီခံကို ကြည့်တာနဲ့
သူ့ ပါးစပ်ဟာ စီးကရက် အမြဲခဲတဲ့ ပါးစပ် မဟုတ်ဘူးဆို
တာ ပေါ်လွင်နေပါတယ်ဗျာ။ ခင်မမဟာ ခြံစောင့်လူငယ်ကို
နှိုင်းငံခြားဖြစ် အရက်တစ်လုံး တိုက်တယ်ဗျ။ လူငယ်က
အိပ်ခန်းထဲမှာကတည်းက အရက်သောက်ပြီး အတော်မူးနေ
ပြီ။ ခဏကြာအောင် ပျော်ပါးပြီးတော့ ခင်မမဟာ ရေချိုးခန်း
ကို ခဏထွက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အခန်းဝမှာ ရပ်စောင့်
နေတဲ့ လူသတ်သမားမိန်းမနဲ့ ခင်မမဟာ ပက်ပင်းတိုးတော့

မလို့ဗျ။ လူသတ်သမားဟာ ကမန်းကတန်း ဗီရိုကြီး နောက်
က အမှောင်ရိပ်ထဲကို တိုးဝင်သွားတယ်။ အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ
အဲဒီမိန်းမရဲ့ ခြေရာကို တွေ့ရတယ်ဗျ။ ခြံစောင့်လူငယ်ရဲ့
အိမ်လေးထဲမှာ ခင်မမ ပေးလိုက်တဲ့ အရက်ပုလင်းကို
တွေ့ရတယ်ဗျ။ လူငယ်ဟာ ကိစ္စပြီးတာနဲ့ ခင်မမရဲ့ အိပ်ခန်း
ထဲက ဒယ်ဒယ်ယိုင်နဲ့ အရက်ပုလင်း ဆွဲပြီး ပြန်သွားတယ်ဗျ။
လူငယ်ရဲ့ ခြေရာကို ဂီတဝင် ရုံကလေးအထိ တွေ့ရတယ်။
လူငယ်ဟာ မြက်ပင်တွေထဲကိုတောင် လဲကျသွားသေးတယ်ဗျ။
ဒီအချိန်ရောက်တော့မှ လူသတ်သမားဟာ ခင်မမကို ဝင်
သတ်သွားတာပါ။ လူသတ်သမားမိန်းမကို ခင်မမဟာ ကြောက်
လွန်းလို့ ခုတင်ပေါ်ကဆင်းပြီး ခူးထောက်တောင်းပန်သေး
တယ်။ တောင်းပန်းလို့မရတော့မှ အခန်းနံရံနောက်ကို ကြောက်
လန့်တကြား ဆုတ်ခွာသွားတယ်ဗျ။ ဒီအချိန်မှာ သေနတ်နဲ့
ပစ်ခံရတာပဲ”

ဟု ရှည်လျားစွာ ရှင်းလင်းပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ...
“တော်ပါပေတယ် ကိုမင်းအောင်ရယ်။ လူသတ်မှု ဖြစ်နေ
တာကို လိုက်ကြည့်ပြီး ပြောသလားတောင် အောက်မေ့ရ
တယ်”

ဟု ချီးမွမ်းလိုက်လေ၏။ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးက
လည်း ...

“ကိုမင်းအောင် တော်တာတော့ ထားပါတော့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့
ဒီအချိန်လောက်ဆိုရင်တော့ တံခါးစောင့်လူငယ်ဟာ ကိုစိန်မြင့်
တို့ လက်ချက်နဲ့ အတော်ဒုက္ခရောက်နေလောက်ပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည်
ဦးပေါ်ဦး၏ စကားကို မတုံ့ပြန်ဘဲ ...

“တရုတ်တန်းဘက်ကို မောင်းဖျို၊ တရုတ်စာ မစားရတာ
ကြာပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ကားကလေးသည်
ကန်တော်ကြီးစောင်းအတိုင်း မောင်းနှင်လာလေရာ ကန်တော်ကြီး
တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် လူအများစု အုံကြည့်နေသည်ကို မြင်
သဖြင့် ...

“ရေနစ်ပြီ၊ ထင်တယ်ဗျို့”

ဟု ဆိုကာ ကားကို ထိုးရပ်လိုက်လေ၏။ ဆားပုလင်း
မင်းအောင်သည် ကားနောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်၍ ...

“ခဏဆင်းကြည့်ရအောင် အိုင်ပီရေ၊ ပုလိပ်တွေတော့ မဟုတ်
သေးဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်သည် ကန်
စပ်သို့ ရောက်သောအခါ ကိုမင်းအောင်က အင်းစိန် စီအိုင်ဒီမှ
စုံထောက်များဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုကာ အလောင်းကို ကြည့်ခွင့်တောင်း
လေ၏။ လူအုပ်ကြီးသည် နံဘေးသို့ ဆုတ်ခွာပေးလိုက်ကြ၏။
အလောင်းကို မြင်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အံ့အားသင့်သွားပြီး ...

“ဟာ ... ကျုပ် မိတ်ဆွေ ဓမ္မကထိကကြီး ဦးဘချစ်ရဲ့
ယောက်ဖပါလား”

ဟု ရေရှုတ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သေဆုံးသူကို ကောင်းစွာသိ၏။ တိုသူ
သည် မြင်းကြမ်းပိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အရက်၊ ဖဲ၊ မိန်းမ စသော
မကောင်းမှုများနှင့်လည်း ကင်းရှင်းသူ မဟုတ်ပေ။

ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ဓမ္မကထိက ဦးဘချစ်မှာ
လွန်စွာ အေးဆေးသူတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း သူ၏ ယောက်ဖ
ဖြစ်သူမှာ ဆိုးသွမ်းလှ၏။ ဦးပေါ်ဦးက အလောင်းကို ကြည့်၍ ...

“အရက်မူးလွန်ပြီး ရေနစ်သေတာ ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျာ၊ လူ
ဟစ်ကိုယ်လုံး အရက်စော်နံ့နေတာပဲ”

ဟု မှတ်ချက်ချလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ခေါင်းကို တုတ်နဲ့ ရိုက်ပြီး အသတ်ခံရတာ၊
နောက်စေ့မှာ ဒဏ်ရာရှိတယ်၊ သေပြီးမှ ရေထဲကို ပစ်ချခံ
ရတာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ...

“ဒါဆို လူသတ်မှုပေါ့နော်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“အစစ်ပေါ့ဗျာ၊ သတ်ပြီးမှ ရေထဲကို ပစ်ချခံရတာ၊ သေသူရဲ့
အိတ်ထဲမှာ သဲလွန်ဆိုလို့ အပေါင်လက်မှတ်တွေပဲ တွေ့ရတယ်
ဗျို့။”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးပေါ်ဦးက ...

“ဒီနေ့တော့ ထမင်းတောင် မစားရသေးဘူး၊ လူသတ်မှုနှစ်မှုနဲ့
တွေ့ရပြန်ပြီ၊ မနက်က မှော်ဘီမြို့စွန့်က ခြံမှာ မိန်းကလေး
တစ်ယောက် အသတ်ခံရတယ်၊ ဟော ... အခုတော့
ကန်တော်ကြီးထဲမှာ အလောင်းတစ်လောင်းနဲ့ တွေ့ပြန်ပြီ၊
စိတ်ညစ်တယ်ဗျာ”

ဟု ညည်းညူလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ...

“စိတ်ညစ်တာ ခဏထားဦးဗျာ၊ အခုတော့ ကျောက်မြောင်း
ဓမ္မဝိဟာရလမ်းကို မောင်းဗျို့၊ ကျုပ် မိတ်ဆွေ ဓမ္မကထိက

ဦးဘချစ် နေအိမ်ကို သွားပြီး သူ့ယောက်ဖ သေတဲ့သတင်းကို
ပြောရအောင်ဗျာ၊ ထမင်းကို နောက်မှ စားကြတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့

စီးနင်းလိုက်ပါလာသော ကားကလေးသည် ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်
ထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်ကာ ဓမ္မဝိဟာရလမ်းထဲသို့ မောင်းနှင်ခဲ့လေ၏။
ဦးဘချစ်၏ နေအိမ်သည် ဓမ္မဝိဟာရ အောက်ပိုင်းတွင် ရှိလေ၏။
ကျွန်ုပ်တို့ ကားသည် ဦးဘချစ်၏ နေအိမ်ရှေ့၌ ရပ်တန့်သောအခါ
အိမ်ဖော်မိန်းကလေးက တံခါး ဖွင့်ပေးလေ၏။ ဦးဘချစ်သည်
တစ်ကိုယ်တည်းနေသော လူပျိုကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ငယ်စဉ်က
ရဟန်းဝတ်နှင့် ဝါအတော်ရခဲ့ဖူးလေ၏။

ဦးဘချစ်သည် ဘုရားခန်းထဲတွင် ဓမ္မစာအုပ် တစ်အုပ်
ကို ဖတ်ရှုနေလေ၏။ ခဏကြာမှ နေည့်ခန်းထဲသို့ ထွက်လာလေ၏။
ကျွန်ုပ်က ဦးဘချစ်ကို မြင်သည်နှင့် ...

“ဦးဘချစ်ရေ မင်္ဂလာမရှိတဲ့ စကားကို ပြောရဦးမယ်ဗျာ၊
ခင်ဗျား ယောက်ဖတော့ အသတ်ခံရပြီး ကန်တော်ကြီးထဲမှာ
သေနေရှာပြီဗျာ”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ဦးဘချစ်သည် အလွန်အံ့သြသွား
ဟန်ရှိပြီး ...

“ဘုရား ... ဘုရား ... ခင်မောင်တင့် ... ခင်မောင်တင့် ...
မိုက်လုံးကြီးလိုက်တဲ့ ကောင်ဗျာ၊ ဖိဝိုင်းမှာ ရန်ဖြစ်ပြီး
သူများ သတ်သွားပြီနဲ့ တူပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်နမလေး
မဆိုးမ ဖြစ်ပါပြီ၊ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ သဗ္ဗေသတ္တ ကမ္မသကာ
ပေါ့ဗျာ၊ အခုလို လာပြောတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ နံ့ထောက်ကျော်တစ်စုသည် ဦးဘချစ်၏
နေအိမ်မှ ပြန်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီးသည် စိတ်
မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ကားလေးသည် မအူကုန်းလမ်းကျယ်သို့
ရောက်သောအခါ ချစ်တီးထမင်းဆိုင်သို့ ဝင်ကာ ထမင်းစားကြလေ
၏ ဦးပေါ်ဦးက ...

“တရုတ်စာစားဖို့ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ကုလားစာပဲ စားရတာ
ပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထမင်းစားရင်း ဦးပေါ်ဦးက ...

“လူသတ်မှုတွေကတော့ တစ်မှုပြီးတစ်မှု ဖြစ်နေပြီ
ကိုမင်းအောင်ရေ၊ ကျုပ်တို့တော့ မင်းကြီး ဆူမှာ ကြိမ်းမှာ
မြင်ယောင်သေးတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်က ...

“ကျုပ်မိတ်ဆွေကြီး ဦးဘချစ်တော့ သနားမိပါတယ်ဗျာ၊
သူ့မှာ နမလေး သုံးယောက် ရှိပေမဲ့ နမတွေ ယူထားတဲ့
ယောက်ျားသုံးယောက်ကတော့ သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ ဆိုးသွမ်း
ကြတဲ့ ဇော်တကာဇော်တွေပဲဗျာ၊ ယောက်ဖ သုံးယောက်စလုံး
မြင်းသမား၊ ဖဲသမားတွေချည်းပဲဗျ”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်တို့၏ စကားကို နား
ထောင်နေသော ကိုမင်းအောင်က ...

“အိုင်ပီမိတ်ဆွေကြီး ဦးဘချစ်ရဲ့ ယောက်ဖကို သတ်တဲ့
သူအတွက်တော့ မပူစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ တရားခံကို ဖမ်းချင်ရင်
အခုချက်ချင်း ဖမ်းနိုင်ပါတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးပေါ်ဦးသည်
ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ စကားကြောင့် လွန်စွာ အံ့သြသွားပြီး
လျှင် ...

“ဗျာ ... တရားခံကို ဖမ်းလို့ရပြီ ဟုတ်စ ကိုမင်းအောင်၊
ဒါဆို အခုချက်ချင်း ဖမ်းချင်ပြီဗျာ၊ တရားခံ ဘယ်သူလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးမြန်းလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်
က ...

“တရားခံက တခြားသူ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ အိုင်ပီ မိတ်ဆွေကြီး
မွေကထိက ဦးဘချစ်ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ် သွားပြီးလျှင် ...

“ဟာ ... ကျုပ် မိတ်ဆွေကြီး ဦးဘချစ်က တရားခံ ဟုတ်လား၊ ဦးဘချစ်ကြီးလို ရိုးသားအေးဆေးပြီး တရားဓမ္မနဲ့ ပျော်မွေ့နေသူက လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်ရသလားဗျာ၊ ကျွန်တော်တော့ မယုံနိုင်အောင်ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဂျွန်ပလေးယားမှတ်ဆိတ် စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းတွင် ခဲလိုက်လျှင် ...

“ကျွန်တော်ဟာ အိုင်ပီ မိတ်ဆွေ ဦးဘချစ်ကို အိမ်ထဲ ရောက်တဲ့အချိန်ကစပြီး သံသယ ဖြစ်ခဲ့တာဗျာ၊ ဦးဘချစ်ရဲ့ အိမ်လှေကားထစ်မှာ ကျွန်းသား တုတ်ကောက်တစ်ချောင်း ကို နေပူလှမ်းထားတာကို တွေ့ရတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ဦးဘချစ် စီးတဲ့ ဖိနပ်မှာလည်း ကန်တော်ကြီးစောင်းက မြေနှီတွေ ပေကျနေတာ သတိထားမိတယ်ဗျာ၊ ဦးဘချစ်ရဲ့ ကျွန်းသား တုတ်ကောက်ဟာ သွေးစေးတွေပေခဲ့လို့ ရေဆေး ပြီး နေပူလှမ်းထားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူသတ်သမား ဟာ ဦးဘချစ် ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ယတိပြတ် ပြောလို့ မရနိုင် သေးပါဘူး။”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ဦးပေါ်ဦးက ...

“ဟင် ... ဒါဆို ခုနက ကိုမင်းအောင် ပြောတော့ လူသတ် သမားဟာ ဦးဘချစ်ဆိုဗျ”

ဟု စကားဖြတ်ပြောလေရာ ကိုမင်းအောင်က လက် ကာ၍ ...

“ကျွန်တော့် စကားမဆုံးသေးပါဘူး၊ အခုလေးတင် ကိုအောင် ထွန်း နှုတ်က ပြောလိုက်တဲ့ ဦးဘချစ်ရဲ့ ယောက်ဖသုံးယောက် အကြောင်းကို သိရမှ တရားခံဟာ ဦးဘချစ်ပဲဆိုတာ သိလိုက် ရပါတယ်၊ ဒီလိုဗျာ ... ဦးဘချစ်ရဲ့ အိမ်ထဲကို ရောက်ရောက် ချင်း ကိုအောင်ထွန်းက မင်္ဂလာမရှိတဲ့ စကားကို ပြောရဦး ဗျာ၊ ခင်ဗျား ယောက်ဖတော့ အသတ်ခံရပြီး ကန်တော်ကြီး ထဲမှာ သေနေရှာပြီလို့ ဆိုလိုက်တာနဲ့ ခင်မောင်တင် ခင်မောင် တင်၊ မိုက်လုံးကြီးလိုက်တဲ့ကောင်ဗျာ ... လို့ သေသူ ခင်မောင်တင်ရဲ့ နာမည်ကို တန်းပြီး ပြောနိုင်တယ်ဗျာ၊ ကိုအောင်ထွန်း ပြောတာက ဦးဘချစ်ရဲ့ ယောက်ဖလို့ပဲ ပြောခဲ့တာဗျာ၊ ခင်မောင်တင် ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ထည့်မပြော ဘူး၊ ဒါကို ဦးဘချစ်က သေသူကို တန်းသိနေတယ်၊ ဦးဘချစ်မှာ ယောက်ဖသုံးယောက်တောင် ရှိတယ်၊ ယောက်ဖ

သုံးယောက်စလုံး ဇော်တကာဇော်တွေပဲ၊ မြင်းသမား၊ ဖဲသမား
တွေချည်းပဲဗျ၊ သူများ အသတ်ခံရလို့ သေမယ်ဆိုရင်
သုံးယောက်စလုံး သေနိုင်တယ်၊ ခင်မောင်တင့် တစ်ယောက်ပဲ
သေနိုင်တာမှ မဟုတ်ပဲဗျ၊ ဒါကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့်
လူသတ်သမားဟာ ဓမ္မကထိက ဦးဘချစ်ဆိုတာ ပေါ်လွင်
နေပါပြီဗျာ”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ဦးပေါ်ဦးက လက်ဖျစ်တီး၍ ...
“ဟုတ်လိုက်လေဗျာ၊ ကိုမင်းအောင် ရှင်းပြတော့လည်း
ဦးဘချစ်ဟာ လူသတ်တရားခံဆိုတာ ရှင်းလင်းသွားတာပဲ၊
ဓမ္မကထိကကြီးလည်း လူသတ်မှု တရားခံ ဖြစ်နိုင်တာပဲနော်၊
ဆန်းလည်းဆန်းတဲ့ လောကကြီးဗျာ”

နောင်အခါတွင် ဓမ္မကထိက ဦးဘချစ်ကို လူသတ်မှု
နှင့် ဖမ်းဆီးအရေးယူသောအခါ ဦးဘချစ်က အောက်ပါအတိုင်း
ဝန်ခံခဲ့လေ၏။

“ခင်မောင်တင့်ဟာ ကျုပ် နှမလေးကို အမျိုးမျိုး နှိပ်စက်
တယ်ဗျာ၊ အိမ်မှာရှိတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကိုလည်း အမျိုးမျိုး
ပေါင်နုရောင်းချပြီး မြင်းလောင်း၊ ဖဲရိုက်ပစ်ခဲ့တယ်၊ ကျုပ်
နှမလေးရဲ့ နားကပ်ကိုတောင် မချန်ပါဘူးဗျာ၊ နောက်ဆုံး

တော့ ရောင်းစရာကုန်လို့ အိမ်ကို ပေါင်ပြီး ဖဲရိုက်ဖို့အတွက်
အိမ်ဂရန်ကို ကျုပ် နှမဆီက တောင်းတယ်ဗျ၊ ကျုပ် နှမ
လေးက မပေးဘဲနေတဲ့အတွက် နေ့စဉ် ရက်ရက်စက်စက်
ရိုက်နှက်တယ်ဗျာ၊ တစ်နေ့ညကဆိုရင် ကျုပ်နှမလေးဟာ
အိမ်မှာ မအိပ်ရတဲ့အတွက် ကျုပ်အိမ်မှာ လာအိပ်ရတယ်၊
ဒါကြောင့် လူယုတ်မှာ ခင်မောင်တင့်ကို ကျုပ်နှမလေးကို
မနှိပ်စက်ဖို့ စကားပြောချင်တဲ့အတွက် ကန်တော်ကြီးစောင်း
ကို ချိန်းလိုက်ရတာပဲ၊ ကန်တော်ကြီးစောင်းမှာ စကားပြောရင်း
ခင်မောင်တင့်ဟာ ကျုပ်ကိုတောင် မချေမငံ ပြန်ပြောတဲ့အတွက်
ကျုပ် စိတ်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ လမ်းလျှောက်တဲ့ တုတ်နဲ့ သူ့
ခေါင်းကို တအားလွှဲရိုက်ခဲ့တာပဲဗျာ၊ ခင်မောင်တင့်ဟာ
ချက်ကောင်းထိပြီး တစ်ချက်တည်းနဲ့ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွား
ခဲ့တယ်၊ ကျုပ်တို့ ချိန်းပြီး စကားပြောတဲ့ အချိန်က မနက်
စောစော ဖြစ်နေလို့ လူကင်းရှင်းတယ်ဗျ၊ ဒါကြောင့်လည်း
ခင်မောင်တင့် အလောင်းကို ရေထဲ ပစ်ချပြီး ဖျောက်ဖျက်ဖို့
ကြိုးစားခဲ့တာပေါ့၊ နောက်ဆုံးတော့လည်း မကောင်းမှုဆို
တာ ဆိတ်ကွယ်ရာ မရှိပါလားဗျာ”

ကျောက်စာပန်းဟောင်းဦးစာပန်းဟောင်းပုတ်တမ်း

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီးနောက် ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် နှစ်ရက်ခန့် ပျောက်ဆုံးနေရာမှ ကျွန်ုပ်၏ နေအိမ်သို့ ပေါက်ချလာပြီး ...

“ခရီးထွက်ရအောင် အိုင်ပီရေ၊ ကားထဲကို ဆီလုံလုံလောက် လောက် ထည့်ခဲ့ဖို့။”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဖိုဒ်ကားစုတ်ကလေးကို ဆီထည့်ရလေ၏။

ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်က ...

“ဘယ်ခရီး ထွက်မှာလဲ ကိုမင်းအောင်ရဲ့”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“လှည်းကူးမြို့ကို သွားမှာဗျ၊ အမှုကတော့ ကျုပ်တို့ ထင်တာ ထက်ကို ပိုပြီး ခက်ခဲနက်နဲနေမယ် ထင်တယ်ဗျ၊ ဒီအမှုမှာ အဓိကကျတဲ့ သံလွန်စက လူသတ်သမား ပြန်ယူသွားတဲ့ ပန်းချီကားပဲဗျ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လုံးလုံး ရန်ကုန်မြို့က ပန်းချီဆရာ တော်တော်များများကို လိုက်စုံစမ်းကြည့်လိုက် တဲ့အခါမှာ တရုတ်စကားပွင့်တွေကို လက်နဲ့ ခြွေမှုထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ပန်းချီကားကို ဘယ်သူမှ မဆွဲခဲ့ကြဘူး လို့ သိရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်မှာ နေထိုင်တဲ့ လူငယ်ပန်းချီဆရာလေးတစ်ယောက်ဟာ ထူးဆန်းတဲ့ ပန်းချီ ကားတစ်ချပ်ကို ဆွဲပြီးကတည်းက သူ ပန်းချီဆွဲခဲ့တဲ့ မိန်း ကလေးကို အရူးအမူး ခွဲလမ်းပြီး ပန်းချီကားထဲက မိန်းက လေးကို နေရာအနှံ့ လိုက်ပြီးရှာနေတယ်လို့ သိရတယ်ဗျ၊ ကံကောင်းချင်တော့ ဒီပန်းချီဆရာလေးကို ကျွန်တော်ဟာ သံလျင်ဘက်မှာ သွားတွေ့တယ်ဗျ၊ ပန်းချီဆရာရဲ့ နာမည်က လင်းဝဏ္ဏဆိုပဲဗျ၊ သူဟာ မိန်းကလေးကို ခွဲလမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေပါပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်က ချောမောပြီး မေးကြည့်တော့မှ တရုတ်စကားပွင့်တွေကို လက်ထဲမှာ

ခြေနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပန်းချီကားကို သူ
ကိုယ်တိုင် ဆွဲခဲ့တာပျ။ သူဟာ လှည်းကူးဘက်က အိမ်ကြီး
တစ်အိမ်မှာ ဒီပန်းချီကားကို ရေးဆွဲခဲ့တာပျ။ ပန်းချီရေးဆွဲ
ပြီးတာနဲ့ ပန်းချီကားထဲက မိန်းကလေးဟာ ပျောက်ခြင်းမလှ
ပျောက်သွားခဲ့တယ် ဆိုပဲပျ။ မိန်းကလေးကို စွဲလမ်းတမ်းတတဲ့
စိတ်နဲ့ ပန်းချီဆရာဟာ မယားတရူး ဖြစ်နေပါပြီဗျာ။ အခု
ကျွန်တော်တို့ သွားမဲ့နေရာက ပန်းချီဆရာနဲ့ ပန်းချီကားထဲက
မိန်းကလေး တွေ့ဆုံခဲ့တဲ့ လှည်းကူးမြို့ပြင်က တိုက်ပျက်ကြီး
ပဲ”

ဟု ရှည်လျားစွာ ပြောပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း
ခေါင်းထဲတွင် ရှုပ်ထွေးသွားပြီး ...

“အမှုကတော့ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ပဲဗျနော် ကိုမင်းအောင်၊ ဒီမိန်းမ
ကလည်း လှည်းကူးမြို့ပြင်က တိုက်ပျက်ကြီးကိုမှ တကူးတက
သွားပြီး ပန်းချီရေးဆွဲခဲ့ရတယ်လို့ဗျာ။ ရေးတဲ့ ပန်းချီဆရာ
ကလည်း မိန်းကလေးကို စွဲလမ်းပြီး မယားတရူး ဖြစ်နေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က
ကျွန်ုပ်၏ စကားကို ပြီး၍သာ နေပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှ ဖို့ဒ်ကားစုတ်ကလေး
သည် လှည်းကူးမြို့ပြင်သို့ ရောက်သောအခါ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်များ
ဖြင့် အေးမြနေသော ခြံကြီးတစ်ခြံရှေ့တွင် ကား ၃ ရပ်လိုက်လေ၏။
ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“လင်းဝဏ္ဏဆိုတဲ့ ပန်းချီဆရာဟာ ဒီတိုက်ပျက်ကြီးထဲမှာ
ထူးဆန်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ပန်းချီဆွဲခဲ့တာပျ”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်သည် တိုက်ပျက်ကြီးကို
ကြည့်၍ ကျောထဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ တိုက်ကြီးမှာ လွန်စွာ
ဆွေးမြည့်ဟောင်းနွမ်းနေပြီး လူမနေခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ
ကြာမြင့်ခဲ့ပုံရလေ၏။ တိုက်ပျက်ကြီးမှာ ရှေးဟောင်းဆန်ဆန် ဆောက်
လုပ်ထားသောကြောင့် မြင်ရသည်မှာ ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းလှ၏။
အုတ်နံရံများမှာ အက်ကွဲနေပြီး ရေညှိများ အထပ်ထပ် တက်နေ၏။
ခြံကြီးတစ်ခြံလုံး အမှိုက်သရိုက်များဖြင့် ရှုပ်ပွနေ၏။ တိုက်ပျက်ကြီး
၏ တံခါးများပင်လျှင် ဆွေးမြည့်ကျိုးပဲ့နေသည်ကို တွေ့ရ၏။
ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်ကာ ...

“ပန်းချီဆရာဟာ ဒီတိုက်ပျက်ကြီးထဲမှာ ပန်းချီဆွဲခဲ့တယ်
ဆိုတာ ဟုတ်ပါ့မလားဗျာ။ ဒီလောက် ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့်
နေတဲ့ အိမ်ကြီးမှာ ဘယ်မိန်းကလေးက ပန်းချီဆွဲခဲ့မှာလဲဗျ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောမိလေ၏။ ကိုမင်းအောင်သည်
စကား မတုံ့ပြန်တော့ဘဲ အိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားလေ၏။
အိမ်ကြီးသည် ရှေးယခင်က လွန်စွာခမ်းနားပုံရလေ၏။

“အိုင်ပီရေ ဒီမှာ ကြည့်ဗျ၊ ပန်းချီဆရာ မရူးဘူးဗျ၊ သူ ပြော
တာ မှန်တယ်၊ ဟောဒီမှာ ပန်းချီဆေးစက်တွေ ကျနေတယ်၊
ဒီအိမ်ကြီးမှာ ပန်းချီဆွဲခဲ့တာ အမှန်ပဲ”

ဟု ဆိုကာ ဖုန်မှုန့်များကို လက်ဖြင့် သပ်ပြလေ၏။
ထို့နောက် ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်
လှေကားထစ်များကို ကြိုးစားပမ်းစားနင်း၍ တက်လေရာ ကျွန်ုပ်လည်း
နောက်မှ လိုက်လံ၍ တက်ခဲ့ရလေ၏။ အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် မည်သည့်
အခန်းဖွဲ့စည်းမှုကိုမျှ မတွေ့ရဘဲ ရှင်းလင်းနေသည်ကို ထောက်ရှု၍
အနီးအနားရွာများမှ ရွာသူရွာသားများသည် လိုအပ်သည်များကို
ယူဆောင်သွားကြောင်း ထင်မြင်ရလေ၏။ ဘုရားဝင်ဟောင်းကြီး
အနီးသို့ တိုးကပ်ကြည့်သောအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ ဇာတ်ကြီးဆယ်
ဘွဲ့ကို ရုပ်ကြွပန်းပုလက်ရာဖြင့် သရုပ်ဖော်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ
၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ဘုရားစင်ကို သေချာစွာ ကြည့်
သောအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ကို ရုပ်ကြွပန်းပု
လက်ရာဖြင့် သရုပ်ဖော်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဆားပုလင်း
မင်းအောင်သည် ဘုရားစင်ကို သေချာစွာ ကြည့်ရင်း ...

“ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့မှာ တေမိဇာတ် ပျောက်နေတယ်ဗျ၊
သေသေချာချာကြည့် အိုင်ပီ”

ဟု ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ပြောလေရာ ဇာတ်ကြီး
ဆယ်ဘွဲ့ ရှိသည့်အနက် တေမိယဇာတ်တော်နေရာတွင် ကွက်လပ်
ဖြစ်နေပြီး အခြားသော သစ်သားတစ်ချပ်နှင့် ပြန်၍ အစားထိုးထား
သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် အစားထိုးထား
သော သစ်သားချပ်ကို လက်ဖြင့် ခေါက်ကြည့်၍ ...

“အိုင်ပီရေ ... အထူးအဆန်းတွေတော့ တွေ့တော့မယ် ထင်
တယ်ဗျ၊ ဒီသစ်သားပြားနောက်မှာ လျှို့ဝှက်အံ့ဝက်တစ်ခု
ရှိတယ်ဗျ”

ဟု ဆိုကာ သစ်သားပြားကို သေနတ်ဒင်ဖြင့် ဆောင်
ရိုက်ချလိုက်ရာ သစ်သားပြားသည် “ဝုန်း” ခနဲ ကျိုးပဲ့ထွက်သွားပြီး
အခေါင်းပေါက်ထဲတွင် ဆီစိမ်စက္ကူဖြင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်
ကို တွေ့ရလေ၏။ ဆီစိမ်စက္ကူများ အတပ်ထပ်ရစ်ပတ်ထားသော
အထုပ်ကြီးကို ကြည့်၍ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် ရတနာတွေများ
တွေ့ရမလားဟူသော အတွေးဖြင့် ရင်ခုန်နှုန်းများ မြန်နေမိလေ၏။
ကိုမင်းအောင်ကမူ အေးဆေးစွာဖြင့် အထုပ်ကြီးကို ဖြေနေလေ၏။
ဆီစိမ်စက္ကူများ အားလုံးကို ဆွဲခွာပြီးသွားသောအခါ အညိုရောင်

သားရေဖြင့် ချုပ်လုပ်ထားသော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို တွေ့ရလေ၏။
ကိုမင်းအောင်က ...

“လျှို့ဝှက်သည်းဖိုတွေတော့ တွေ့ရပြီ အိုင်ပီရေ၊ လူမနေတဲ့
ထူးဆန်းတဲ့ အိမ်ကြီးထဲက စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်၊ ပန်းချီဆွဲခံ
ရပြီး ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ မိန်းမချောတစ်ယောက်၊ နောက်ပြီး
ရူးသွပ်နေတဲ့ ပန်းချီဆရာ”

ဟု ဆိုကာ အညိုရောင်သားရေပုံး စာအုပ်ကြီးကို
လှန်ကြည့်လိုက်သောအခါ ပထမဦးဆုံး စာမျက်နှာတွင် ...

ကျောက်စာဝန်ဟောင်း ဦးတင်မောင်၏ မှတ်တမ်း

ဟူသော စာကြောင်းကို တွေ့ရလေ၏။ ဆားပုလင်း
မင်းအောင်က ...

“မှတ်တမ်းစာအုပ်ကြီးပဲဗျို့၊ စာအုပ်ကြီးကတော့ အတော်စိတ်
ဝင်စားဖို့ကောင်းမဲ့ပဲပဲ၊ ကားပေါ် ရောက်မှ နည်းနည်းပါးပါး
မြည်းစမ်းကြည့်ရတာပေါ့ဗျာ”

ဟု ဆိုကာ အိမ်ကြီးထဲမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ အပြန်လမ်း
တစ်လျှောက်လုံးတွင် ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် စာအုပ်ကြီးကို

စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖတ်ရှု၍ လိုက်ပါလာလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်
နေထိုင်ရာ အမှတ်(၇) အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း နေအိမ်
သို့ ရောက်သောအခါမှပင် စာအုပ်ကြီးကို ကျွန်ုပ်၏ လက်ထဲသို့
ထိုးထည့်လိုက်ရင်း ...

“အင်မတန်မှ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းတဲ့ မှတ်တမ်းစာအုပ်
ကြီးဗျာ၊ စာရေးဆရာလုပ်မဲ့ အိုင်ပီတော့ ဒီစာအုပ်ကြီးကို
ဖတ်ဖြစ်အောင်ဖတ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မဖတ်တော့ပါဘူး၊
ဒီစာအုပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အဓိကအကြောင်းကို အိုင်ပီ
စာအုပ်ဖတ်ပြီးတဲ့အခါမှ ကျွန်တော် ပြောပြမယ်၊ ကျွန်တော်
တို့ ဒီနေ့သွားကြည့်ခဲ့တဲ့ တိုက်ပျက်ကြီးက ကျောက်စာဝန်
ဟောင်း ဦးတင်မောင်ရဲ့ တိုက်ကြီးဗျ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်သို့ ရောက်
သည်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ဇနီး “မေ” ကိုပင် စကားမပြောနိုင်ဘဲ ကျောက်စာဝန်
ဦးတင်မောင်၏ မှတ်တမ်းစာအုပ်ကြီးကို ဖွင့်၍ ဖတ်ရှုခဲ့လေ၏။
လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှသော ကျောက်စာဝန်ဟောင်းဦးတင်
မောင်၏ မှတ်တမ်းစာအုပ်ကြီးမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်ုပ် ဦးတင်မောင်သည် ကျောက်စာဌာနမှ ပင်စင်ယူခဲ့ပြီး
နောက် မိဘများလက်ထက်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော လယ်ယာမြေ

များ၊ ဆီစက်များမှ ဝင်ငွေ မှန်မှန်ရနေသည့်အတွက် စားဝတ်
နေရေး မပူပင်ရဘဲ ကျွန်ုပ် ဝါသနာပါလှသော ရှေးဟောင်း
ကျောက်စာများကို သုတေသနပြုသည့် အလုပ်အား အေးချမ်း
စွာ လုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့ပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ဘဝတွင် နေ့ရှိသရွေ့ ကျောက်စာများနှင့်သာ
အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့ရသော်လည်း အခြားသော ပင်စင်စား အရာရှိ
ကြီးများကဲ့သို့ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် မရှိဘဲ ပျော်ရွှင်ဖွယ်အတိ
ဖြစ်ခဲ့ လေ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသော ဘဝ
လေးသို့ ထူးဆန်းသော အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ် ရောက်ရှိလာ
သည်မှ အစပြု၍ ကျွန်ုပ်၏ ဘဝသည် တစ်စစ ပြိုကွဲ
ပျက်စီးခဲ့ရ၏။ ထိုအရုပ်ကလေး ရောက်ရှိလာသည့်နေ့ကို
ကျွန်ုပ် ဘဝတွင် တစ်သက် မမေ့နိုင်သော နေ့တစ်နေ့အဖြစ်
မှတ်တမ်းတင်ရပေမည်။

တစ်နေ့သ၌ မိုးကြီးလေကြီး တိုက်ခတ်ပြီး မိုးကြီးများ
ပစ်ခတ်ကာ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ရှေ့ရှိ ညောင်ပင်ကြီးသည်
မြေပေါ်သို့ ပြိုလဲကျလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပြိုလဲကျသော
ညောင်ပင်ကြီးကို ရှင်းလင်းရင်း ညောင်ပင်ကြီး၏ အခေါင်း

ထဲမှ ခြောက်လက်မခန့်ရှိ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ကို ရရှိခဲ့
လေ၏။ ထိုအရုပ်ကလေးမှာ စစ်သူကြီး အဝတ်အစား
ဝတ်ဆင်ထားပြီး လက်ထဲတွင် ဓားတစ်ချောင်းကို ကိုင်ဆောင်
ထားလေ၏။

ထိုအရုပ်ကလေး ကိုယ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော
စစ်သူကြီးဝတ်စုံမှာ မြန်မာစစ်တပ်တွင် ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော
ဝတ်စုံမျိုး မဟုတ်ဘဲ တရုတ်စစ်တပ်တွင် ဝတ်ဆင်လေ့ရှိ
သော ပုံစံမျိုးပင် ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို ဝါသနာပါ
တတ်သော ကျောက်စာဝန်ဟောင်းပီပီ အရုပ်ကလေးကို
သေချာစွာကြည့်၍ ဆေးကြော၍ မှန်ဘီးလူးဖြင့် တစ်မိစိမ့်
ကြည့်ရှုလေ၏။ အရုပ်ကလေး၏ ပန်းပုလက်ရာမှာ လွန်စွာ
အနုစိပ်ပြီး ကောင်းမွန် သေသပ်လှပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည်
ထူးဆန်းသော တရုတ်စစ်သူကြီးရုပ်ကလေးကို ကျွန်ုပ်၏
စာကြည့်စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားလေ၏။

တစ်ညသ၌ ကျွန်ုပ် အိပ်ပျော်နေစဉ် အိပ်ရာနံဘေး
မှနေ၍ ...
“ဦးတင်မောင် ထ ... ထ ... ကျွန်ုပ်နောက် လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ကယောင်ကတမ်း ထကြည့်လိုက်သောအခါ တရုတ်စစ်သူကြီး အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိပ်မေ့ချခံထားရသကဲ့သို့ ထိုသူ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။ ထိုသူနှင့်အတူ လွန်စွာကြီးမားသော ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ ထိုသူက ဦးဆောင်၍ ခြံတံခါးကြီးကို ဖွင့်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် အိမ်တံခါးများကို ဖွင့်ကာ အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

အိမ်ရှင်များသည် အိပ်မောကျနေကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ပုံမရပေ။ စစ်သူကြီး အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ထားသောလူက မီးခံသေတ္တာကြီးတစ်လုံး ဖွင့်၍ ငွေနှင့် လက်ဝတ်ရတနာများကို ညွှန်ပြကာ ...

“ဦးတင်မောင် ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ဟောဒီ အိတ်ကြီးထဲကို ထည့်လေဗျာ”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ငွေနှင့် လက်ဝတ်ရတနာများကို အိတ်တစ်လုံးထဲသို့ ထည့်လေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် တရုတ်စစ်သူကြီး အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ထားသော

လူသည် ဘေးမသိရန်မခဘဲ အိမ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် မိုးစင်စင်လင်းသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် ညကဖြစ်ခဲ့သော ကိစ္စကို အိပ်မက်တစ်ခုဟု သတ်မှတ်နေလေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ ခေါင်းရင်းသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ အိတ်တစ်လုံးနှင့်အပြည့် ငွေနှင့် လက်ဝတ်ရတနာများကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်သည် ထူးခြားဆန်းကြယ်လွန်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ် ရူးသွပ်နေပြီးလားဟု ထင်မှတ်မှားမိလေ၏။

ထိုနေ့ နံနက်ခင်း သတင်းစာကြီးများတွင် တရုတ်သူဌေးကြီးတစ်ဦး၏ အိမ်ကို ဖောက်ထွင်းခံခဲ့ရကြောင်း ဖော်ပြပြီး ဖောက်ထွင်းမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ပုလိပ်ဘက်မှ အပူတပြင်း ရှာဖွေနေကြောင်း ဖော်ပြထားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ငယ်ရွယ်စဉ် အချိန်ကပင် သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ခိုးဖွက်ဖို့ဝေးစွာ စိတ်ဖြင့်ပင် မပြစ်မှားဖူးသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်တွင် ရောက်ရှိနေသော ငွေနှင့် လက်ဝတ်ရတနာများ

အတွက် စိုးရိမ်သောက ဖြစ်မိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သုံးလေး
ရက်ခန့် မအိပ်နိုင် မစားနိုင်ဖြစ်လာ အကြံရခက်နေလေ၏။
နောက်ဆုံးတွင် ငွေနှင့် လက်ဝတ်ရတနာများကို မူလပိုင်
ရှင်လက်သို့ ပြန်လည်ပေးအပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ကန်တော်
ကြီးထဲရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် မြှုပ်နှံကာ ထိုသစ်
ပင်၏ တည်နေရာကို မြေပုံတိတိကျကျ ရေးဆွဲပြီး ပစ္စည်း
ပျောက်သော တရုတ်သူဌေးကြီး၏ အိမ်သို့ ပို့ဆောင်ပေး
လိုက်လေ၏။

ထိုအခါမှပင် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် ပေါ့ပါးသွား
လေ၏။ နောက်ညများတွင် ထိုအဖြစ်မျိုး ကြုံတွေ့မည်ကို
စိုးရိမ်နေသော်လည်း တရုတ်စစ်သူကြီး အဝတ်အစား ဝင်ဆင်
သောသူသည် ကျွန်ုပ်၏ အိပ်မက်ထဲသို့ ဝင်မလာတော့ပေ။

ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်သည် လွန်စွာမှ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်
ကောင်းလှ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့ရသော
တရုတ်စစ်သူကြီးမှာ လူလော၊ နာနာဘာသာလော ကျွန်ုပ်
ခွဲခြားမသိပေ။ ကျွန်ုပ် ကြားဖူးနားဝရှိသမျှ၊ ဖတ်ဖူးသမျှ
အတွေ့အကြုံများအရ ကမ္ဘာပေါ်တွင်ရှိသော မည်သည့်
ထူးဆန်းထွေလာ အဖြစ်အပျက်မျိုးကပင် ကျွန်ုပ် လက်တွေ့

ကြုံနေရသော အဖြစ်ကို မမိနိုင်ချေ။ တရုတ်စစ်သူကြီး
အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ထားသောသူသည် တန်ခိုးရှင်တစ်
ယောက်ပေလော့မသိ၊ သူသည် ကျွန်ုပ်အား အိပ်မွေ့ချ၍
သူ၏ အလိုကျ ခိုင်းစေနေသည် ထင်ရ၏။

ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်ကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ
ဖွင့်ဟ၍ မတိုင်ပင်ရဲချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုသူတို့
သည် ကျွန်ုပ်၏ စကားကို လက်မခံနိုင်ဘဲ ကျွန်ုပ်အား
ရူးသွပ်နေသူတစ်ဦးဟူ၍ ထင်မြင်မိပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်အေးလက်အေးဖြင့် တစ်လခန့်
နေထိုင်ခဲ့ပြီး ကျွန်ုပ် အိပ်မက်ထဲသို့ တရုတ်စစ်သူကြီး
အဝတ်အစား ဝင်ဆင်ထားသောသူသည် ရောက်ရှိလာပြန်ပြီး
ရှေးယခင်ကအတိုင်း ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်ယူကာ ရန်ကုန်မြို့လယ်
ခေါင်ရှိ တရုတ်သူဌေးကြီးတစ်ဦးပိုင် တိုက်ခန်းတစ်ခုသို့
ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်ခဲ့ပြန်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူနှင့် တွေ့လျှင် မငြင်းဆန်နိုင်ဘဲ
အိပ်မွေ့ချခံထားရသကဲ့သို့ ထိုသူ ခိုင်းမျှ လုပ်ကိုင်နေရရှာ၏။
နောက်တစ်နေ့ နံနက်သို့ ရောက်သောအခါမှပင် ကျွန်ုပ်
ခိုးယူလာခဲ့သော ပစ္စည်းများကို ရန်ကုန်မြို့တွင်းရှိ တစ်နေ့

ရာတွင် မြှုပ်နှံ၍ မြေပုံကို ဆွဲကာ အခိုးခံရသောအိမ်သို့
မြေပုံ ပို့ပေးသည့်နည်းဖြင့် သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ပြန်လည်
ပေးအပ်ရလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာမှပင် စိတ်မချမ်း
မသာ ဖြစ်ရလေ၏။ တရုတ်စစ်သူကြီး အဝတ်အစား
ဝတ်ဆင်ထားသောသူသည် လပြည့်ညရောက်တိုင်း ရောက်ရှိ
လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် တစ်ခုသောလပြည့်ညတွင် မအိပ်စက်
နိုင်ဘဲ တစ်ညလုံး ထိုင်နေရလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ညသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်
အိပ်ရာဝင်သည်နှင့် တရုတ်စစ်သူကြီး အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်
ထားသောသူ ရောက်ရှိလာပြီး ကျွန်ုပ်အား ဒေါသတကြီး
ဖြင့် ...

“ဒီမှာ ဦးတင်မောင် ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ခင်ဗျား
ကို ကျုပ်က ချမ်းသာကြွယ်ဝအောင် စောင်မပေးနေတာ၊
ဒါကို ခင်ဗျားက သူတော်ကောင်းကြီးလုပ်ပြီး ခိုးယူလာတဲ့
ပစ္စည်းတွေကို ပိုင်ရှင်လက်ထဲ ပြန်ပို့ပေးနေတယ်၊ လပြည့်ည
ရောက်တိုင်း ကျုပ် လာတတ်တယ်ဆိုတာ သိလို့ ခင်ဗျား
မအိပ်ဘဲနေတယ်၊ ဒါကောင်းလား”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ...

“ကောင်းတာပေါ့ဗျ၊ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို သူခိုး
ဖြစ်အောင် လုပ်နေတာလဲ၊ ကျုပ် ငြာစံသက်လုံး သူတစ်ပါး
ပစ္စည်း မခိုးမဖွက်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်ဆီကို ခင်ဗျား ဘယ်တော့မှ
မလာနဲ့တော့”

ဟု တရုတ်စစ်သူကြီးကို မောင်းထုတ်လိုက်လေ၏။

တရုတ်စစ်သူကြီးက ကျွန်ုပ်၏ စကားဆုံးသည်နှင့်
ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ပြီး ...

“မရတော့ဘူး ကိုယ့်လူ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အိမ်ထဲခေါ်လာ
ခဲ့ပြီးပြီ၊ အိမ်ထဲခေါ်လာပြီးမှ မောင်းထုတ်လို့မရတော့ဘူး”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်သည် တရုတ်စစ်သူကြီး
အား လွန်စွာ ဒေါသဖြစ်သွားပြီး ...

“ဟေ့လူ ... ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဘယ်တုန်းက ခေါ်ခဲ့ဖူးလို့
လဲဗျ၊ ခင်ဗျားလို ခေတ်ဟောင်းက တရုတ်လူမျိုးကို ကျုပ်
ဘယ်တုန်းကမှ မသိဘူး”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေရာ ထိုသူက ...

“ဟေ့လူ ... ခင်ဗျား ဗလောင်းဗလဲ မပြောနဲ့၊ ခင်ဗျား
ခေါင်းရင်းမှာ ကျုပ်ကို ခေါ်ထားတာ မေ့နေပြီလား၊ ခင်ဗျား

ခေါင်းရင်းက အရပ်ကလေးက ကျုပ်ပေါ့ဗျ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို
ခေါ်ပြီး ပြန်စွန့်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ ခင်ဗျား ဒုက္ခရောက်မယ်မှတ်၊
ဒီမှာ ဟေ့လူ ... ကျုပ်ကို ခင်ဗျားက နယ်နယ်ရရ မှတ်လို့
လား။ ကျုပ်တို့လူမျိုး လောကီပညာရှင်တွေဆို ကျုပ်ကို
လိုချင်လွန်းလို့ ဂါထာ၊ မန္တရားတွေကို နေ့စဉ်ရွတ်ဖတ်ကြ
တယ်၊ မုန့်ဖြူ မုန့်နီတွေနဲ့ ပူဇော်ကြတယ်၊ သိရဲ့လား။
ခင်ဗျားကို နောက်ဆုံး သတိပေးရဦးမယ်၊ ကျုပ်ကို စွန့်ပစ်
ဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ စွန့်ပစ်ပြီး မကြာမီ ခင်ဗျား လိပ်ပြာကို
အနုတ်ခံရမယ်”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ အိပ်မက်ထဲမှ ထွက်ခွာသွား
လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် နောက်တစ်နေ့နံနက် မိုးလင်းသော
အခါ ကျွန်ုပ်၏ ခေါင်းရင်းတွင် ရှိသော အရပ်ကလေးကို
ကြည့်ရှုလိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှပင် အရပ်ကလေးသည်
အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့ရသော တရုတ်စစ်သူကြီးနှင့် တစ်ထေ
ရာတည်းတူနေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအရပ်
ကို မြစ်ထဲသို့သွား၍ စွန့်ပစ်ရန် စဉ်းစားမိသော်လည်း
တရုတ်စစ်သူကြီးက လိပ်ပြာနုတ်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ထားသ
ဖြင့် လွှင့်ပစ်ရန် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် လပြည့်ညရောက်သည့်အခါတိုင်း တရုတ်
စစ်သူကြီး၏ ခေါ်ဆောင်မှုကြောင့် ခိုးမှုများကို ကျူးလွန်မိပြန်
၏။ ထူးခြားသည်မှာ ခိုးမှုကို ကျူးလွန်သည့်အခါတိုင်း
မည်သည့်အကြိမ်မျှ ဘေးအန္တရာယ် မတွေ့ရပေ။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်အခါ ထိုပစ္စည်းများကို တစ်
နေရာတွင် မြှုပ်နှံ၍ မြေပုံဆွဲကာ မူလပစ္စည်းပိုင်ရှင်များသို့
ပြန်လည်ပေးအပ်ခဲ့လေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင်
ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့၊ အရပ်ကလေးကို မြစ်ထဲသို့ စွန့်ပစ်
မည်ဟုတွေးကာ ထိုအရပ်ကို ဓားနှင့် နှပ်နှပ်စဉ်း၍ ရန်ကုန်
မြစ်ထဲသို့ ပစ်ချခဲ့လေ၏။ ထိုနေ့ညသို့ ရောက်သောအခါ
တရုတ်စစ်သူကြီးသည် တစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များ
စွာဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ အိပ်မက်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ...
“ဦးတင်မောင် ... မကြာမီ ခင်ဗျား သေရမယ်၊ ထမင်း ၀၀
စားထားပေတော့”

ဟု ကြုံးဝါးကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်
မှစ၍ ကျွန်ုပ်၏ တိုက်ခန်းလေးကို ရောင်းချကာ လှည်းကူး
မြို့ပြင်တွင်ရှိသော ကျွန်ုပ် မိဘများ လက်ထက်က အိမ်ကြီး
ဆီသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့လေ၏။ တိုနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်၏ ကျန်းမာ

ရေးသည် တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ယုတ်လာပြီး ရေဂါမျိုးစုံ
စွဲကပ်ခဲ့လေ၏။

တရုတ်စစ်သူကြီး ခြိမ်းခြောက်သွားသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်
ဘဝ၏ နောက်ဆုံးနေ့ဝင်ချိန် ရောက်တော့ပေမည်။

ကျွန်ုပ်၏ ထူးဆန်းလှသော ကံကြမ္မာကို နောင်လာ
နောင်သားများ အတုယူမှတ်သားနိုင်စေရန် ဤမှတ်တမ်း
စာအုပ်ကြီးကို ကြိုးစား၍ ရေးသားခဲ့လေ၏။ နောင်လာ
နောင်သားများ ကျွန်ုပ် အဖြစ်ကို သင်ခန်းစာယူနိုင်ကြပါ
စေ ...

ကျောက်စာဝန်ဟောင်း

ဦးတင်မောင်

ကျောက်စာဝန်ဟောင်း ဦးတင်မောင်၏ မှတ်တမ်း
ကြီးကို ဖတ်ရှုပြီးစီးသောအခါ မနက်မိုးစင်စင်လင်းနေပြီ။ ကျွန်ုပ်
သည် တစ်ညလုံး မအိပ်နိုင်ဘဲ မှတ်တမ်းကြီးကို ဖတ်ရှုခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။
ကျောက်စာဝန်ဟောင်း ဦးတင်မောင်၏ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာ
ဖြစ်ရပ်ဆန်းများသည် မယုံနိုင်ဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။ ကျွန်ုပ်
သည် မှတ်တမ်းကြီးကို ဖတ်ရှုပြီးစီးသော်လည်း ငူငူဇိုင်ဇိုင်ကြီးထိုင်
ကာ မှတ်တမ်းထဲတွင် ပါဝင်သော ဖြစ်ရပ်ဆန်းများကို ပြန်လည်တွေး

တောနေမိလေ၏။ ခဏအကြာတွင် ကျွန်ုပ်၏ဇနီး မေသည် အိပ်ရာ
မှ ထလာပြီး ...

“ဟင် ... ကိုကို အစောကြီး နိုးနေတယ်”

ဟု တအံ့တဩ ပြောရှာ၏။ မေသည် ကျွန်ုပ်
တစ်ညလုံး မအိပ်စက်နိုင်ဘဲ မှတ်တမ်းကြီးကို ဖတ်ရှုနေသည့်အဖြစ်
ကို မရိပ်စားရှာပေ။ ခဏအကြာတွင် ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲ
ကာ ကိုမင်းအောင်၏ နေအိမ်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဆားပုလင်း
မင်းအောင်သည် ကျွန်ုပ်ကို မြင်သည်နှင့် ...

“ဘယ်လိုလဲ အိုင်ပီ၊ ကျောက်စာဝန်ဟောင်း ဦးတင်မောင်ရဲ့
မှတ်တမ်းကြီးကို တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ ဖတ်ခဲ့ပြီနဲ့ တူတယ်၊
မျက်လုံးတွေ နီရဲလို့ပါလား”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်က ...

“အစစ်ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ ကျောက်စာဝန်ဟောင်း
ဦးတင်မောင်ရဲ့ အဖြစ်လောက် ထူးဆန်းတဲ့အဖြစ်မျိုး မကြုံ
ဖူးပါဘူးဗျာ၊ ကိုမင်းအောင်ရော ဘယ်လိုမြင်လဲ”

ဟု မေးခွန်းထုတ်လိုက်လေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို ကြည့်၍

ပြုံးကာ ...

“အိုင်ပီကို ကျောက်စာဝန်ဦးတင်မောင်ရဲ့ မှတ်တမ်း မဖတ်မီက ကျွန်တော် ပြောတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ရှိတယ်။ ဒီစာအုပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အဓိကအကြောင်းရင်းကို အိုင်ပီ စာအုပ်ဖတ်ပြီးတဲ့အချိန်မှ ပြောပြမယ်ဆိုတာလေ။ တကယ်တော့ ကျောက်စာဝန်ဦးတင်မောင်ရဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်တော် ကြားဖူးတာ ကြာပြီဗျ။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကျောက်စာဝန် ဦးပုကြွယ်က တစ်ဆင့် ပြောပြလို့ သိနေတာပါ။ ကျောက်စာဝန် ဦးတင်မောင်ဟာ ကျောက်စာဌာနမှာ အလုပ်ဝင်ပြီး ပင်စင်ယူခါနီးမှာ ယဉ်ယဉ်လေး ရူးသွားရှာတယ်ဗျ။ ဒါကြောင့်လည်း ကျောက်စာဌာနကနေ သူ့ကို ပင်စင်ပေးခဲ့တာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးပြူးသွား

ပြီး ...

“ဟင် ... ကျောက်စာဝန်ဦးတင်မောင်ရဲ့ မှတ်တမ်းဆိုတာ အရူးတစ်ယောက်ရဲ့ မှတ်တမ်းတွေပေါ့”

ဟု ကိုမင်းအောင်ကို မေးလိုက်လေ၏။ ဆားပုလင်း

မင်းအောင်က ...

“အစစ်ပေါ့ဗျာ၊ ဦးတင်မောင် စိတ်ရှူးပေါက်ပြီး ရေးချင်တာ ရေးထားတာတွေပါဗျာ၊ ဒါကို ကျွန်တော် ဖတ်လိုက်ကတည်း

က သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးတင်မောင်ရဲ့ ရေးသားချက်တွေဟာ အကြောင်းအရာရော အရေးအသားပါ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း တစ်ချိန်မှာ စာရေးဆရာလုပ်မဲ့ အိုင်ပီကို အထောက်အကူ ရအောင် ဒီမှတ်တမ်းကြီးကို ဖတ်ခိုင်းလိုက်တာပဲ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ရိုက်ပြီး ...

“သေပါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ အမှန်တွေထင်ပြီး တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲနဲ့တောင် ဖတ်ခဲ့တာဗျ”

ဟု ဆိုကာ တဟာဟား ရယ်မိပါလေတော့၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“အိုင်ပီက တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲနဲ့ ကျောက်စာဝန်ဟောင်း ဦးတင်မောင်ရဲ့ မှတ်တမ်းကြီးကို ဖတ်သလို ကျွန်တော်လည်း ဒီနေ့မနက်စောစော မှော်ဘီမြို့ကို ရောက်ခဲ့ရတယ်ဗျ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ...

“ဝိရိယကောင်းလှချည်လား ကိုမင်းအောင်ရဲ့၊ အမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာထူးသေးလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

“ဒီလိုဗျ၊ လူသတ်တရားခံဟာ ခင်မမရဲ့ အိမ်ကို ကားနဲ့ လာတာဗျ၊ အဲဒီကားကို မှတ်လိုက်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ အဲဒီကလေးက မှော်ဘီဈေးအနီးမှာ နေတယ်၊ ဒီကလေးက မုန့်ဖက်ထုပ် ရောင်းတာဗျ၊ ညနေစောင်း မုန့်ဖက်ထုပ် ရောင်းရာက အပြန်မှာ လူသတ်သမားရဲ့ ကားကို တွေ့တာ၊ ကားကို တွေ့တာ ခုနစ်နာရီလောက်ရှိပြီ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကားထဲမှာ အဲဒီမိန်းမ ရှိနေတယ်၊ ဒီကလေးရဲ့ ပြောပြချက်အရ ဒီမိန်းမ စီးလာတဲ့ ကားက ဘောဘီအော်စတင် အမျိုးအစား ကားဖြစ်ဖို့များတယ်၊ ကားနဲ့ ပတ်သက်လို့ ထူးခြားချက် ဘာမှ မမှတ်မိဘူး၊ ကားအရောင်ကလည်း အပြာလိုလို အနက်လိုလို ဖြစ်နေတယ်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ကားဘန် ဘာနှစ်ဖက်မှာ မြားနတ်မောင် အရုပ်ကလေး နှစ်ရုပ် ဆွဲထားတယ်လို့ မှတ်မိတယ်ဗျ”

“ကိုမင်းအောင်ဟာကလည်း ဘာလိုလို ညာလိုလိုတွေချည်း ပါလားဗျ၊ ရန်ကုန်မြို့မှာ ဘောဘီအော်စတင်ကားတွေ အများ ကြီးရှိတာ ဘယ်လိုလုပ် ရှာရမှာလဲ”

“ဒီမိန်းမရဲ့ ကားဟာ ငှားစီးတာဖြစ်ဖို့များတယ်ဗျ၊ ဘောဘီ အော်စတင်ကားကို အငှားလိုက်တာ ရန်ကုန်မြို့မှာ ငါးစီးပဲ

ရှိတယ်၊ အဲဒီငါးစီးထဲက ကားဘန်ဘာပေါ်မှာ မြားနတ်မောင် ရုပ်ကလေးနှစ်ရုပ်ကို ပန်းချီဆွဲထားတယ်ဆိုရင် စမ်းချောင်း ရှမ်းလမ်းက လူပျိုကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ကား ဖြစ်ဖို့များတယ်၊ အဲဒီကားကို ကျွန်တော်တို့ သွားကြည့်ကြစို့”

“ကျန်တဲ့ကားတွေရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ကိုမင်းအောင်”
 “မြားနတ်မောင်ဆိုတာ အချစ်ရဲ့ သင်္ကေတဗျ၊ မြားနတ် မောင်ရုပ်နှစ်ရုပ်ကို ကျကျနန ပန်းချီရေးဆွဲထားရင် လူပျို ကြီးရဲ့ကား ဖြစ်ဖို့များတယ်၊ မှန်းဆကြည့်ရတာပေါ့ဗျာ”

ကျွန်ုပ်တို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော ဖိုဒ်ကားစုတ်က လေးသည် စမ်းချောင်း ရှမ်းလမ်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြန်၏။ ရှမ်းလမ်း အလယ်လောက်တွင် ဘောဘီအော်စတင် ကားငယ်လေးတစ်စီး ရပ် ထားသော အိမ်ရှေ့တွင် ကားကို ရပ်၍ ကြည့်ရာ ကားဘန်ဘာ နှစ်ဖက်တွင် မြားနတ်မောင်ရုပ်ကလေး နှစ်ရုပ် ပန်းချီရေးဆွဲထား သည်ကို တွေ့ရ၏။

ကိုမင်းအောင်က လက်မထောင်၍ ...

“သေချာပြီဗျ၊”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုလူပျိုကြီးကို စုံစမ်းကြည့်သော အခါ ...

“ဒီမိန်းမ ကျွန်တော့်ကားကို ငှားစီးတာ မကြာသေးဘူးဗျ၊
ငွေကိုတော့ ဖောဖောသီသီ သုံးနိုင်တယ်၊ ကျွန်တော့် ကားခ
ကို အမြဲအပိုပေးလေ့ရှိတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က လူပျို
ကြီး၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ...

“ခင်ဗျား ပုလဲခင်ဆိုတဲ့ မိန်းမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာများ
ထူးထူးခြားခြား မှတ်မိသေးလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ လူပျိုကြီးက တဟဲဟဲ ရယ်၍ ...
“ပုလဲခင်ဟာ ကျွန်တော့် တစ်သက်မှာ မြင်ဖူးသမျှ မိန်းမ
တွေထဲမှာ ကျက်သရေအရှိဆုံးနဲ့ အလှဆုံးဗျ၊ ညာဘက်
နှုတ်ခမ်းပေါ်က မွဲနက်ကလေးက အတော်ဆွဲအားကောင်း
တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် လူပျိုကြီးကို နှုတ်ဆက်၍ ထွက်
ခွာရန်ပြင်စဉ် လူပျိုကြီးက ...

“ဇနာနေပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် ပေးစရာ ရှိတယ်၊
ပုလဲခင်ဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ ကျုပ်ရဲ့ ကားကို ငှားစီးတဲ့အခါ
ဒဂုံမဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကို ဝယ်ဖတ်တယ်ဗျ၊ အဲဒီ မဂ္ဂဇင်း ကား

ထဲမှာ ကျန်ခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားတို့အတွက် သဲလွန်စ ရရင်ရနိုင်
တာပေါ့ဗျာ”

ဟု ဆိုကာ ဒဂုံမဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ကိုမင်းအောင်
လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။ ကိုမင်းအောင်သည် ဒဂုံမဂ္ဂဇင်းကို
ယူ၍ လှန်ကြည့်လိုက်ရာ စာအုပ်တစ်နေရာတွင် စာရွက်ကို ခေါက်
၍ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ လမ်းတွင် ကိုမင်းအောင်က ...

“အမှုကွင်းဆက်ကလေးတစ်ခု ပြတ်နေတယ်ဗျ၊ ဒါလေးကို
သိရင် တရားခံကို ဖမ်းနိုင်ပြီဗျာ၊ လောလောဆယ် ပြောနိုင်
တာကတော့ တရားခံ ပုလဲခင်ဆိုတဲ့ မိန်းမချောလေးဟာ
ညာဘက်နှုတ်ခမ်းမှာ မွဲနက်ကလေး ရှိပြီး ဒဂုံမဂ္ဂဇင်းထဲက
လယ်တီပလ္လိတ ဦးမောင်ကြီးရဲ့ ဗညားနဲ့ဝတ္ထုကို လစဉ်
စောင့်ဖတ်တယ်ဆိုတာပဲ”

ဟု ပြောခဲ့လေ၏။

သံလွန်စရပြီ

နောက်နှစ်ရက်ခန့် အကြာတွင် ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ နေအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး သူ၏ လက်ထဲရှိ သတင်းစာများကို စားပွဲပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ပစ်ချလိုက်ပြီး ...

“သတင်းစာတွေကတော့ ကျုပ်တို့ စီအိုင်ဒီကို ဆော်နေပြီဗျို့၊ ဒီလူတွေ ရေးတာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ မင်းကြီး သိသွားရင် မိုးမီးလောင်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောဆိုနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း သတင်းစာများကို ကြည့်ရှုလိုက်လေရာ သူရိယ၊ သံတော်ဆင့်၊ မြန်မာ့အလင်း၊ သူကြီးဂေဇက် စသော သတင်းစာကြီး လေးစောင်စလုံး၌ မှော်ဘီမြို့ပြင်ရှိ လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ အမှုမှန် မပေါ်နိုင်သေးသည့်

အတွက် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီတွင် တာဝန်ရှိကြောင်း၊ စုံထောက်များသည် အမှုကို အားကြီးမာန်တက် စုံစမ်းထောက်လှမ်းသင့်ကြောင်း၊ အမှုမှန် မပေါ်နိုင်သေးသည့်အတွက် ပြည်သူအများစုသည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေရကြောင်း ရေးသား ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သတင်းများ ဖတ်ရှု၍ စုံထောက်မင်းကြီး၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်ကာ ရုံးတက်ရန် ကျောချမ်း၍နေမိသည်။ ကျွန်ုပ်က ...

“ဦးပေါ်ဦးရေ ... ညနေရောက်ရင် ဆားပုလင်းမင်းမောင် နဲ့ သွားတွေ့ရအောင်ဗျာ၊ အခြေအနေ ထူးမထူး သိရအောင်လို့”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ညနေသို့ ရောက်သောအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို သူ၏ စာအုပ်ပုံကြီးထဲတွင် တွေ့ရလေ၏။ ကိုမင်းအောင်ကပင် ဆီးကြို၍ ...

“မနေ့ညက ပုဇွန်တောင် ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားကို မိန်းမချောလေး ပုလဲခင် လာသွားတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်နဲ့ လက်မတင်ကလေး ကပ်လွဲသွားတယ်”

“ဘယ်လိုလွဲတာလဲဗျ”

“ဒီလိုဗျာ၊ ညာဘက် နှုတ်ခမ်းမှာ မွဲနက်ကလေး ရှိပြီး ရုပ်ရည်ချောမောတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်ရင်

အကြောင်းကြားဖို့ ကျွန်တော့်ရဲ့ နင်ဂျားလူငယ်တွေကို မှာကြားထားတာဗျ”

ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ နင်ဂျားလူငယ်ဆိုသည် ရန်ကုန်မြို့တွင်ရှိသော သတင်းစာဖို့၊ ဖိနပ်တိုက် စသော တောက်တို မယ်ရ အလုပ်များ လုပ်ကိုင်သည့် လမ်းကြမ်းပိုးလေးများပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုလူငယ်လေးများကို ဆားပုလင်းမင်းအောင် ကိုယ် တိုင် လေ့ကျင့်ပေးထားသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ပုလိပ်အဖွဲ့ထက်ပင် နေရာကျကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

“မနေ့ညက ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားပေါ်ကို တက်သွားတဲ့ မိန်းမ ချောလေး ပုလဲခင်ကို ကောင်လေးတစ်ယောက်က သတင်းပေး တာနဲ့ အမိသွားဖမ်းတာဗျာ၊ နည်းနည်းလေး ကပ်လွဲသွား တယ်၊ လုလဲခင်ဟာ TAXIတစ်စီးငှားပြီး လာတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်နင်းဂျားလေးက နောက်ယောင်ခံလိုက်လို့မရဘူး၊ ကျွန်တော် ဘုရားပေါ် ရောက်တော့ ပုလဲခင် မရှိတော့ဘူး ဗျ”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ဦးပေါ်ဦးက ...

“နှုတ်ခမ်းမှာ မှဲ့ရှိတာနဲ့ပဲ ပုလဲခင် ဖြစ်ရောလားဗျာ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ကိုမင်းအောင်က ...

စေတနာစာပေ

“ပုလဲခင် မဟုတ်ဘဲနဲ့တော့ TAXIနှစ်စီး ပြောင်းမစီးဘူးဗျ၊ ကျွန်တော့် ကောင်လေးက TAXIနံပါတ်ကို မှတ်မိသွားနိုင် တယ်၊ ကျွန်တော် သွားစုံစမ်းတော့ ကားဆရာက ကားကို ကမ်းနားလမ်း စထရင်းဟိုတယ် ရှေ့မှာ ရပ်ခိုင်းပြီး TAXI တစ်စီးကို ပြောင်းစီးသွားတယ်လို့ ပြောတယ်၊ နောက်ယောင်ခံ လိုက်လို့မရအောင်ပေါ့ဗျာ”

ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က ...

“တရားခံဟာ မခေဘူးဗျ၊ တော်တော် သတိပိရိယ ရှိပုံရ တယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချက်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးပေါ်ဦးသည် ဆားပုလင်း မင်းအောင် တိုက်ကျွေးသော လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များကို စား သောက်ကြလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်သား ဖို့ဒ်ကား နှုတ်ကလေးပေါ်သို့ တက်၍ ဦးပေါ်ဦးကြီး နေထိုင်ရာ ပုဇွန်တောင် ဘက်သို့ မောင်းနှင်ခဲ့လေ၏။ မြဲခွာညိုလမ်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ဦးပေါ်ဦးကြီး၏ နေအိမ်ရှေ့၌ ကားကို ရပ်လိုက်ပြီး ဦးပေါ်ဦး ဇနီး ကျွေးမွေးသော ဘူးသီးကြော်များကို စားသောက်ကြလေ၏။ ဘူးသီး ကြော်များကို စားသောက်နေခိုက်တွင် ဦးပေါ်ဦး၏ ဇနီး ခင်ခင်က ...

စေတနာစာပေ

“ကိုကိုကို ပြောရဦးမယ်၊ မနက်က ခင် အလှူတစ်ခုကိုရောက် သွားတယ်၊ အလှူက ကျောက်မြောင်း ဗညားဒလလမ်းမှာ”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ဦးပေါ်ဦးက ...

“ခင်က ကိုယ့်ကိုတောင် မခေါ်ဘဲ သွားတယ်ပေါ့!”

ဟု ဆိုလေ၏။ ခင်ခင်က ...

“ကိုကိုကို ခေါ်ရင် ဘယ်တုန်းက အားဖူးလို့လဲ ကိုကိုရဲ့၊ ခင်နဲ့ အလှူရှင်က ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာ အထည်ဝယ်ရင်း ခင်ခဲ့တာ၊ သူ့အမေကြီး ဆုံးတာ ခုနစ်နှစ်ပြည့်လို့ဆိုပြီး သံဃာတွေကို အရုဏ်ဆွမ်းလေးဘာလေး ကပ်ပြီး ရင်းနှီးတဲ့ သူတွေပဲ ကျွေးတာရှင်”

“အလှူရှင်နာမည်က ဘယ်သူလို့ ခေါ်သလဲ”

“ခင်ကတော့ သူ့ကို ဒင်ပယ်လို့ပဲ ခေါ်တယ်၊ ဒင်ပယ်က ပါးချိုင်းလေးလည်းပါတော့ အင်မတန်ချောပြီး အင်မတန် ကျက်သရေရှိတာရှင်၊ သူနဲ့ စကားပြောရင် မိန်းမချင်းတောင် ငေးယူရတယ်၊ ဒင်ပယ်က တရုတ်စကားပန်းတွေကို အတော် ကြိုက်ပုံရတယ်၊ သူ့အိမ်ရှေ့မှာလည်း တရုတ်စကားပင်ကြီး နဲ့ တစ်အိမ်လုံးက ပန်းအိုးနဲ့ ဘုရားပန်တွေအားလုံး တရုတ် စကားပွင့်တွေပဲ ထိုးထားတယ်”

ခင်ခင်၏ စကားကို နားစိုက်ထောင်နေသော ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“ဟုတ်ပြီဗျ၊ တရားခံကို မိပြီ၊ အိုင်ပီရေ ခပ်မြန်မြန်လေး သွားရအောင်”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးက နား မလည်ဟန်ဖြင့် ...

“ဘယ်သူလဲဗျ တရားခံက”

“ခင်ခင်ပြောတဲ့ ဒင်ပယ်ဆိုတာ မှော်ဘီမြို့စွန်က လူသတ် မှုတရားခံ ပုလဲခင်ပေါ့ဗျာ၊ ဒီမှာ ခင်ခင် ... ပုလဲခင်ရဲ့ ညာဘက်နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ မွှေနက်ကလေးတစ်လုံး ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ရှိတယ် ကိုမင်းအောင်၊ မွှေနက်ကလေးနဲ့ သူ့မျက်နှာ သိပ် လိုက်ဖက်တာပဲ”

“အချိန်မရှိတော့ဘူးဗျို၊ တရားခံဟာ လွတ်မြောက်သွားနိုင် တယ်၊ ကျောက်မြောင်း ဗညားဒလလမ်းကို မောင်းဗျို”

ကျွန်ုပ်တို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော ဖိုဒ်ကားလေးသည် ပုစွန်တောင်မှ ကျောက်မြောင်းသို့ စက်ကုန်ဖွင့်၍ မောင်းနှင်ခဲ့လေ၏။ ကျောက်မြောင်းဈေးရှေ့ရှိ ခြံကျယ်ကြီး တစ်ခြံသို့ ရောက်သောအခါ

ကားကို ရပ်လေ၏။ ခြံရှေ့တွင် တရုတ်စကားပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိနေပြီး စကားပွင့်များ မြေသို့ ကြွေကျနေ၏။ အိမ်နှင့် ခြံတံခါးကြီးမှာ ပိတ်လျက်သား ရှိနေ၏။ ကိုမင်းအောင်က ...

“သွားပြီထင်တယ်ဗျို့၊ လက်မတင်လေး လွှတ်သွားပြန်ပြီဗျာ၊ ပုလဲခင် ကံအတော်ကောင်းနေတယ်”

ဟု ညည်းညူလိုက်လေ၏။

အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် စုံစမ်းကြည့်သောအခါ ထိုအိမ်ကြီး၏ ပိုင်ရှင်မှာ နှစ်ခြံကျော်တွင်ရှိကြောင်း သိရ၍ မေးမြန်းကြည့်လေရာ အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီးက ...

“ပုလဲခင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက အဒေါ်ရဲ့ အိမ်ကြီးကို အိမ်နဲ့ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေ လုံးအပါဝင် ခြောက်လစာချုပ်ချုပ်ပြီး ငှားရမ်းသွားတာကွယ့်၊ သူ့ရဲ့ ဇာတိရပ်ရွာကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မေးလို့မရဘူး၊ အတော်လေးကို လျှို့ဝှက်ပုဂ္ဂိုလ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ ဒီအိမ်ကြီးကို နေချင်းလွန်းလို့ ဆိုပြီးတော့ တခြားသူထက် နှစ်ဆပေးပြီး ငှားရမ်းခဲ့တာကွယ့်၊ အဒေါ်အိမ်ရှေ့က တရုတ်စကားပင်ကြီးကို ကြိုက်လွန်းလို့တဲ့ လေ၊ သူငယ်စဉ်က နေထိုင်ခဲ့တဲ့အိမ်နဲ့ အဒေါ်ရဲ့အိမ်က အတော်တူတယ်တဲ့၊ အိမ်ရှေ့မှာ တရုတ်စကားပင်ကြီး

ရှိတာချင်းလည်း တူနေတယ်တဲ့၊ မိန်းကလေးဟာ တရုတ်စကားပွင့်တွေကို အတော်နှစ်သက်ပုံရတယ်၊ ဒီနေ့မနက်က သူ့မိခင်ကြီးရဲ့ ခုနစ်နှစ်မြောက် ဆွမ်းကျွေးပွဲမှာ တစ်အိမ်လုံး တရုတ်စကားပန်းတွေ ဝေနေတာပဲ၊ အဒေါ် အိမ်ကိုငှားတာ ခြောက်လပြည့်တဲ့နေ့လေ၊ မနက်ကပဲ အဒေါ်အိမ်ကို ပြန်အပ်သွားတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က အဒေါ်ကြီး၏ စကားကို ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်၍ နားထောင်နေလေ၏။ ခဏကြာမှ ...

“ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုလောက် ကူညီပါ အဒေါ်ရယ်၊ မနက်တုန်းက အဒေါ်နဲ့ ပုလဲခင် ပြောတဲ့ စကားတွေကို ပြန်ပြောပြပါလား”

ဟု ဆားပုလင်းမင်းအောင်က တောင်းပန်လိုက်လေရာ အဒေါ်ကြီးသည် ခေါင်းကုတ်၍ ...

“အဲဒါမှ ခက်တာပဲ၊ အဒေါ်တို့ ပြောတဲ့ စကားတွေက ဘာမှ ရေရေရာရာ မရှိဘူး၊ အင်း ... ဘာတဲ့ ... ပုလဲခင် အလှူမှာ ကျောက်မြောင်းဈေးထဲက ဒေါ်သောင်းရဲ့ ရွှေကြည်ဆွန်းမကင်း၊ ဟာလဝါနဲ့ ငှက်ပျောသီးမုန့်ကို ကျွေးတယ်၊

အဒေါ်က ငှက်ပျော့မှန်က အချိုက်လွန်းတယ်လို့ ပြောတယ်။
 နောက်ပြီးတော့ အဒေါ်က သွေးတိုးရှိတယ်လို့ ပြောလို့
 ပုလဲခင်က အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲတွေ သိပ်မစားနဲ့လို့ တားရှာ
 တယ်။ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲက အဒေါ်တို့အိမ်က အိမ်ဖော်
 ကောင်မလေး ချက်ပေးတာလေ။ ဧည့်သည်တွေလည်း သိပ်
 မမိတ်ပါဘူး။ နည်းနည်းပါးပါးပါးပါး၊ နောက်တော့ စကားပြတ်
 သွားတယ်။ ဧည့်သည်မိန်းမတစ်ယောက်လာလို့၊ ပြီးတော့
 စကားပြန်ဆက်ဖြစ်တယ်။ ခေါက်ဆွဲဘယ်က ဝယ်လဲလို့
 အဒေါ်က မေးတော့ ပုလဲခင်က ပွဲစားတန်းက ဝယ်တယ်လို့
 ပြောတယ်။ ပုလဲခင်က ဟာလဝါ အရသာ သိပ်မရှိဘူးလို့
 ပြောတယ်။ အဒေါ်က ကောင်းပါတယ် အချို့ပေါ့ပြီး ဆိမ့်
 နေတာပဲလို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ပုလဲခင်က ကျွန်မတို့
 ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် မြို့ထဲ လျှောက်လည်ပြီး ဟာလဝါဆိုင်
 တွေ တစ်ဆိုင်ဝင်တစ်ဆိုင်ထွက် လျှောက်စားတာပဲလို့ ပြော
 တယ်။ နောက်ပြီးတော့ အဒေါ်ယောက်ျားရဲ့ ဆီးချိုရောဂါ
 အကြောင်း ပြောကြသေးတယ်။ အဒေါ် ယောက်ျားက ...”

အဒေါ်ကြီး၏ စကားမဆုံးမီ ဆားပုလင်းမင်းအောင်

က ...

“တော်ပါပြီ အဒေါ်ရယ်၊ ဒီလောက်ဆိုရင် ကျေနပ်ပါပြီ၊
 ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟုဆိုကာ ကားပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေ၏။ ကားပေါ်သို့
 ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်က ...

“အဒေါ်ကြီးကလည်းဗျာ၊ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ
 မသိဘူး၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲရော၊ သွေးတိုးရောဂါရော၊
 ရွှေကြည်ဆန့်မကင်းပါ ဖုံနေတာပဲ”

ဟု ညည်းညူလိုက်လေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“အဒေါ်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်ဗျာ အိုင်ပီရ၊ အဒေါ်ကြီး
 ကျေးဇူးကြောင့်ပဲ သဲလွန်စရခဲ့ပြီဗျာ”

ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။ ဦးပေါ်ဦးကလည်း ...

“ဘာသဲလွန်စလဲဗျာ ကိုမင်းအောင်ရဲ့၊ ရှင်းစမ်းပါဦး၊ ကျုပ်
 တို့တော့ ဘာမှ နားမလည်ဘူး”

“ဦးပေါ်ဦး မိန်းမ ခင်ခင်ဟာ ပုလဲခင်ဟာ တရုတ်စကားပွင့်
 တွေကို အလွန်နှစ်သက်တယ်လို့ ဆိုတယ်ဗျာ၊ ပုလဲခင်ဟာ
 သေသူ ခင်မမဆိုကို တရုတ်စကားပွင့်တွေ ခြွေမွတ် မိန်းမ
 တစ်ယောက်ရဲ့ ပန်းချီကားကို ပါဆယ်လုပ်ပြီး ပို့ပေးခဲ့သေး
 တယ်ဗျာ၊ အဲဒီသဲလွန်စ ရခဲ့တာပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ဒီအထိတော့ ရှင်းပါပြီ၊ အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီး ပြောတဲ့ စကားက သဲလွန်စရာတယ်ဆို၊ အဲဒါ ဘာသဲလွန်စလဲဗျ”

“ပုလဲခင်ဟာ ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်ကဆိုရင် မြို့ထဲ လျှောက်လည်ပြီး ဟာလဝါဆိုင်တွေ တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက် လျှောက်စားတာပဲလို့ ပြောခဲ့တယ်လေ၊ ဟာလဝါဆိုင်တွေ အများကြီးရှိတဲ့ မြို့က ပုသိမ်မြို့ဗျ၊ ပုလဲခင်ဟာ သူမရဲ့ ဇာတိရပ်ရွာကို ပြန်နိုင်တယ်ဗျ၊ ဒါကြောင့် သဲလွန်စရာပြီလို့ ပြောတာပဲ၊ ပုသိမ်ဘက် ထွက်မဲ့သဘောက ဒီနေ့ညနေ ငါးနာရီမှာ ရှိတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော့်အထင် မမှားဘူးဆိုရင် တော့ မြပုလဲခင်ကို ဖမ်းဆီးနိုင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ဆားပုလင်းမင်းအောင် စကားအဆုံးသောအခါ ကျွန်ုပ်

က ...

“တော်ပါပေတယ် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ရယ်၊ ကျွန်တော် တို့သာ လိုက်လိုက်တော့ ဒီအမှုက လုံးဝပေါ်မယ် မထင်ဘူး”

ဟု ချီးမွမ်းလိုက်လေ၏။ ဦးပေါ်ဦးက ...

“ဆားပုလင်းမင်းအောင် တော်တာတွေကို မပြောနဲ့ဗျို့၊ သူက တော်ပြီးရင်းတော်နေတာ၊ ကျုပ်တို့ကလည်း ညံ့ပြီး ရင်းညံ့နေတာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

မူ ...

“တော်တာတွေ ညံ့တာတွေ ခဏထားလိုက်ပါဦးဗျာ၊ ရန်ကုန် ဆိပ်ကမ်းကို အမြန်မောင်းဗျို့”

ဟု ပြောလေ၏။ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ကား ရောက်ရှိသောအခါ ညနေ လေးနာရီခွဲခန့် ရှိနေပေပြီ။ တရားခံ ပုလဲခင်၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှပင် မတွေ့ရပေ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကားကို အရိပ်တစ်ခုတွင် ရပ်တန့်၍ ...

“အိုင်ပီတို့ကားပေါ်မှာပဲ စောင့်နှင့်နေကြဗျာ”

ဟု ဆိုကာ ကားပေါ်မှာ ဆင်းသွားလေ၏။ ခဏ အကြာတွင် ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် လမ်းဘေးစာအုပ်ဆိုင်သို့ သွားကာ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် ဝယ်ယူနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် လမ်း၏ တစ်ဝက်မှ လွန်စွာချောမော လှပ၍ လွန်စွာကျက်သရေရှိသော မိန်းမချောတစ်ယောက်သည် ဆားပုလင်းမင်းအောင် ဝယ်ယူသော စာအုပ်ဆိုင်သို့ “သွားကာ စာအုပ် ဝယ်ယူနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

၁၁၄ မင်းမြတ်သူရ

စာအုပ်ဝယ်ယူနေသော မိန်းမချောလေးအား ဆား
ပုလင်းမင်းအောင်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်ပုံရလေ၏။ လက်ထဲမှ
မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်များကိုလည်း မိန်းမချောလေးအား ပေးလိုက်လေ၏။
မိန်းမချောလေးသည် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေ၏။
ထို့နောက် စကားအနည်းငယ် ပြောဆိုကြပြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင်
နှင့် ယှဉ်တွဲ၍ လိုက်ပါလာလေ၏။

ထိုမိန်းမချောလေးမှာ တရားခံ ပုလဲခင်ဆိုသော
မိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်၏ စာရှုသူများ ရိပ်စားမိလောက်
ပေပြီ။

ဒုတိယပိုင်း

အနိမိမလေးပုလဲခင်

တစ်နေ့သ၌ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မြို့လေးတစ်မြို့၏ အိမ်
ကြီးတစ်ဆောင်အတွင်း မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးသည် သူမ၏ အတွင်း
ခံအင်္ကျီလေးကို ချုပ်လုပ်နေလေ၏။ မိန်းမပျို၏ အင်္ကျီလေးသည်
တစ်ထည်လုံးလိုလိုပင် မြင်မကောင်းအောင် စုတ်ပြီနေသဖြင့် အပ်ချည်
ကြိုးဖြင့် ကြိုးစားပမ်းစား ချုပ်လုပ်နေရ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ...

“ဟဲ့ကောင်မ ပုလဲခင်”

ဟူသော လွန်စွာ ကျယ်လောင်သည့် အသံကြီးကို
ကြားလိုက်ရပြီး အင်္ကျီချုပ်နေသော မိန်းမပျိုလေး၏ ခန္ဓာကိုယ်
လေးသည် ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားလေ၏။ ပြီးနောက် မိန်းမလေး
သည် သူမ ချုပ်နေသော အင်္ကျီလေးကို ကပျာကယာ ဝတ်ဆင်လိုက်ပြီး

စေတနာစာပေ

၁၁၈ မင်းမြတ်သူရ

အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ အပြေးထွက်ခဲ့လေ၏။ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သော အခါ သူမနှင့်ရွယ်တူ မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် ခါးထောက်၍ ရပ်နေပြီး ...

“ငါ ခေါ်တာဘာလို့ ချက်ချင်း မလာတာလဲဟင်၊ ကောင်မလင်တရားနေလား”

ဟု အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းကာ မိန်းကလေး၏ ဆံပင်ကို ဆောင့်ဆွဲ၍ ခေါင်းကို ခေါင်ခနဲ မြည်အောင် ခေါက်လိုက်လေ၏။ အရိုက်ခံရသော မိန်းကလေးသည် ဝမ်းနည်းလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များ ထွေထွေကျဆင်းလာပြီး ...

“ကျွန်မ အင်္ကျီလေးကို ချုပ်နေလို့ပါ မမရယ်”

“ကောင်မ ... ပြောလိုက် ဆင်ခြေတွေ ဆင်လက်တွေနဲ့ မရိုက်ရသေးဘူး မျက်ရည်ကကျပြီ၊ နောက်တစ်ခါ ဒီလို အမျိုးမျိုးချိုးရင် ညည်းနဲ့ ငါ အတွေ့ပဲ၊ သွား ... အိမ်ပေါ်ထပ်က ငါ့လက်ကိုင်အိတ်သွားယူ၊ ပြီးရင် ငါ့အမေ ဖိနပ်ကို တိုက်ထား”

ဟု ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ပုလဲခင်ဆိုသော မိန်းကလေးသည် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားပြီး ထိုမိန်းမ၏ လက်ကိုင်အိတ်ကို ယူရလေ၏။ ထို့နောက် အိမ်ရှေ့သို့သွားကာ ၎င်းတို့

စေတနာစာပေ

အားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပုလဲခင် ၁၁၉

သားအမိ၏ ဖိနပ်များကို တိုက်ရပြန်၏။ မိန်းကလေး ဖိနပ်တိုက်နေစဉ် အဝတ်အစား တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်သည် အိမ်ပေါ်ထပ် လှေကားမှ ဆင်းလာပြီး ...

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ခင်မမ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ခင်မမဆိုသော မိန်းမက ...

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ အမေရဲ့၊ ဒီကောင်မပေါ့ ခေါ်မကြား အော်မကြားနဲ့ နားပင်းနေသလား” မသိဘူး”

ဟု တိုင်တန်းလိုက်လေ၏။ မိန်းမကြီးက ...

“ဟဲ့ကောင်မ ... ငါတို့သားအမိ အလှူသွားမယ်၊ ညနေမှ ပြန်ရောက်မယ် ကြားလား၊ အိမ်က ပစ္စည်းတွေ မပျောက်စေနဲ့ ဟင်းတွေလည်း ခိုးမစားနဲ့၊ ခြံထဲမှာလည်း အမှိုက်လှည်းဦး၊ သေးအိုးနှစ်လုံးကို ပြောင်နေအောင်တိုက်ထား”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်ကာ ဟန်ကြီးပန်ကြီးနိုင်သော သားအမိသည် အိမ်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းသွားကြလေ၏။ ထိုအခါမှပင် ပုလဲခင်ဆိုသော မိန်းကလေးသည် အိမ်အလုပ်များကို စတင်လုပ်ကိုင်ရရှာ၏။

စေတနာစာပေ

ဤဖြစ်ရပ်များသည် ပုလဲခင်၏ နေ့စဉ် တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရသော အနိဋ္ဌာရုံများပင် ဖြစ်လေ၏။ ပုလဲခင်သည် မိန်းမကြီးသားအမိ စားသောက်ရန်အတွက် ထမင်းဟင်းများကို ချက်ပြုတ်ထားရလေ၏။ ပြီးနောက် ခြံထဲသို့ ဆင်းကာ အမှိုက်သရိုက်များကို လှည်းကျင်းရပြန်၏။ သေးအိုးကြီးနှစ်လုံးကိုလည်း ပြာဖြင့် ပြောင်စင်အောင် တိုက်ချွတ်ပေးရလေ၏။

ညနေစောင်းသောအခါ မိန်းမကြီးသားအမိ ပြန်ရောက်လာပြီး ပုလဲခင် ချက်ပြုတ်ထားသော ထမင်းနှင့် ဟင်းများကို စားသောက်ကြ၏။ ပုလဲခင်က ၎င်းတို့ စားသောက်နေစဉ် လိုအပ်သည်များကို ပြင်ဆင်ပေးရလေ၏။ မိန်းမကြီးသားအမိသည် ထမင်းကို တစ်နာရီမျှ မိမိခံစားသောက်လေ၏။ ထမင်းစားပြီးသောအခါ ပုလဲခင်က အိုးခွက်များကို ဆေးကြောရလေ၏။ ဆေးကြောပြီးသောအခါ ဇလုံတစ်ခုထဲသို့ ထမင်းကြမ်းခဲကြီးထည့်ကာ ငါးပိရည် အနည်းငယ်စမ်းပြီး အစေ့တန်းလျားသို့ ပြေးရပြန်၏။

အစေ့တန်းလျားတွင် ပုလဲခင်၏ မိခင်ကြီး ရှိ၏။ သူမသည် ပုလဲခင် ကျွေးသော ထမင်းအနည်းငယ်ကိုသာ စားသောက်ပြီး ...

“တော်ပါပြီ သမီးရယ်”

စေတနာစာပေ

ဟုဆိုကာ ထမင်းစားခြင်းကို ရပ်နားလိုက်လေ၏။ ပုလဲခင်သည် မိခင်ကြီး၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပြီး ...

“စားလို့မကောင်းလို့လား အမေရယ်၊ ညမီးမှာ ပိုက်ဆံနည်းနည်းရှိတယ်၊ ဆန်ပြုတ် သွားဝယ်လိုက်မယ်လေ”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ပုလဲခင်၏ မိခင်ကြီးက ...

“အမေ ဘာကိုမှ စားချင်သောက်ချင်စိတ် မရှိလို့ပါ သမီးလေးရယ်”

ဟု ပြောရှာ၏။

ပုလဲခင်၏ မိခင်ကြီးသည် ကျန်းမာရေးမကောင်းလှပေ။ ပုလဲခင်၏ ဖခင်ကြီးသည် မီးရထားစာရေးကြီးဖြစ်၏။ ဖခင်ကြီး သေဆုံးသွားသောအခါ ပုလဲခင်အား မိခင်ကြီးသည် ဈေးတောင်း ခေါင်းရွက်၍ ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့၏။ ပုလဲခင်သည် ကျောင်းနေစဉ်အခါက လွန်စွာ စာကြိုးစား၏။ သူမ ကြိုးပြင်းလာလျှင် မိခင်ကြီးအား တစ်လှည့် ပြန်လုပ်ကျွေးမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ကြိုးစားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် မိခင်ကြီး၏ ကျန်းမာရေး ချို့ယွင်းခဲ့ပြီးနောက် ပုလဲခင် အိပ်မက်များ ရေစုန်မျောခဲ့ရလေ၏။ သူမတို့ ပိုင်ဆိုင်သော အိမ်လေးကို ရောင်းချပြီး ခင်မမတို့ အစေ့တန်းလျားသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရလေ၏။

စေတနာစာပေ

ထိုအချိန်မှာစ၍ ပုလဲခင်၏ ဘဝတွင် အနိဋ္ဌာရုံများ စတင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ခင်မမတို့ သားအမိသည် လူလူချင်း လွန်စွာမှပင် အဆင့်အတန်း ခွဲခြားတတ်၏။ ပုလဲခင်တို့အား မဝရေစာကိုသာ ကျွေးမွေးထားပြီး မတရားခိုင်းစေတတ်၏။ ခင်မမ၏ အမေ ဒေါ်စိန်မမကြီးသည် သားသမီးချင်း မစာနာဘဲ ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်နှက်တတ်၏။

ပုလဲခင်သည် မနက်လေးနာရီထိုးသည်နှင့် အိပ်ရာမှ ထရ၏။ ၎င်းတို့သားအမိ၏ သေးအိုးကြီးများကို ပြောင်စင်အောင် တိုက်ချွတ်ပေးရ၏။ အိမ်သာကို ဆေးကြောရ၏။ ရေနွေးအိုးတည်ကာ ကော်ဖီဖျော်နိုင်ရန် စီမံထားရ၏။ ပုလဲခင်တို့ သားအမိမှာမူ ထမင်းရည်ကိုသာ သောက်ရလေ၏။ မနက်အစောကြီး ခြံထဲသို့ ဆင်းကာ အမှိုက်သရိုက်များကို လှည်းကျင်းရ၏။ ပန်းပင်များကို ရေလောင်းရ၏။ ဒေါ်စိန်မမကြီးတို့သားအမိသည် နံနက် ရှစ်နာရီကျော်ကာမှ အိပ်ရာမှ ထကြသည်။ ပြီးနောက် အိမ်သာသို့ အသီးသီး ဝင်သွားကြ၏။ ပေါင်မုန့် ထောပတ်သုတ်၊ ကြက်ဥ၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်၊ ကော်ဖီ စသည်တို့ကို စားသုံးကြ၏။

စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ဒေါ်စိန်မမသည် မင်းကတော်များစု၍ ဖဲရိုက်လေ့ရှိသော အိမ်တစ်အိမ်သို့ သွား၏။ ခင်မမမှာမူ ခုနစ်တန်းကို သုံးခါကျသဖြင့် ကျောင်းဆက်မတက်တော့ဘဲ သူမကဲ့

သို့ ပျံ့တံတံ နန့်တန့်တန့်များနှင့် ပေါင်းသင်းကာ ပျက်စီးချင်းတိုင်း ပျက်စီးနေလေ၏။ ခင်မမသည် တစ်နေ့ကုန် လည်ပတ်နေလေ၏။ ထမင်းစားချိန်တန်မှသာ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာပြီး ပုလဲခင် ချက်ပြုတ်ထားသော ထမင်းနှင့်ဟင်းများကို နှစ်ပန်းကန် သုံးပန်းကန်မျှ စားသောက်၏။

စားပြီးသည့်အခါတိုင်း ...

“ကောင်မ ... ဟင်းတွေကို ဘယ်လိုချက်ထားလဲ မသိဘူး၊ စားရတာ အရသာကို မရှိဘူး”

ဟု အပြစ်တင်လေတော့၏။ ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် အပြင်သို့တစ်ကြိမ်ထွက်၍ လည်ပတ်ပြန်၏။ အပြင်ထွက်ကာနီးတွင် ...

“ဟဲ့ကောင်မ ... ဒီမှာ ငါ့ထဘီနဲ့ အတွင်းခံဘောင်းဘီ၊ ဟိုဘက်က ဇလုံက ငါ့အမေ အဝတ်တွေ၊ ဒါတွေ အားလုံးကို ဒီနေ့ပြီးအောင် လျှော်ထား၊ မနေ့က အဝတ်တွေလည်း မီးပူတိုက်ဦး၊ ပန်းပင်တွေလည်း ရေလောင်းရမယ်၊ ကြမ်းတွေလည်း တိုက်ရမယ်၊ နားလည်လား”

ဟု ဆိုကာ များပြားလှသော အဝတ်ပုံကြီးကို ပုလဲခင်၏ အရှေ့တွင် ချ၍ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ပုလဲခင်သည် ခင်မမ ထွက်ခွာသွားသောအခါ အဝတ်များကို ဦးစွာ လျှော်ဖွပ်လေ၏။ ပြီးသောအခါ ခြံထဲဆင်း၍ ပန်းပင်များကို ရေလောင်းလေ၏။

ထို့နောက် တရုတ်စကားပင်ကြီးအောက်သို့ သွားကာ ခဏမျှ အမောအပန်းဖြေလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် တရုတ်စကားပွင့်လေး တစ်ပွင့်သည် ပုလဲခင်၏ ရှေ့သို့ ကြွေကျလာလေ၏။

ပုလဲခင်သည် တရုတ်စကားပွင့်များကို နှစ်သက်သူ ပီပီ ကောက်ယူ၍ အားရပါးရ နမ်းရှိုက်လိုက်မိ၏။ ထိုစဉ် တရုတ် စကားပွင့်များ တစ်ပွင့်ပြီးတစ်ပွင့် ကြွေကျလာသဖြင့် ပုလဲခင်သည် လွန်စွာ အံ့သြသွားပြီး အပင်ခွကြားသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ချောမော လှပသော လူငယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

လူငယ်ကို ကြည့်၍ ပုလဲခင်က ချစ်စဖွယ် ပြုံးလိုက် ပြီး ...

“အတင့်ရဲလှချည်လား အစ်ကိုရယ်၊ ခင်မမတို့ သိရင် မိုးမီး လောင်တော့မှာပဲ”

ဟု စိုးရိမ်တကြီး ပြောလိုက်လေရာ လူငယ်က ...

“ပုလဲနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပေါ့ကွယ်၊ ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်ပါဘူး၊

ခြေရှေ့မှာ ပန်းချီကြီးတွေ ကွယ်နေတယ်”

ဟုဆိုကာ ပုလဲခင်၏ သေးကျင်သော ခါးလေးကို ဖက်လိုက်လေ၏။ ပုလဲခင်က လူငယ်ကို ဟန်လုပ်၍ ငြင်းပယ်လိုက် လေ၏။ လူငယ်က တိုး၍ ဖက်လေ၏။ တိုအခါ ပုလဲခင်က အသံလွှင့်လွှင့်ကလေးဖြင့် ရယ်ခေါလိုက်လေတော့၏။

လူငယ်သည် ဖရက်ဒီဆိုသော ဘုံကပြားလေးဖြစ်၏။ အရေးပိုင်၏ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်ခြင်း၊ ဘုံကပြား ဖြစ်ခြင်း၊ ကောလိပ်ကျောင်းသား ဖြစ်ခြင်း စသည့် အရည်အချင်းကြောင့် ဖရက်ဒီကို နှစ်သက်သူများလှသော်လည်း ဖရက်ဒီသည် မည်သို့ဖြစ် သည်မသိ ဂုဏ်ရည်မတူသော ပုလဲခင်ကိုသာ တန်းတန်းစွဲဖြစ်နေရှာ ၏။

ပုလဲခင်သည် အဆင့်အတန်းချင်း မိုးနှင့် မြေကဲ့သို့ ကွာခြားသဖြင့် ဖရက်ဒီ၏ အချစ်ကို ငြင်းဆန်၏။ ဖရက်ဒီကလည်း မဆုတ်မနစ် ချစ်ခွင့်ပန်၏။ ကြာသောအခါ ပုလဲခင်၏ ဦးနှောက် ကသာ ဖရက်ဒီကို ငြင်းဆန်၏။ နှလုံးသားကမူ ဖရက်ဒီကို လက်ခံ ခဲ့လေ၏။

ပုလဲခင်၏ ဘဝတွင် ဖရက်ဒီနှင့် အတူနေထိုင်ရသော ဘဝသည် အပျော်ရွှင်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သူမ၏ ဆိုးဝါးလှသော ဘဝဝရဲကို မေ့ပျောက်ထားနိုင်၏။ ဖရက်ဒီနှင့်အတူ ပန်းလေးများ ကို အတူနမ်းရှိုက်ကြသည်။ လွင့်မျောနေသော တိမ်တိုက်များကို ငေးကြည့်ကြ၏။ ချစ်သူတို့ဘဝ၏ အရသာကို ခံစားကြ၏။ တရုတ်စကားပွင့်များကို သက်သေထား၍ စကားအရာအထောင်တို့ ကို ပြောခဲ့ကြ၏။

ဖရက်ဒ်သည် ပုလဲခင်ကို တွေ့ချင်စေကြောင့် ခင်မမ နေအိမ်သို့ မကြာခဏ လာရောက်၍ လည်ပတ်လေ၏။ အကြောင်း မသိသော ခင်မမသည် ဖရက်ဒ် လာရောက်လည်ပတ်ခြင်းကို လွန်စွာဂုဏ်ယူ၏။ ဖရက်ဒ်ကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ဧည့်ခံကျွေးမွေး၏။ ဖရက်ဒ် လာမည့်နေ့တွင် မင်းသမီးရှုံးအောင် ဝတ်ဆင်၍ ဖရက်ဒ် ကို ကြိုဆိုလေ၏။ သူမ၏ စိတ်ထဲတွင် ဖရက်ဒ် သူမကို မျက်စိ ကျနေပြီ အထင်ရှိ၏။ ဖရက်ဒ်နှင့် ပုလဲခင်၏ ချစ်ချင်းကို ရိပ်စား မိသောအခါမှပင် ...

“ဟဲ့ကောင်မ ပုလဲခင်၊ ညည်းလို အစေခံမျိုးကို ဖရက်ဒ်က အတည်ယူမယ်များ မှတ်လို့လား၊ ဒီကောင်က အထက်တန်း စားတွေကို တွဲရတာ ရိုးအီလာလို့ ညည်းလို အိမ်စေမဆီ ခြေဦးလှည့်လာတာ၊ အဟုတ်ကြီးမှတ်မနေနဲ့၊ ဝိုက်တစ်လုံးနဲ့ ကျန်ခဲ့မယ် ဘာမှတ်သလဲ၊ ညည်း ငါ့အိမ်မှာနေရင် ဗိုင်းကောင်း ကျောက်ဖိနေ၊ ပျံတံတံ နန့်တန့်တန့် မလုပ်နဲ့၊ အိမ်ပေါ်က ခေါင်းနဲ့ ဆင်းပြေးရမယ်”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်လေ၏။ ပုလဲခင်သည် ခေါင်းက လေးငုံ့၍ နားထောင်နေရ၏။ သူမ၏ စိတ်ကမူ ဈေးသို့ ရောက်နှင့် နေပြီဖြစ်၏။ ဈေးအပြန်လမ်းတွင် စက်ဘီးတစ်စီးဖြင့် စောင့်ကြိုနေ သော ဖရက်ဒ်၏ မျက်နှာကိုသာ မြင်ယောင်နေမိ၏။

ခင်မမသည် ဖရက်ဒ်နှင့် ပုလဲခင်၏ အဖြစ်ကို ရိပ်စားမိသောအခါ ပုလဲခင်ကို ပိုမို၍ နှိပ်စက်လေတော့၏။ အစား အသောက်ကိုပင် မဝရေစာ ကျွေးသဖြင့် ပုလဲခင်သည် ထမင်းငတ် ရပေါင်း များလှပြီဖြစ်၏။ ပုလဲခင်သည် မိခင်ကြီးကို ဝလင်အောင် ကျွေးမွေးချင်စိတ်ကြောင့် ညစာထမင်းကိုပင် အငတ်ခံရလေ၏။ ရံဖန်ရံခါတွင် ငါးပိရည်နှင့် တို့စရာကိုပင် မှန်မှန်မရသဖြင့် ထမင်းရည် ကို ရေဆမ်းပြီး ဆားဖြူး၍ စားသောက်ရရှာ၏။ ပုလဲခင်သည် ခင်မမတို့ပေးသော တစ်လလျှင် ငါးကျပ်မျှသော ငွေအသပြာကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်စု၍ ထားရရှာ၏။

တစ်နေ့သ၌ ပုလဲခင်သည် မနာမကျန်းဖြစ်နေသော သူမ၏ မိခင်ကြီးအတွက် ဆေးကုရန် ရဆောင်းထားသော ငွေများ ကို ရေတွက်ကြည့်နေစဉ် ခင်မမသည် အနားသို့ ရောက်ရှိလာ ပြီး...

“ဟဲ့ ကောင်မ ... ညည်းက ကျွေးမွေးထားတဲ့ ကျေးဇူးကို မထောက်ဘဲ အိမ်က ငွေတွေကို ခိုးထားပေါ့လေ၊ သူခိုးမ ပေးစမ်း၊ ငါ့ ဝိုက်ဆံတွေ ပျောက်ပေါင်းများပြီ၊ အခုမှ တရားခံ မိတော့တယ်”

၁၂၈ မင်းမြတ်သူရ

ဟု ဆိုကာ ပုလဲခင် စုဆောင်းထားသော ငွေများကို လုယူ၍ ၁ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ပုလဲခင်သည် အနှစ်နှစ်အလလ စုဆောင်းထားခဲ့သော ငွေများကို နှမြောလွန်းသဖြင့် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုယို၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ခင်မမတို့ သားအမိနှစ်ယောက်စလုံးသည် လွန်စွာ စိတ်သဘောထား ယုတ်မာ၏။ ဒေါ်စိန်မမကြီးတွင် အလွန်ဆိုးဝါးသော အကျင့်ဆိုးတစ်ခုရှိ၏။ ယင်းမှာ သူမ ဖဲရှုံး၍ ပြန်လာသောသူများတွင် ပုလဲခင်ကို အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်ကာ အပြစ်မရှိအပြစ်ရှာ၍ ရက်စက်စွာ ရိုက်နှက်လေ၏။ ခင်မမကမူ ပုလဲခင်၏ ချောမောလှပခြင်းကို လွန်စွာ မနာလိုခြင်းဖြစ်၏။

ပုလဲခင်သည် အသားညိုသော်လည်း ရုပ်ရည်အလွန် ချောမော၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် လှ၏။ အသားအရည် စိုပြည်ဝင်းပ၏။ ခင်မမသည် ပုလဲခင်၏ လှပခြင်းကို ပေါ်လွင်မှု မရှိစေရန် ပုံပန်းမကျသော အဝတ်အစားစုတ်အနုတ်များကိုသာ ဝတ်ဆင်စေ၏။ လှပသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကို ပျက်ယွင်းစေရန် မဝရေစာကို စားသောက်စေခဲ့၏။ ပုလဲခင်သည် အပျိုအရွယ်ကလေးပင် ဖြစ်ပင်ငြားသော်လည်း အလှပြင်ဆင်ဖို့ မဆိုထားနှင့် သနပ်ခါးလိမ်းကျံခြင်းကိုပင် မနှစ်သက်ပေ။ ပုလဲခင် သနပ်ခါးသွေးနေစဉ် အနားသို့ လာ၍ ...

အားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပုလဲခင် ၁၂၉

“အလှပြင်မနေစမ်းပါနဲ့အေ၊ အစေခံဟာ အစေခံလိုနေစမ်းပါ၊ ညည်းလို ကောင်မမျိုး အလှပြင်ပြီး လင်ဖမ်းမယ်ဆိုရင် ကူလီလောက်တော့ ရနိုင်ပါတယ်”

ဟု ခပ်နှိမ်နှိမ် ဆိုတတ်၏။ မနာမကျန်းဖြစ်နေသော ပုလဲခင်၏ မိခင်ကြီးအားလည်း ...

“ညည်းအမေကြီး ရှိတာ လာဘ်ပိတ်တယ်၊ ဝင်မဲ့လာဘ်မဝင်ဘူး၊ အမြန်သေသွားရင် ကောင်းမယ်၊ ဒါမှ ညည်းလည်း ဝင့်ကျွတ်သွားတာပေါ့အေ”

ဟု မကြာခဏ ကျိန်ဆဲတတ်၏။ ထိုစကားများသည် ပုလဲခင်၏ နားသို့ အခံရခက်လှ၏။

ခင်မမ၏မွေးနေ့

တစ်နေ့သ၌ အိမ်ကြီးရှင် ခင်မမ၏ နှစ်ဆယ်နှစ် ဖြည့်မြောက် မွေးနေ့ပွဲကို ပုလဲခင်တို့ ခြံကြီးထဲတွင် စည်စည်ကားကား ကျင်းပလေ၏။ ခင်မမ၏ မွေးနေ့ညဉ့်ခံပွဲသို့ မြို့ပေါ်ရှိ လူကုယ် အသိုင်းအဝိုင်းမှ ကာလသား ကာလသမီးများ၊ မုဆိုးဖို မုဆိုးမများ၊ တစ်ခုံလက် တစ်လင်ကွာများ စသည့် စသည့် မျက်နှာကြီးစာရင်းဝင်များသည် လာရောက်ကြကုန်၏။

ခင်မမ၏ မွေးနေ့ညဉ့်ခံပွဲသည် စည်ကားသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ခြံကြီးတစ်ခြံလုံး ရောင်စုံမီးများ ထွန်း၍ အလှဆင်ထား၏။ ခင်မမသည် မွေးနေ့ကို လာရောက်သော ဧည့်သည်များ ဘိလပ်မှ လာသည့် လွန်စွာ မျက်စိနှောက်ဖွယ်ကောင်းသော ဝတ်စုံ

ကြောင်ကြောင်ကြားကြားကို ဝတ်ဆင်၍ လိုဓာတ်လဲညှိခံလေ၏။ ခင်မမသည် ထိုဝတ်စုံကြီးကို လွန်စွာ ဂုဏ်ယူ၏။ ထိုကြောင့်ပင် စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုသို့ ရောက်သည်နှင့် လိုဓာတ်စုံကြီးအကြောင်းကို စကားမရှိ စကားရှာ၍ ကြွားလုံးထုတ်လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ပရိသတ်များသည် ခြံဝင်းကြီးထဲတွင် ရှိသော စားပွဲဝိုင်းကြီးများနှင့် ကိုယ့်အနက်ကိုယ် ထိုင်၍ မွေးနေ့ရှင်၏ အတင်းကို ပြောကြကုန်၏။ မြဲမြံဆိုသော မိန်းကလေးက

“ခင်မမကို ကြည့်စမ်းပါဦးအေး၊ ဝတ်ထားဆင်ထားတာ သိပ်ဂျန်းဝဲဆန်တာပဲ”

ဟု ကဲ့ရဲ့လိုက်ရာ လှလှဆိုသော မိန်းကလေးက “တောဆန်တာလည်း မပြောနဲ့လေ၊ ခင်မမက ယူတို့ အိုင်တို့လို ဂရင်းကျကျ နေခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုမှ ခေတ်ပျက်သူဌေးဖြစ်လာတာ၊ သူ့အမေကြီး လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ ဆွဲကြိုးကြီးကို ကြည့်ပါလား၊ သင်္ဘောချည်တဲ့ ကြိုးကြီးကုန်တာပဲ၊ မြို့ဆန်ရင် ဒီလို ဘယ်ဝတ်ပါလဲ၊ တိုကတော့ ဘိုဆန်ဆန်ပါပါးပဲ ဝတ်တယ်”

ဟု အပ်ချည်ကြီးနှင့်တူသော သူမ၏ ဆွဲကြိုးကို လက်ဖြင့် ပုတ်ပြလေ၏။ တင်တင်ဆိုသော မိန်းကလေးက

၁၃၂ မင်းမြတ်သူရ

“ဟဲ့ ... ဒါပေမဲ့ ခင်မမက ကိုယ့်လုံးကိုယ်ပေါက်တော့ အတောင့်သားနော်၊ ရှေ့နေ တင်အောင်သိန်းကြီးကို ကြည့်၊ ခင်မမကို ကြည့်နေတာ မျက်လုံး ကျွတ်ကျမတတ်ပဲ”

ဟု ချီးမွမ်းလိုက်ရာ မြမြဆိုသော မိန်းကလေးက မဲ့မဲ့ကာဖြင့် “ဒါ အထင်ကြီးစရာ မရှိပါဘူးအေ၊ အတုကပ်ရင် လူတိုင်း ကြီးနိုင်တာပဲ၊ ဒီကောင်မ အတုမတပ်ဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်မလဲ”

ဟု ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်လေ၏။ မိန်းကလေးများ ၏ စကားဝိုင်းတွင် ဤကဲ့သို့ အရည်မရ အဖတ်မရ စကားများနှင့် အချိန်ဖြုန်းနေစဉ်မှာပင် ယောက်ျားများ၏ စကားဝိုင်းတွင်လည်း သူဌေးသား သန့်စင် ဆိုသူက ...

“ခင်မမက ဒီနေ့ပွဲမှာ ကျုပ်ကို ဂရုစိုက်တယ်၊ ဂရုစိုက်တာ လည်း မပြောနဲ့လေ၊ ခင်မမကို ကျုပ် ဒီနေ့ ပေးလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်က ကိုးဆယ်ကျပ်လောက်တန်တဲ့ ရွှေရင်ထိုး အစစ်ပျံ၊ ရိုးတိုက်ကနေမှာထားတာ”

[ရိုးတိုက် (ရိုးကုမ္ပဏီ) ၁၈၆၇ ခုနှစ်တွင် စတင်တည် ထောင်ခဲ့သော ကုန်တိုက်ကြီးဖြစ်သည်။ ယခု လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး နှင့် ပြည်သူ့အင်အားဦးစီးဌာနနေရာတွင် တည်ရှိ၏။]

လွတ် ကြွားဝါလေ၏။ တင်အောင်သိန်း

ဆိုသော ရှေ့နေကလည်း ...

“ကျုပ် ဝတ်ထားတဲ့ ဝတ်စုံကို ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ၊ ဘယ် လောက် စမတ်ကျသလဲ၊ မနေ့ကမှ ရိုးတိုက်က ရွေးလာတာပျံ၊ ဘောင်းဘီနဲ့ ကုတ်ကို ရှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်တောင် ကျတယ်၊ ပော့ဒီမှာ ဘောက်ချာ”

ဟု ဆိုကာ အိတ်ကပ်ထဲတွင် အသင့်ဆောင်ထားသော ဘောက်ချာကို လူလယ်ကောင်တွင် ပေါကြောင်ကြောင် ထုတ်ပြလေ ၏။ ရှေ့နေ တင်အောင်သိန်းသည် လူပလံလေးဖြစ်၏။ သူ၏ဝတ်စုံ သည် ကမန်းကတန်း ချုပ်ပြီး ရွေးလာရဟန်တူ၏။ အင်္ကျီလက်များ သည် အလွန်တိုနေ၏။ ဘောင်းဘီသည် အလွန်ပွနေ၏။ ရှည်လည်း အတော်ရှည်နေ၏။ အဆိုးဆုံးမှာ ပေါင်ဂွနေရာတွင် မြင်မကောင်း အောင် ကျပ်နေခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ၏ သံသတ္တာန် မှာ တိရစ္ဆာန်ရုံမှ မျောက်သတ္တဝါအား ဘောင်းဘီဝတ်ပေးထားသကဲ့ သို့ ရှိလေ၏။ ရှေ့နေ တင်အောင်သိန်းအား အမြင်ကတ်ဟန်ရှိ သော မောင်မောင်စိုး ဆိုသူက ...

“ဒီမှာ ဦးတင်အောင်သိန်း ... ခင်ဗျားပုံစံ ကြည့်ရတာ ကျုပ် တော့ တစ်နေရာကို သွားမြင်တယ်”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ အပါးမဝဟန်တူသော ရှေ့နေ တင်အောင်သိန်းက ...

“ဘာကို မြင်ဟာလဲ မင်းသား၊ မင်းသားဗလန်တီနီ ကိုလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ မောင်မောင်စိုးက ...

“ဟုတ်ဘူးဗျို့၊ ကိရိစ္ဆာန်ရုံက မျောက်သတ္တဝါကို”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ အကြောင်ကြောင် သူဌေးသား များသည် ဝါးခနဲ ရယ်မောကြကုန်၏။ ဤသို့ဖြင့် လူကုထံ မျက်နှာကြီးဆိုသူများသည် အဆင့်အတန်းမရှိ၍ အောက်တန်းကျ သော စကားများကို ပြိုင်ရည်ရှက်ရည် ပြောကြားနေစဉ်တွင် မွေးနေ့ပွဲကျင်းပရာ ခင်မမ၏ ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဖရက်ဒီသည် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို သေသပ်ကျနစွာ ဝတ်ဆင်၍ ဣန္ဒြေရရ ဝင်ရောက်လာလေ၏။ ခင်မမသည် ဖရက်ဒီကို မြင်သောအခါ ခြံဝ သို့ အပြေးသွားကြပြီး ...

“ဟေ့ ဖရက်ဒီ၊ နောက်ကျလိုက်တာကွယ်၊ ယူကို မျှော်နေ တာကြာပြီ”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ခင်မမ၏ အမေ ဒေါ်စိန်မမကြီးက လည်း ...

“ဟုတ်ပါတယ် ဖရက်ဒီရယ်၊ အန်တီတို့ဖြင့် မျှော်လိုက်ရ တာ လည်းပင် ပညာင်ရေအိုးဖြစ်နေပြီ”

လာကွတ်ချောလေ၏။ ထိုအခါ ပရိသတ်အတွင်း

မှ ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းက မြင်ကွင်းကို ကြည့်၍ ...

“ဟဲ့ ... ခင်မမကို ကြည့်စမ်း၊ ဖရက်ဒီ လာလို့ ပြေးကြိုနေ လိုက်တာ၊ ကောင်မ အရှက်ကို မရှိဘူး၊ မိန်းမလူခြေ သိပ်ပျက်တာပဲ”

ဟု ကဲ့ရဲ့လိုက်လေ၏။ ရီရီဆိုသော မိန်းကလေးက လည်း ...

“ဒီကောင်မက ဖရက်ဒီကို အမိမမီးနေတာအေး၊ ဖရက်ဒီက လည်း ဒီကောင်မအိမ်ကို ဝင်ထွက်နေတာကိုး၊ တကယ်ဆို ယူတို့ အိုင်တို့ အိမ်ကို လာသင့်တယ်”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ အကြောင်ကြောင် လူတစ်ယောက် က ...

“သက်ရိုက် ... ဒါအမှန်ပဲ”

ကြောင်ကြောင်စိစိ ထောက်ခံလေ၏။ ခင်မမသည် ဖရက်ဒီကို ကြိုဆိုပြီးသည်နှင့် အကောင်းဆုံး စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုတွင် နေရာချပေးလေ၏။ ဖရက်ဒီသည် ခင်မမကို သာမန်မျှသာ ဆက်ဆံ ၍ တစ်ခုတစ်ရာကို ရှာဖွေလေ၏။ ဖရက်ဒီ၏ မျက်လုံးများသည် သူ ရှာဖွေသူကို မတွေ့သည့်အဆုံးတွင် အောင်မထားနိုင်တော့ဘဲ ... “ပုလဲခင်ကို မတွေ့ပါလား ခင်မမရဲ့”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ခင်မမသည် မျက်နှာရှုံ့မဲသွားပြီး...

“အို ... ဒီလို လူကြီးလူကောင်းတွေလာတဲ့ ပွဲမျိုးမှာ ဒီကောင်မကို ပွဲထုတ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အိမ်နောက်ဖေးမှာ ပန်းကန်တွေ ဆေးခိုင်းထားတယ်”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ပုလဲခင်သည် အိမ်နောက်ဖေးတွင် စားပြီးသား ပန်းကန်များကို ဆေးကြောနေ ရရှာ၏။ သူမသည် များပြားလှသော ပန်းကန်များကို ဆေးကြော ရင်း မျက်လုံးထဲ၌ ဖရက်ဒီ၏ မျက်နှာကိုသာ မြင်ယောင်နေမိ၏။

“ဒီအချိန်ဆို ဖရက်ဒီ ရောက်နေလောက်ပြီ၊ အရှက်မရှိတဲ့ ခင်မမကတော့ ဖရက်ဒီ အနားက ခွာမှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ”

ဟုလည်း တွေးတောနေမိလေ၏။

ဖရက်ဒီသည် ဧည့်ခံပွဲတွင် ခင်မမ လစ်သည်နှင့် အိမ်၏ အနောက်ဆောင်သို့ ကူးလာလေ၏။ အနောက်ဆောင်တွင် ပန်းကန်များကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ဆေးကြောနေသော ပုလဲခင်ကို မြင်သောအခါ ...

“ပင်ပန်းလိုက်တာ ပုလဲရယ်၊ ပုလဲကို ကြည့်ရတာ အစ်ကို စိတ်မကောင်းလိုက်တာ”

ဟု ကရုဏာသက်သော စကားကို ဆိုလေ၏။

ပုလဲခင်ကမူ ...

“ဒါ မဆန်းပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ပုလဲခင်လို အိမ်ဖော်ကောင် မက လူကုတ်တွေရဲ့ ဧည့်ခံပွဲမှာ မျက်နှာပြစ်ရာ မလိုပါဘူး၊ အစ်ကိုသာ သွားပါ၊ ခင်မမ သိရင် ကျွန်မကို အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာပြီး အရိုက်ခံနေရဦးမယ်”

ဟု ဖရက်ဒီကို နှင်ထုတ်လေ၏။ ခေါင်းမာသော ဖရက်ဒီက ...

“အို ... ဘာလို့ သွားရမှာလဲ ပုလဲရဲ့၊ အစ်ကိုက ဒီကောင်မရဲ့ ဧည့်ခံပွဲကို လာချင်လို့လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပုလဲနဲ့ တွေ့ချင် လို့ လာခဲ့တာ၊ ခင်မမလို ကောင်မမျိုးကို စိတ်ကူးထဲမှာတောင် မထည့်ဘူး၊ ပုလဲနဲ့ ခင်မမက ဆီနေ့ရေလိုကွာတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုစကားကို ၎င်းတို့၏နောက် ကွယ်မှ ချောင်း၍ နားထောင်နေသော ခင်မမသည် ကြားလိုက်ပြီး တက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်လေ၏။ ဖရက်ဒီ၏ စကားသည် သူမ၏ ရင်ထဲရှိ မနာလိုဝန်တိုစိတ်ကို အမြင့်ဆုံး အမှတ်သို့ ရောက်ရှိသွားစေ၏။ သူမသည် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်၍ ...

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ပုလဲခင်ရယ်”

ဟု ကြိဝါးလိုက်လေတော့၏။

ထောင်ချောက်ဆင်ခံရပြီ

ခင်မမ၏ မွေးနေ့ညဉ့်ခံပွဲကြီး ပြီးဆုံးသွားပြီးနောက် ပုလဲခင်သည် အလုပ်များနှင့် အားလပ်သည်မရှိပေ။ ပန်းကန်ခွက် ယောက်များကို ဆေးကြောရ၏။ ငှားရမ်းထားသော ပစ္စည်းများကို ပိုင်ရှင်လက်သို့ ပြန်လည်ပို့ဆောင်ရ၏။ တစ်ခြံလုံးကို ရှင်းလင်းရ၏။ အမှိုက်သရိုက်များကို လှည်းကျင်းရ၏။ အလုံးစုံကို ပြုလုပ်ပြီးစီးသောအခါ ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် မီးဖိုဆောင်လေးတွင် ငိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။

ပုလဲခင်သည် အိပ်ပျော်သွားပြီး များမကြာမီတွင် တစ်ယောက်က ကန်ကျောက်၍ နှိုးမှသာ အိပ်ရာမှ နိုးလာလေ၏။ သူမသည် အိပ်နေရာမှာ လူးလဲထပြီး မျက်လုံးကို ပွတ်သပ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ခင်မမတို့ သားအမိကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ ပုလဲခင်က ...

“ဘာခိုင်းမလို့လဲ မေမေကြီး”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေရာ ဒေါ်စိန်မမကြီးသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆို “အမှုအရာဖြင့် ...

“ဘာခိုင်းရမှာလဲ ကောင်မရဲ့၊ ညည်းကို ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်၊ ငါ့ပတ္တမြားလက်စွပ်ကို အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ပေးမလား၊ ညည်းကို ပုလိပ်လက် အပ်ရမလား”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေရာ ပုလဲခင်သည် လွန်စွာထိတ်လန့်သွားပြီး ...

“မေမေကြီး ပတ္တမြားလက်စွပ်ကို ကျွန်မက ဘာလို့ယူရမှာလဲ မေမေကြီးရဲ့”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ခင်မမက ရှေ့တစ်လှမ်းတိုး၍ ပုလဲခင်၏ပါးကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်လိုက်ပြီး ...

“အောင်မယ် ... ညည်းကများ ငါ့အမေကို ပြန်အော်နေသေးတယ်၊ ငါ့မွေးနေ့ နေ့ခံပွဲပြီးလို့ ငါ့အမေရဲ့ ပတ္တမြားလက်စွပ်ကို မှန်တင်ခုံပေါ်မှာ ခဏတင်ထားတာ အခု မရှိတော့ဘူး၊ ဒီအိမ်မှာ လူသုံးယောက်ပဲ ရှိတာ၊ ညည်းမယူလို့ ဘယ်သူယူမလဲ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ပုလဲခင်သည် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ...

“ကျွန်မ မယူပါဘူး မမရယ်၊ ကျွန်မတို့က ဆင်းရဲပေမဲ့ ဒီလိုအကျင့်မျိုး မရှိပါဘူး၊ အထားမှားလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ သေသေချာချာ ရှာကြည့်ပါဦး မမရယ်”

ဟု တောင်းပန်လိုက်လေရာ ဒေါ်စိန်မမကြီးက ...
“ရှာပြီးပြီဟဲ့ ... ရှာပြီးပြီ၊ တစ်အိမ်လုံးလည်း နဲ့နေပြီ၊ ငါ့ လက်စွပ်က ညည်းမယူဘဲ ဘယ်လိုမှ ခြေထောက်ပေါက်မ သွားဘူး၊ ကဲ ... ကောင်မ ပြန်ပေးမလား၊ မပေးဘူးလား ပြော”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်ပြန်၏။ ခင်မမကလည်း ဒေါ်စိန် မမကြီးဘက် လှည့်၍ ...

“ကဲ ... မေမေ၊ ဒီကောင်မကို အနုနည်းနဲ့ မေးလိုတော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ရိုက်နှက်ပြီးမေးမှ ရမယ်”

ဟုဆိုကာ အိမ်နောက်ဖေးသို့သွားကာ ကြိုးတစ်ချောင်း ကို ယူဆောင်လေ၏။ ထို့နောက် ပုလဲခင်အား သားအမိနှစ်ယောက် ဝိုင်းဝန်းချုပ်နှောင်၍ ဘိုင်တွင် လက်ပြန်ကြိုးတုတ်လေ၏။ ကြိုးတုတ် ပြီးသောအခါ ပုလဲခင်၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍ ခင်မမက ကောက် ကျစ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“သူခိုးမ သေပေတော့”

ဟုဆိုကာ ကြာပွတ်ဖြင့် တဖြောင်းဖြောင်း ရိုက်နှက် လေ၏။ ပုလဲခင်သည် နာကျင်လွန်းလှ၍ ...

“မလုပ်ပါနဲ့ မမရယ်၊ နာလှပါပြီ၊ ကျွန်မ မခိုးပါဘူး”

ဟု သနားစဖွယ် တောင်းပန်နေရှာ၏။ ခင်မမက ...

“ဟဲ့ ကောင်မ ... အသံပြိုကြီးနဲ့ အော်မနေနဲ့၊ တိတ်စမ်း”

ဟုဆိုကာ ကြိုးဖြင့်စည်းနှောင်လိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် ခင်မမသည် ပုလဲခင်အား စိမ်ပြေနပြေ ရိုက်နှက်လေတော့၏။ ခင်မမကိုရိုက်၍ ပင်ပန်းသွားသောအခါ ဒေါ်စိန်မမကြီးက တစ်လှည့် ရိုက်နှက်ပြန်၏။ ပုလဲခင်သည် ဒုက္ခရေကို မခံစားနိုင်သည့် အဆုံး တွင် ပူးပူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ကာ မေ့မြောသွားလေ၏။

ပုလဲခင် သတိရလာသောအခါ သူမ၏အနီးတွင် ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ယောက်နှင့် ပုလိပ်သုံးလေးယောက်ခန့်ကို တွေ့ လိုက်ရလေ၏။ ပုလဲခင်သည် ရာဇဝတ်အုပ် လူဝကြီး၏ ရှေ့တွင် ဒူးထောက်၍ ...

“ကျွန်မ ပတ္တမြားလက်စွပ်ကို မခိုးပါဘူး ရာဇဝတ်အုပ်ကြီး ရယ်၊ ကျွန်မကို မဖမ်းပါနဲ့”

ဟု သနားစဖွယ် တောင်းပန်ရှာလေ၏။ ရာဇဝတ်အုပ် လူဝကြီးသည် စိတ်ကောင်းရှိဟန်တူ၏။

“တရားကို နတ်စောင့်ပါတယ် မိန်းကလေးရယ်၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။”

ဟု ပုလဲခင်ကို နှစ်သိမ့်လေ၏။ ထိုအခါ ခင်မမက ...

“ဒီကောင်မ ခိုးတာ သေချာပါတယ် ရာဇဝတ်အုပ်မင်း၊ ကျွန်မတို့ ဒီကောင်မ အခန်းကို သွားရှာရအောင်”

ဟုဆိုကာ ပုလိပ်များကို ဦးဆောင်၍ ပုလဲခင်၏ အစေခံတန်းလျားသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ဆူဆူညံညံအသံများကြောင့် အိပ်စက်နေသော ပုလဲခင်၏ မိခင်ကြီးသည် လန့်နိုးလာပြီးလျှင် ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရယ်”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ပုလဲခင်သည် ဝမ်းနည်းလွန်းလှသဖြင့် မိခင်ကြီး၏ အမေးကိုပင် မဖြေဆိုနိုင်ဘဲ တရှုံ့ရှုံ့ငိုကြွေးနေရ၏။ ဒေါ်စိန်မမကြီးက ဝင်၍ ...

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ရှင်သမီး အလိမ္မာတုံးကြီး၊ ကျုပ်လက်စွပ်ကိုခိုးလို့ ရှင်တို့ဆီ လာရာတာ”

ဟု ရန်တွေ့လိုက်လေရာ ပုလဲခင်၏ မိခင်ကြီးသည် ထိတ်လန့်သွားပြီး ...

“ကျွန်မ သမီးလေးက သူတော်ကောင်းလေးပါရှင်၊ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ဒီလို မခိုးတတ်ပါဘူး”

ဟု ပြောဆိုလိုက်လေ၏။ ခင်မမက ...

“ဒီမှာ အဘွားကြီး ... လူရိုး သချိုင်းကုန်းမှာပဲ ရှိတယ်၊ ပတ္တမြားလက်စွပ်ကို ရှာလို့တွေ့ရင်တော့ ဒီကောင်မကို ပုလိပ်လက် အပ်ရမှာပဲ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ ပုလိပ်သားသုံးယောက်သည် ပုလဲခင်၏ အခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးတွင် ဝင်ရောက်ရှာဖွေစေ၏။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း ဝင်ရောက်ရှာဖွေ၏။ ပုလိပ်သားများသည် ပုလဲခင်၏ သေတ္တာလေးကို လှန်လှော၍ ရှာဖွေလေ၏။ ခင်မမသည် ပုလဲခင်၏ ခေါင်းအုံးကိုယူပြီး ခေါင်းအုံးစွပ်ထဲသို့ လက်ဖြင့်ထိုးနှိုက်လိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် ...

“တွေ့ပြီ ... တွေ့ပြီ၊ ဒီမှာ အမေပတ္တမြားလက်စွပ်၊ သူခိုးမဘာငြင်းနိုင်သေးလဲ၊ လက်ပူးလက်ကြပ် မိပြီ”

ဟု ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်လိုက်လေရာ ပုလဲခင်၏ စိတ်ထဲတွင် နွေခေါင်ခေါင် မိုးကြိုးပစ် ခံရသကဲ့သို့ ထိတ်လန့်သွားလေ၏။ မျက်လုံးများလည်း ပြာဝေသွားပြီး မူးမေ့မတတ် ဖြစ်သွားကာ ...

“ကျွန်မ မယူဘူး ... ကျွန်မ မယူဘူး”

ဟု အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်လေတော့၏။ ပုလိပ်များသည် ပုလဲခင်ကို လက်ထိပ်ခတ်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။ ပုလဲခင် ...

၏ မိခင်ကြီးသည် ပုလဲခင်၏ အဖြစ်ဆိုးကိုကြည့်ကာ ရင်ထဲတွင် ဆိုတက်လာပြီး ...

“အမေ့ သမီးလေး မခိုးတတ်ပါဘူး ရာဇဝတ်အုပ်မင်းရယ်”

ဟု ရေရွတ်ကာ မြေပေါ်သို့ ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေတော့၏။ ပုလဲခင်သည် “အမေ”ဟု အော်ဟစ်ကာ မိခင်ကြီးကို ပြေးပွေ့လိုက်သောအခါ မိခင်ကြီးသည် အသက်မရှိတော့ပေ။ ပုလဲခင်၏ မျက်ရည်စများသည် မြေပေါ်သို့ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာတော့၏။ သူမ၏ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ် ဖြစ်ရပ်သည် တရုတ်စကားပင်ကြီး၏ အောက်တွင် ဖြစ်ပွားနေခြင်း ဖြစ်၏။ ပုလဲခင်သည် မြေပေါ်သို့ ကြွေကျနေသော တရုတ်စကားပွင့်များကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကောက်ယူလိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် မျက်ရည်များစေသီနေသော မျက်လုံးများဖြင့် ခင်မမ၏ မျက်နှာကို စူးစူးရှဲရှဲကြည့်ကာ တရုတ်စကားပွင့်များကို လက်နှင့်ချေလိုက်ပြီး ...

“ဒီမှာ ခင်မမ ... နင့်အကြံ ဒါအကုန်ပဲလား၊ နင့်ကို ပြန်ကလဲ့စားချေရမယ်၊ ဟောဒီ တရုတ်စကားပွင့်တွေ စိစိညက်ညက် ကြေသလို နင့်ဘဝလည်း ကြေမွသွားစေရမယ်၊ အလှည့်ကျရင်တော့ မနွဲ့စတမ်းပေါ့”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်လေတော့၏။ ခင်မမကမူ ပုလဲခင်၏ စကားကို ဂရုစိုက်ဟန်မတူဘဲ ...

“အစေခံမကများ ငါ့ကို ကြိမ်းလား မောင်းလားနဲ့၊ ဟိ ... ဟိ ... ညည်းတော့ ခိုးမှုနဲ့ ထောင်ကျတော့မယ်”

ဟု လှောင်ပြောင်လိုက်လေ၏။ ပုလဲခင်အား ပုလိပ်များသည် ဂါတ်ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး အချုပ်ထဲသို့ သွင်းထားလိုက်လေ၏။ ပုလဲခင်သည် အချုပ်ထဲတွင် နေထိုင်စဉ် ဝမ်းနည်းလွန်းသဖြင့် နေ့စဉ် ငိုကြွေးနေမိလေ၏။ သူမ၏ဘဝသည် ရှေ့ဆက်၍ ဘာဖြစ်ဦးမည် မသိ။ ပတ္တမြားလက်စွပ် ခိုးယူမှုနှင့် ထောင်ထဲတွင် မည်မျှနေထိုင်ရဦးမည် မသိပေ။ ခင်မမက ခိုးမှုနှင့် ထောင်ချောက်ဆင်၍ အချုပ်ထဲသို့ ပို့ဆောင်ခဲ့ပုံ၊ မိခင်ကြီး သေဆုံးခဲ့ပုံများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသောအခါ ရန်သူတော် ခင်မမကို လက်စားချေချင်စိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်လာလေ၏။ သူမ၏ချစ်သူ ဖရက်ဒီ၏ မျက်နှာကိုလည်း နေ့စဉ်မြင်ယောင်နေမိ၏။ ဖရက်ဒီသည် သူမအား အကျင့်စာရိတ္တ ညံ့ဖျင်းသော မိန်းကလေးတစ်ဦးဟု အထင်မှားနေပေရောမည်။

ပုလဲခင်သည် အချုပ်ထဲတွင် သုံးရက်ခန့် နေထိုင်ခဲ့ပြီးနောက် သူမ၏ အချုပ်ခန်းတံခါးကို ပုလိပ်သားတစ်ယောက်က လာရောက်ဖွင့်လှစ်ပေးပြီး ပုလဲခင်အား ရာဇဝတ်အုပ် လူဝကြီး၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ရုံးခန်းထဲတွင် ခင်မမနှင့် သူမချစ်သူ ဖရက်ဒီကို အံ့သြဖွယ် မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ ပုလဲခင်က

ဖရက်ဒ်ကို အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်သော်လည်း ဖရက်ဒ်၏ မျက်လုံးများသည် စိမ်းကားလှ၏။

ရာဇဝတ်အုပ် လူဝကြီးက ...

“ဒီမှာ မိန်းကလေး၊ ဒီအမှုမှာ တရားလိုဘက်က လက်စွပ်လည်း ပြန်ရပြီဆိုတော့ အမှုကို ပြန်ရုပ်သိမ်းပေးလိုက်တယ်။ မိန်းကလေး ဝမ်းသာပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ပုလဲခင်သည် အံ့ကိုတင်းတင်း ကြိတ်လိုက်ပြီး ...

“ကျွန်မ မခိုးဘူး၊ ကျွန်မ မခိုးဘူး၊ ဒါ သက်သက် ထောင်ချောက်ဆင် ခံရတာ၊ ကျွန်မ ဝမ်းသာနိုင်ဘူး”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ သူမ၏ချစ်သူ ဖရက်ဒ်က ဝင်ရောက်၍ ...

“ဒီမှာ ပုလဲခင် ... မင်းဟာ ရုပ်ကလေး သနားကမားရှိ သလောက် အကျင့်စာရိတ္တ အတော်ညံ့ဖျင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ၊ မင်းကို ငါအထင်ကြီးမိတာ မှားပြီကွ၊ ဒီအမှုမှာ ခင်မမက ပတ္တမြားလက်စွပ်လည်း ပြန်ရပြီဆိုတော့ နင့်ကို မလိမ္မာတစ်ခါမိုက်တဲ့ သဘောနဲ့ ခွင့်လွှတ်ပြီး ပြန်ရုပ်သိမ်းပေးလိုက်တာ၊ ခင်မမကို တောင်းပန်လိုက်၊ ခင်မမ သဘောထားမကြီးရင် မင်း ထောင်ကျသွားလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောဆိုလိုက်လေရာ ပုလဲခင်၏ ရင်ထဲတွင် လွန်စွာ မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွားပြီး ...

“မတောင်းပန်နိုင်ဘူး ... မတောင်းပန်နိုင်ဘူး၊ ရှင် ဘာမှမသိဘဲ ခင်မပြောနဲ့၊ ဒီကောင်မကို တစ်နေ့နေ့မှာ လက်စားချေရမယ်၊ သင်းကြောင့် ငါ့အမေ သေရတာ”

ဟု အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ခင်မမက တဟင်းဟင်း ရယ်မော၍ ...

“နေပါစေ ဖရက်ဒ်ရယ် ... ဒီကောင်မက အရှက်ပြေ သွေးရူး သွေးတန်း ပြောနေတာပါ၊ ကျက်သရေမရှိတဲ့ကောင်မ မျက်နှာမကြည့်ချင်ဘူး၊ လာ ... သွားစို့”

ဟုဆိုကာ ဖရက်ဒ်နှင့်အတူ ယှဉ်တွဲ၍ မြင်းလှည်းလေး ပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။ ပုလဲခင်သည် ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ သူမ၏ နှလုံးသည်းပွတ်များ တစ်စစ ပြိုပျက်သွားသည်နယ် ခံစားလိုက်ရလေ၏။

နတ်သမီးသုနစ်ဖော်

ပုလဲခင်သည် အချုပ်မှ လွတ်သည်နှင့် မြို့ပြင်သချိုင်း သို့ သွားရောက်၍ မိခင်ကြီး၏ မြေပုံကို ကန်တော့လိုက်လေ၏။ မိခင်ကြီး၏ အသုဘကို အရပ်မှ ဝိုင်းဝန်း၍ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ပုလဲခင်သည် မိခင်ကြီး၏ မြေပုံရှေ့တွင် ခူးထောက် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ...

“အမေရယ် ... မိန်းမယုတ် ခင်မမကို သမီးကလေးစားချေဖြစ် အောင် ချေပါ့မယ်”

ဟု ဝန်ခံကတိ ပြုလိုက်လေ၏။ သူမသည် မြို့ကလေး တွင် ဆက်၍ နေထိုင်လိုစိတ် မရှိတော့ပေ။ မြို့သူမြို့သားများသည် သူမအား အကျင့်စာရိတ္တ မကောင်းသော မိန်းမတစ်ယောက်ဟု

အထင်ရှိနေပေရောမည်။ သူမ၏မျက်လုံးထဲတွင် ဖရက်ဒီနှင့် အတူ ယှဉ်တွဲ၍ မြင်းလှည်းပေါ် တက်သွားသော ခင်မမ၏ မျက်နှာကိုသာ မြင်ယောင်နေမိ၏။

ပုလဲခင်သည် သချိုင်းထဲမှထွက်ကာ မြို့ပြင်လမ်းမကြီး အတိုင်း ခြေဦးတည့်ရာသို့ လျှောက်ခဲ့လေ၏။ ခဏကြာအောင် လမ်းလျှောက်ခဲ့ပြီးနောက် ကြံများကို တင်ဆောင်လာသော ကားကြီး တစ်စီးကို တားဆီး၍ ခရီးကြိုလိုက်ခဲ့လေ၏။ ကားပေါ်သို့ ရောက် သောအခါ သူမ၏ အတွင်းခံအင်္ကျီလေးကို စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်ရာ ငွေ ၃/- မျှသာရှိကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ လော်ရီကားကြီးသည် မြစ်ဝကျွန်းပေါ် မြို့ကလေးများ တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ကို ဖြတ်သန်းကာ ခရီးထွက်ခဲ့လေ၏။

ညနေစောင်းသောအခါ ခြံကြီး တစ်ခြံရှေ့တွင် ကားကို ရပ်၍ ဒရိုင်ဘာကြီးက ...

“အဘတို့ ခရီးဆုံးပြီ မိန်းကလေး၊ ကားပေါ်တင်လာတဲ့ ကြံတွေက ဒီခြံကြီးထဲမှာ ချရမှာ၊ ရှေ့မှာ မြို့တစ်မြို့ရှိတယ်၊ ဒီကနေ အဲဒီမြို့ကို လမ်းလျှောက်သွားပေတော့၊ ဒီနေရာက မြို့နဲ့တော့ နည်းနည်းလှမ်းတယ်၊ မမှောင်ခင် မြန်မြန်သွား ပေတော့ မိန်းကလေး”

ဟု လှမ်းညွှန်လေ၏။ ပုလဲခင်သည် ကားလမ်းအတိုင်း
မြို့ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် လမ်းလျှောက်ခဲ့လေ၏။ ခဏကြာအောင်
လမ်းလျှောက်ပြီးသည်အထိ မြို့၏အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရပေ။
အမှောင်ထုသည် တဖြည်းဖြည်း ကြီးစိုးလာလေ၏။ နေမင်းကြီး
သည် အနောက်သို့ ဝင်လုနီးနီး ဖြစ်နေလေ၏။ သူမ၏ခြေလှမ်း
များသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း လေးကန်လာ၏။ သူမသည် နေ
လယ်စာကိုပင် မစားရသေးသဖြင့် ဆာလောင်မှုကို ဗိုက်ထဲတွင်
တကျွတ်ကျွတ် မြည်နေလေ၏။

ခဏကြာအောင် လမ်းလျှောက်ပြီးသော အခါမှပင်
မီးရောင်မှိန်မှိန် လင်းနေသော နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး တစ်လုံးကို တွေ့
လိုက်ရလေ၏။ အိမ်ကြီးသည် ရှေးဆန်ဆန် ဆောက်လုပ်ထားသော
အိမ်ကြီး ဖြစ်၏။ ပုလဲခင်သည် အကူအညီတောင်းရန် အလိုငှာ
ခြံကြီးအနီးသို့ တိုးကပ်ခဲ့လေ၏။

“ဒီနေရာက မြို့နဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ မသိဘူး၊ ဒီတစ်ည
တော့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ အိပ်ခွင့်တောင်းရမှာပဲ”

ခြံတံခါးကြီးကို တွန်းဖွင့်၍ အိမ်အိုကြီးအနီးသို့ ရောက်
သောအခါ အမွှေးနံ့သာများသည် သူမ၏နှာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝေ့
ဝင်ရောက်လာ၏။

“ညကြီး အချိန်မတော် ဒီခြံကြီးထဲမှာ မွေးလိုက်တာ၊ အိမ်
ကြီးကလည်း ရှေးဆန်ဆန်အိမ်ကြီး၊ ငါ ဥစ္စာစောင့်တွေဆီကို
များ ရောက်နေပြီလား မသိဘူး”

ပုလဲခင်သည် တွေးရင်းနှင့်ပင် ထိက်လန့်လာပြီး
ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်း ထလာလေ၏။ သူမသည် အိမ်ကြီးဆီ
သို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်ခဲ့၏။ အိမ်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ
တံခါးကြီးကို တွန်းဖွင့်လိုက်၏။ တံခါးကြီးသည် “ကျို” ခနဲမြည်သွား
ပြီး ဖြည်းညင်းစွာ ပွင့်သွားလေ၏။

ထိုအခါ အိမ်ကြီးထဲတွင် မြင်လိုက်ရသော ရှုခင်း
ကြောင့် ပုလဲခင်၏ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာ
လေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းထဲတွင်
စားပွဲရှည်ကြီးတစ်လုံးကို ခင်း၍ ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုလေး
များသည် ညစာစားသောက်နေကြ၏။ စားပွဲရှည်ကြီးပေါ်တွင်
ဖယောင်းတိုင်ရောင်စုံများ ထွန်းညှိထားပြီး စားသောက်ဖွယ်ရာများ
လည်း ပြည့်လျှံနေလေ၏။

မိန်းမပျိုလေးများသည် ခုနစ်ယောက်တိတိရှိ၏။ ပုလဲ
ခင် ရရှိသော အမွှေးနံ့သာနံ့များသည် မိန်းမချောလေးများ၏ကိုယ်မှ
ထွက်နေသော အမွှေးနံ့များပင် ဖြစ်လေ၏။ မိန်းမချောလေးများ
အနက် စားပွဲထိပ်တွင် ထိုင်နေသူက ...

“အို ... ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ညီမလေးတစ်ယောက် မဖိတ်
ခေါ်ဘဲ ရောက်လာပါလား၊ ထူးဆန်းလိုက်တာ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်ရာ မိန်းမချောလေးများသည် ပုလဲခင်
၏အနီးသို့ တိုးကပ်လာပြီး သူမကို စားပွဲကြီးဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွား
လေ၏။

ပုလဲခင်က ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ...

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မ မလိုက်ဘူး၊ ကျွန်မ မလိုက်ဘူး
ပြန်မယ်”

ဟု ရုန်းကန်နေသောအခါ မိန်းမချောလေးများက
သူမ၏လက်ကို လွှတ်မပေးဘဲ ...

“ပြန်ရတာပေါ့ ညီမလေးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်း မပြန်ရဘူး၊
စားသောက်ပြီးမှ ပြန်ရမယ်”

ဟုဆိုကာ ပုလဲခင်၏ လက်ကိုဆွဲ၍ ကုလားယိုင်
ပေါ်တွင် ထိုင်ခိုင်းလေ၏။ ပုလဲခင်သည် စားပွဲကြီးပေါ်သို့ မှက်လုံး
ဝေကြည့်လိုက်သောအခါ အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော
အကောင်းဆုံး စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မြင်တွေ့လိုက်ရပေ၏။
မိန်းမချောလေးသည် သူမ ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းလျာများ ငါးပေး
လေ၏။ ပုလဲခင်သည် မငြင်းဆန်ရဲဘဲ စားသောက်ရရှာ၏။ သူမ၏
စိတ်ထဲတွင်လည်း ...

“ငါကတော့ သရဲမတွေကျွေးတဲ့ ထမင်းနဲ့ ဟင်းကို စားမိ
ပြီ၊ ဒီသရဲမတွေဟာ ငါ့ကို ထမင်းကျွေးပြီးရင် ကုပ်ချိုးသတ်
မလား မသိဘူး၊ အို ... ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါသေလို့ သရဲဖြစ်ရင်
တောင် မိန်းမယုတ်မ ခင်မမကို ကလဲ့စားချေရမယ်”

ဟု တွေးတောမိလေ၏။ မိန်းမချောလေးများသည်
ပုလဲခင်ကို ဂရုတစိုက် ကျွေးမွေးကြ၏။ ပုလဲခင်၏ ပန်းကန်ထဲတွင်
ဟင်းလျာများဖြင့် ပြည့်မောက်လျှံကျနေအောင် ကျွေးမွေးကြ၏။
စားပွဲထိပ်တွင် ထိုင်နေသော မိန်းကလေးက ...

“ရော ... ညီမလေး၊ ဘဲကင် စားလိုက်ဦး”

ဟုဆိုကာ ပုလဲခင်၏ ပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပေးပြန်
၏။ ပုလဲခင်သည် ထမင်းစားသောက်ရင်း မိန်းကလေးများကို မသိ
မသာ အကဲခတ်ကြည့်ရာ မိန်းကလေးအားလုံး အရွယ်တူ၍ ချော
မောလှပသည်ကို သတိပြုမိ၏။ ပုလဲခင်သည် စားသောက်ပြီးစီး
သောအခါ ထိုင်ရာမှ ထလေ၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
က ...

“နေပါဦး ညီမလေးရယ်၊ ညီမလေးက ဘယ်ကို သွားမှာလဲ”

... မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ပုလဲခင်က ...

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မ ပြန်မယ်၊ ရှင်တို့နဲ့ မနေရဲဘူး၊ ကျွန်မ
ကြောက်မယ်၊ ရှင်တို့က လူလား သရဲလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေရာ မိန်းမချောလေးများက တခစ်ခစ် ရယ်မောလိုက်ကြလေ၏။ စားပွဲဝိုင်းကြီးထိပ်တွင် ထိုင်နေသော မိန်းကလေးက ...

“ငါတို့က သရဲမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ နတ်သမီးလေးတွေပါ။ ငါတို့ကို ဒီမြို့မှာတော့ နတ်သမီးခုနစ်ဖော်လို့ လူသိများကြတယ်၊ ညီမလေး ဒီညတော့ ငါတို့ညီအစ်မတွေရဲ့ နတ်နန်းမှာပဲ အိပ်လိုက်ပါ၊ ဒီနေရာက မြို့နဲ့တော့ နည်းနည်းလှမ်းတယ်”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လေ၏။ ပုလဲခင်သည် နတ်သမီးဆိုသူများကို ငြင်းဆန်ရန် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေသဖြင့် အရဲစွန့်၍ ထိုအိမ်ကြီးမှာပင် ညအိပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

“ဒီမိန်းမတွေဟာ သရဲတွေ မဟုတ်ဘူး ဆိုပါလား၊ နတ်သမီးဆိုရင်တော့ နည်းနည်းတော်သေးတာပေါ့၊ ဒီညတော့ ဒီမှာပဲ အိပ်လိုက်တော့မယ်၊ မနက်ရောက်မှ မီးစင်ကြည့် ကံရမှာပဲ”

နတ်သမီးလေး ခုနစ်ဖော်အနက် တစ်ယောက်သော သူက ပုလဲခင်အား ရှေးဆန်သောအိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ပုလဲခင်သည် အိမ်ကြီးကို အကဲခတ်ကြည့်သောအခါ အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းများနှင့် ကျယ်ဝန်းလှသည်ကို

တွေ့ရ၏။ အိမ်ကြီး၏ နံရံတွင် ဖယောင်းတိုင်စိုက်သော ကြေးခွက်များရှိ၏။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများနှင့် အလှဆင်မွမ်းမံထားသော ကြောင့် အိမ်ကြီးသည် ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းနေလေ၏။ ပုလဲခင်သည် အိပ်စက်ရမည့် အခန်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အခန်းတံခါးကို ကမန်းကတန်းပိတ်၍ ဂျက်ချထားလိုက်လေ၏။ ပုလဲခင်၏ အိပ်ခန်းထဲတွင် ကြေးခုတင်ကြီး တစ်လုံးနှင့် ဘဲဥပုံ မှန်ဝိုင်းကြီး တစ်ချပ်ရှိ၏။ သူမသည် ခုတင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်ပြီး ...

“မနက်ရောက်ရင်တော့ ဒီအိမ်ကြီးထဲက ထွက်ပြေးရမယ်၊ ဒီညတော့ ငါပြေးလည်း လွတ်မယ်မထင်ဘူး၊ အိမ်ကြီးကလည်း ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

ဟု တွေးမိလေ၏။ ပုလဲခင်သည် ရောက်တတ်ရာရာ တွေးရင်း ထိုညက တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ပေ။ နတ်သမီးများ၏ ရယ်မောသံများကို ညဉ့်အတော်နက်သည်အထိ ကြားယောင်နေမိလေ၏။ မနက်မိုးလင်းကာနီးမှ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ အရုဏ်တက်ချိန်တွင် ပြန်၍လန့်နိုးလာ၏။

အိပ်ရာမှ ထကြည့်လိုက်သောအခါ အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ နတ်သမီးများ၏ အရိပ်အဟောင်းကိုမျှ မတွေ့ရတော့ပေ။ ပုလဲခင်သည်

၁၅၆ မင်းမြတ်သူရ

အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ ကျွန်းလှေကားကြီးမှ ဆင်းကာ တံခါးမကြီးကို တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး အိမ်ကြီးထဲမှ ပြေးထွက်ခဲ့လေတော့၏။ အိမ်ကြီးနှင့် အတန်ငယ်ဝေးသော နေရာအထိ ရောက်အောင် ပြေးပြီးသောအခါမှပင် မှောင်မည်းနေသော အိမ်ကြီးကို သမင်လည် ပြန်ကြည့်၍ စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေတော့၏။

(အထက်ပါ အခန်းတွင် ပုလဲခင်နှင့် တွေ့ဆုံရသော မိန်းမချောလေးများသည် နာနာဘဝ သရဲတစ္ဆေများ မဟုတ်ကြပါ။ မြို့ပြင်တစ်နေရာတွင် နေထိုင်၍ မကောင်းသောအလုပ်များကို လုပ်ကိုင်စားသောက်သော မိန်းကလေးများသာ ဖြစ်ကြပါသည်။ ပုလဲခင် ရောက်ရှိခဲ့သောညက မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်၏ မွေးနေ့ပွဲကို ကျင်းပနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မဖြစ်မီက နတ်သမီးခုနစ်ဖော်ဟု နာမည်ကျော်ကြားသော မိန်းကလေးတစ်စုသည် နယ်မြို့လေးတစ်မြို့တွင် အမှန်တကယ်ပင် ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။)

(စာရေးသူ)

စေတနာစာပေ

ထမင်းဆိုင်ရှင် ပုလဲခင်

ဤသို့ဖြင့် ပုလဲခင်သည် မြို့ထဲသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ မြို့ကြီးသည် ဈေးရောင်းဈေးဝယ်များဖြင့် အတော်အတန် စည်ကားသော မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်၏။ မြို့၏စည်ကားသော အရပ်တွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူရှိပြီး ဘုရားခြေရင်းတွင် ထမင်းဆိုင်တန်းများရှိသည်ကို မြင်ရ၏။ ပုလဲခင်သည် သူမ၏ စားဝတ်နေရေးအတွက် ထမင်းဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်သို့ သွားရောက်၍ အလုပ်တောင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထမင်းဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်၏ ရှေ့တွင်ရပ်၍ အလုပ်တောင်းလရာ ဆိုင်ရှင်မိန်းမ ဝဝကြီးက ...

စေတနာစာပေ

“ငါ့ဆိုင်မှာ ဘာအလုပ်မှမရှိဘူး၊ ရှိရင်လည်း ညည်းလို ရုပ်ကလေး သနားကမားရှိတဲ့ သူမျိုးကို မလိုချင်ဘူး၊ ဒီအလုပ်က ရုပ်ဗန်းပြပြီး လုပ်စားတဲ့ အလုပ်မျိုး မဟုတ်ဘူး”

ဟု ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောလေ၏။ ပုလဲခင်သည် စိတ်မပျက်ဘဲ ထမင်းဆိုင်များသို့ လှည့်ကာ အလုပ်တောင်းလေ၏။ ထမင်းဆိုင်များ အားလုံးကို သူမအတွက် အလုပ်မရှိကြောင်း ပြောဆိုကြလေ၏။ အစုတ်ချာဆုံး ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ ရှေ့သို့ ရောက်သော အခါမှပင် ဆိုင်ရှင်မိန်းမက ...

“အလုပ်လိုချင်တော့ ရပါတယ်အေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့ ညည်းကို ပိုက်ဆံမပေးနိုင်ဘူး၊ နေစရာပေးမယ်၊ ထမင်းကျွေးမယ်၊ အဝတ်အစားသင့်သလို ဆင်မယ်၊ သဘောတူရင်တော့ လုပ်ပေတော့”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ပုလဲခင်က ဝမ်းသာအားရဖြင့် ... “ရပါတယ် အစ်မရယ်၊ ကျွန်မကလည်း နေစရာ၊ စားစ ရာ ရရင်တော်ပါပြီ၊ ကျွန်မအတွက် ပိုက်ဆံမလိုပါဘူး၊ ဝမ်းဝပို့ဖဲ အရေးကြီးပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ဆိုင်ရှင်မိန်းမက ...

“ညည်းအလုပ်ကိုတော့ အပိုးကျိုးအောင်လုပ်နော်၊ အပိုးမကျိုးရင်တော့ ငါ့ဆိုင်က ကျောင်းပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ပုလဲခင်က ...

“ကြည့်လိုက်ပေါ့ အစ်မရယ်”

ဟု အာမခံချက် ပေးလိုက်လေ၏။ ဆိုင်ရှင်မိန်းမသည် ပုလဲခင်အား ပန်းကန်များကို စတင်၍ ဆေးခိုင်းလေ၏။ ဆိုင်တွင် ပုလဲခင် ကဲ့သို့ ခေါ်ယူထားသော ညိုညို ဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးလည်း ရှိ၏။ ညိုညိုသည် စိတ်သဘောထား ကောင်းမွန်ပြီး အေးဆေးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

ဆိုင်ရှင်မိန်းမ၏ အမည်မှာ မခင်လှ ဆိုသူဖြစ်ပြီး ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စား မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူမသည် ဆိုင်ကို ဂရုစိုက်ခြင်း မရှိဘဲ အားသည်နှင့် ဖဲဝိုင်းသို့သွားကာ အချိန်ဖြုန်းလေ့ရှိ၏။ ပုလဲခင်သည် ထမင်းဆိုင်တွင် ကြီးကြီးစားစား လုပ်ကိုင်လေ၏။

မနက်အစောကြီး အိပ်ရာမှထ၍ ဆိုင်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရေဖျန်းပြီး တံမြက်စည်းလှည်း၏။ ရေနွေးအိုး တည်၏။ ဈေးသို့သွား၍ ဟင်းချက်စရာများကို ဝယ်ယူ၏။ ထမင်းဆိုင်လေးအား

သူမ ပိုင်ဆိုင်သည့်အလား ကြိုးစားပမ်းစား ရောင်းချ၏။ မကြာသေးမီမှာပင် ထမင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်လုံး သူ့လက်သူ့ခြေ ဖြစ်လာလေ၏။ ဆိုင်ရှင် မခင်လှသည် ပုလဲခင်အား စိတ်ချလက်ချ ထမင်းဆိုင်ကို လွှဲအပ်ထားလေ၏။

ပုလဲခင်၏ ဟင်းချက်လက်ရာသည် အလွန်ကောင်း၏။ ထမင်းဆိုင်သည် ဘုရား၏ လူစည်ကားသော အရပ်တွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော်လည်း စားသောက်သူ နည်းပါးလှ၏။ ထို့ကြောင့် ပုလဲခင်သည် အောက်ပါအတိုင်း တွေးမိလေ၏။

“ငါတို့ဆိုင်က အချက်အပြုတ်လည်း ကောင်းတယ်၊ နေရာအခင်းအကျင်းကလည်း ပြောစရာ မလိုဘူး၊ လူမှုဆက်ဆံရေးပဲ လိုတယ်၊ လာပြီး စားသောက်တဲ့သူတွေကို အစ်ကိုတန်သည် အစ်ကို၊ အစ်မတန်သည် အစ်မ လုပ်ရမယ်”

ထိုနေ့မှစ၍ ပုလဲခင်သည် လာရောက်စားသောက်သူများကို ချိုသာစွာ ဆက်ဆံ၍ ရောင်းချလေ၏။ ဆိုင်ရှင် မခင်လှနှင့် ညိုညိုကိုလည်း သူမကဲ့သို့ ဆက်ဆံစေရန် တိုက်တွန်းလေ၏။ ပုလဲခင်၏ စကားကို ညိုညိုက လွယ်ကူစွာပင် လက်ခံသော်လည်း မခင်လှက ...

“ဒီနည်းတွေ ငါ စမ်းကြည့်ပြီးပါပြီအေ၊ မထူးပါဘူး၊ ဒီဘုရားဈေးတန်းမှာ ငါ့ဆိုင်လောက် ဘယ်ဆိုင်ကမှ အချက်အပြုတ် မကောင်းဘူး၊ ဈေးလည်း ငါ့ဆိုင်က အသက်သာဆုံးပဲ၊ နေရာအကွက်အကွင်းလည်း အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဒါတောင်မှ ငါ့ဆိုင်လောက် ရောင်းမကောင်းတာ ငါ့ဆိုင်ပဲရှိတယ်”

ဟု စိတ်လျှော့လက်လျှော့ ပြောလေ၏။ ပုလဲခင်သည် မခင်လှ၏ စကားကို အမှုမထားဘဲ ထိုနေ့မှစ၍ ဆိုင်ကလေးကို စတင်ပြုပြင်လေ၏။ မခင်လှထံမှ ပိုက်ဆံအနည်းငယ်တောင်း၍ စားပွဲခင်းအသစ်များ၊ လက်သုတ်ပဝါအသစ်များကို ဝယ်ယူလေ၏။ ပန်းကန်ခွက်ယောက် အဟောင်းများကို စွန့်ပစ်၍ အသစ်များဖြင့် အစားထိုး၏။ ဆိုင်အတွင်းအပြင် သန့်ရှင်းရေးကို ဂရုစိုက်၏။ ငါးပိရည်၊ တို့စရာများကို လှပသော အုပ်ဆောင်းလေးများဖြင့်အုပ်၍ ယင်မနားအောင် ထား၏။ တို့စရာများကိုလည်း ပိုလျှံအောင် ပြင်ဆင်ထား၏။ ဈေးနှုန်းကိုလည်း ချိုသာအောင် ပြုပြင်၏။ ဟင်းလျာများကိုလည်း ပိုပိုသာသာ ထည့်ပေး၏။ လာရောက်စားသုံးသူများကိုလည်း ချိုချိုသာသာ ဆက်ဆံ၏။

သို့သော် တစ်လခန့် ကြာသည်အထိ ပုလဲခင်တို့၏ ထမင်းဆိုင်သည် အရောင်းပါးမြဲ ပါးနေရ၏။ အခြားသော ထမင်းဆိုင်များက ပုလဲခင်တို့ကို လှောင်ပြောင်ကြလေ၏။

“ပုလဲခင်တို့ဆိုင်မှာ ထမင်း ဟင်း ကုန်တဲ့နေ့ ထီထိုးရမယ်
ဟေ့”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ အချိန်အခါမဟုတ် မိုးရွာမှာ”

ဟု ဆိုကြ၏။ ဆိုင်ရှင် မခင်လှက ...

“ဘယ်လိုလဲ ပုလဲခင်၊ အခုမှ နေသာထိုင်သာရှိသွားပြီလား၊
ညည်း ဆတ်ဆော့တာနဲ့ ငါ့ပိုက်ဆံတွေ အတော်ကုန်သွား
ပြီ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလေ၏။

ပုလဲခင်သည် သူမတို့ဆိုင်လေး၏ အဖြစ်ကို မတွေး
တတ်အောင် ရှိနေလေ၏။ တစ်နေ့သ၌ သူမတို့ဆိုင်တွင် စားသောက်
လေ့ရှိသော တရုတ်ဘိန်းစား ရှောင်မိန်း ဆိုသူ ရောက်ရှိလာပြီး...

“ဝက်သားဟင်းနဲ့ ထမင်းတစ်ပွဲပေးပါ၊ သုံးထပ်သားနော်၊
အဆီများများ အခေါက်ထူထူ”

ဟု မှာလိုက်လေရာ ပုလဲခင်က တဟင်းဟင်းရယ်
၍ ...

“ရပါတယ် ပေါက်ဖော်ကြီးရယ်၊ ဟောဒီမှာ ဝက်သားသုံးထပ်
သား၊ အဆီကလည်း များပါ၊ အခေါက်ကလည်း ထူတာမှ
လက်တစ်လုံးလောက် ရှိတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ တရုတ်ဘိန်းစားရှောင်မိန်းသည်
လွန်စွာ သဘောကျသွားလေ၏။ ရှောင်မိန်းက ...

“သိပ်တော်တဲ့ ပုလဲခင်၊ ဝက်သားဟင်းလေး ချက်ထားတာ
နူးအိနေတာပဲ၊ အလိုက်ပေးတဲ့ မျှစ်ချဉ်ဟင်းလေးကလည်း
အရသာရှိပါ၊ ငါးပိရည်နဲ့ တို့စရာက နံလင်လိုက်ပါဘိသနဲ့၊
ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံးလည်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ပြင်ဆင်ထားတယ်၊
ဒါတောင် ဟုတ်တိပတ်တိ မရှောင်းရဘူး”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ပုလဲခင်က ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ဟုတ်ပါလေရဲ့ ပေါက်ဖော်ကြီးရယ်၊ ဒါကိုပဲ ကျွန်မကလည်း
မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်နေတာရှင်၊ အကြံဉာဏ်လေး ဘာလေး
ရှိရင် ပေးစမ်းပါဦးရှင်”

ဟုတောင်းပန်လိုက်လေ၏။ တရုတ်ဘိန်းစားရှောင်မိန်း
က တစ်ခစ်ခစ်ရယ်မော၍ ...

“မသိရင်မေး၊ မစင်ရင်ဆေးတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့၊ ဒီကိစ္စမျိုးနဲ့
ပတ်သက်လာရင် အလွန်ကောင်းတဲ့ ကျုပ်တို့ တရုတ်ရှေး
ဟောင်းပညာတစ်ရပ် ရှိတယ်၊ မိန်းကလေးရဲ့ ဆိုင်ရှေ့က
ထမင်းဆိုင်ကြီးကို ကြည့်စမ်း၊ သူတို့ဆိုင်ရဲ့ အမိုးပုံစံက

စားတစ်စင်းလို ချွန်ထက်နေတာ တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊
အဲဒီဆိုင်ရဲ့ အမိုးချွန်ချွန်ကြီးဟာ မိန်းကလေးရဲ့ဆိုင်ကို
ဘေးဥပါဒ်တွေ ပေးနေတာကွ၊ အဲဒီလို အမိုးမျိုးကို ကျုပ်တို့
ပညာအရ အဆိပ်မြားလို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒီမြားကနေ မကောင်း
တဲ့ 'ချို'ဓာတ်တွေ လွှတ်ပေးနေတာ ဖြစ်တယ်၊ ကိုယ့်ဆိုင်
ရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ဒီလိုအမိုးမျိုး ရှိနေရင် ဘယ်တော့မှ
ဈေးရောင်း မကောင်းဘူး၊ နေအိမ်ဆိုင်ရင်လည်း စီးပွားမဖြစ်
ဘူး၊ ခိုက်တတ်တယ်ပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ မြန်မာတွေမှာ လမ်း
ဦးတိုက် လှေဦးတိုက် အယူရှိသလို ကျုပ်တို့ တရုတ်မှာလည်း
ရှိတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ပုလဲခင်က ...

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲရှင်၊ ပြောပါဦး”

ဟု မေးလေ၏။ ရှောင်မိန်းက ...

“ဒါ မခက်ပါဘူး မိန်းကလေးရယ်၊ မိန်းကလေး ဆိုင်ရဲ့
ဝင်ပေါက်ဟာ အမိုးချွန်ကြီးနဲ့ တည့်တည့် ကျနေတယ်
မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ဆိုင်မျက်နှာစာကို ပြောင်းပေးရ
မယ် ...

မိန်းကလေးရဲ့ဆိုင်က တံခါးနှစ်ပေါက် ရှိတယ်၊
ရှေ့ပေါက်ကို ပိတ်ပြီးတော့ ဘေးပေါက်ကို အသုံးပြုရမယ်၊
ပိတ်လိုက်တဲ့ တံခါးပေါက် နေရာမှာ သစ်ပင်လေးတွေ
စိုက်ရမယ်၊ ဒါဆိုရင် သူ့ဆိုင်ကထွက်တဲ့ အဆိပ်မြားကို
ကာကွယ်ပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်၊ မျက်စိပသာဒလည်း ဖြစ်
တာပေါ့၊ ဒါတင်မကသေးဘူး၊ မိန်းကလေးရဲ့ဆိုင်မှာ ညဘက်
ဆိုရင် မီးလုံးလေးတွေ ထွန်းမယ်၊ စားသောက်ဆိုင်တွေ
ရောင်းကောင်းစေချင်ရင် မီးများများထွန်းရမယ်၊ ဒါမှဖောက်
သည်တွေကို ဆွဲဆောင်နိုင်မဲ့ မီးဓာတ်ကိုရမယ်၊ အလင်းရောင်
ကောင်းကောင်းရတဲ့ဆိုင်တွေကို သတိထားကြည့်၊ စားတဲ့သူနဲ့
ပြည့်နေတော့ တွေ့ရမယ်၊ နောက်ပြီး မိန်းကလေးဆိုင်ရဲ့
ငွေလက်ခံစားပွဲဟာ ဝင်ပေါက်တည့်တည့်ကို မျက်နှာမူနေ
တယ်၊ ငွေလက်ခံစားပွဲဟာ ဝင်ပေါက်၊ အိမ်သာ၊ မီးဖိုချောင်
တွေကို မျက်နှာမူနေရဘူး၊ အကောင်းဆုံး နေရာကတော့
ရှေ့ဝင်ပေါက်နားက နံရံ ကျောပေးထားရမယ်၊ ဒါမှခိုင်
မာတဲ့ အကာအကွယ်က ရမှာဖြစ်တယ်၊ ဘေးက နံရံမှာ
တော့ ကြည့်မှန်တစ်ချပ်ကို ချိတ်ရမယ်၊ ကြည့်မှန်ထဲမှာ
စားပွဲခုံပေါ်က ငွေလက်ခံစာအုပ်ကို အရိပ်ထင်နေစေရမယ်

နောက်ပြီးတော့ ငွေလက်ခံစားပွဲရဲ့ အပေါ်တည့်တည့်မှာ
ဝါးပုလွေနှစ်ချောင်းကို ပိုးကြိုးအနီနဲ့ချည်ပြီး ချိတ်ထားရမယ်၊
ပုလွေချိတ်ရင် ပုလွေမှုတ်တံ အရင်းပိုင်းကို အမြဲတမ်းအောက်
မှာ ကျရောက်နေစေရမယ်၊ ပုလွေကို ပန်းပွားတွေ၊ ဖဲပြား
တွေ၊ မွမ်းမံပြီးချိတ်ရင် ပိုတောင်ကောင်းသေးတယ်၊ အဲဒီ
ပုလွေဟာ ဆိုင်မှာလာပြီး စားသောက်တဲ့သူတွေကို ပျော်ရွှင်
စေတယ်၊ သောက်စားမှူးယဉ်တဲ့ သူတွေကို ခိုက်ရန်ဒေါသ
ဖြစ်ပွားမှုက ကာကွယ်ပေးတယ်၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ အရောင်း
ရဆုံး စားသောက်ဆိုင်ကြီးတွေမှာ ဒီလို အောင်အတိတ်ကို
ဆောင်တဲ့ ပုလွေနှစ်ချောင်းကို အစီအရင်ပြုပြီး ဆောင်ထား
လေ့ရှိတယ်၊ မိန်းကလေးရဲ့ဆိုင်မှာ ပုလွေအစီအရင်လုပ်ပြီး
တာနဲ့ စည်ကားသွားလိမ့်မယ်”

မှတ်ချက်။ ။ ကျွန်ုပ်၏ ချစ်လှစွာသော စာရှုသူများသည်
တရုတ်ဘိန်းစား ရှောင်မိန်း၏ ပုလွေအစီရင်
မျိုးကို စိတ်ဝင်စားပါက ကိုယ်တိုင်စီမံပြုလုပ်၍
မိမိဆိုင်၏စီးပွားလာဘ်လာဘများ တိုးတက်
ကောင်းမွန်စေရန် ဆောင်ရွက်နိုင်ပါသည်။
(စာရေးသူ)

ထိုနေ့ညသို့ ရောက်သောအခါ ပုလဲခင်သည် အိပ်
စက်၍ မပျော်နိုင်တော့ပေ။ သူမ၏နားထဲငွေ တရုတ်ဘိန်းစား
ရှောင်မိန်း၏ ပြောစကားများကိုသာ ကြားယောင်နေမိ၏။ ပြီး
နောက် ...

“ဒီတရုတ်ဘိန်းစားပြောတဲ့ စကားတွေဟာ ယုတ္တိတော့မတန်
ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူပြောတဲ့အတိုင်း စမ်းပြီးလုပ်
ကြည့်ရင် ငါတို့အတွက် အရုံးမရှိပါဘူး။”

ဟု တွေးကာ နောက်တစ်နေ့မှစ၍ ဆိုင်ရှင်မခင်လှ
နှင့် တိုင်ပင်ကာ ဆိုင်၏ဝင်ပေါက်ကို နံဘေးသို့ရွှေ့လိုက်၏။ ပိတ်
လိုက်သော ဝင်ပေါက်၏ အရှေ့တွင် သရက်ပင်ပုကလေးများကို
စိုက်ပျိုး၏။ မခင်လှသည် ပုလဲခင် လုပ်သမျှကိုကြည့်၍သာ နေ၏။
တားမြစ်ခြင်း မရှိပေ။

“ညည်း စိတ်ချမ်းသာရင်တော့ လုပ်ပေါ့အေ၊ ငါကတော့
ဒါတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ပုလဲခင်သည် ဆိုင်၏ငွေသိမ်းစားပွဲ
ကိုလည်း တည်နေရာပြောင်းရွှေ့လိုက်၏။ ငွေသိမ်းစားပွဲ၏ အပေါ်
တွင် ဝါးပုလွေနှစ်ချောင်းကို ပိုးကြိုးအနီဖြင့် ချည်နှောင်ကာ ချိတ်
ဆွဲထား၏။ ဝါးပုလွေကို ပန်းပွားများ၊ ဖဲပြားများဖြင့် အလှဆင်ယင်

၁၆၈ မင်းမြတ်သူရ

၏။ ငွေသိမ်းစားပွဲ၏ ရှေ့နံရံတွင် ကြည့်မှန်တစ်ချပ်ကို ချိတ်ဆွဲကာ ကြည့်မှန်ထဲတွင် ငွေလက်ခံစာအုပ်ကို အရိပ်ထင်အောင် စီမံထား၏။

ထိုအစီရင်များကို ပြုလုပ်ပြီး တစ်ပတ်ခန့် အကြာတွင် သူမ၏ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံး လူများပြည့်လျှံနေသည်ကို အံ့သြဖွယ်မြင်တွေ့ရ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ပုလဲခင်တို့သည် ထမင်းနှင့် ဟင်းများကို တစ်နေ့တခြားတိုး၍ ချက်ပြုတ်လာရ၏။

ထမင်းဆိုင်ပိုင်ရှင် မခင်လှသည် ပုလဲခင်ကို ချီးမွမ်း၍ မဆုံးတော့ပေ။

“ဘယ်လိုများ လုပ်လိုက်တာလဲ ပုလဲခင်ရယ်၊ ငါ့ဆိုင်မှာ တစ်သက်လုံး မစားတဲ့သူတွေ အခု ထမင်းဝင်စားကုန်ပြီ၊ ငါ အိပ်မက် မက်နေတာများလားဟယ်”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။ ဘုရားဈေးတန်းရှိ ထမင်းဆိုင်ရှင်များသည် ပုလဲခင်တို့ ဆိုင်ရှေ့မှ အခေါက်ခေါက် အခါခါ လျှောက်၍ တအံ့တသြ ကြည့်ရှုကြ၏။

၎င်းတို့သည် ကိုယ့်မျက်လုံးကိုပင် ကိုယ်မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြ၏။

အားပုလဲခင်မင်းအောင်နှင့် ပုလဲခင် ၁၆၉

“ပုလဲခင်တို့ ဆိုင်မှာ ထမင်းဟင်းကုန်တဲ့နေ့ ထီးထိုးရမယ်ဟေ့”

ဟု နောက်ပြောင်လေ့ရှိသော အဒေါ်ကြီးသည် ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ပုလဲခင်က ...

“ကျွန်မတို့ဆိုင်မှာ ထမင်းနဲ့ဟင်း ကုန်ရုံတင်မကဘူး၊ နေ့စဉ် ထပ်ချက်နေရတယ်၊ အဒေါ် ထိထိုးပေးတော့”

ဟု နောက်ပြောင်လိုက်လေရာ အဒေါ်ကြီးက ယောင်ကန်းကန်းဖြင့် ...

“ထိုးပါ့မယ် ... ထိုးပါ့မယ်”

ဟုဆိုကာ တစ်ချိုးတည်း လစ်လေတော့၏။

“အချိန်အခါမဟုတ် မိုးရွာမည်”

ဟု နောက်ပြောင်လေ့ရှိသော လူကြီးအားလည်း ...

“ဦးလေး အချိန်အခါမဟုတ် မိုးရွာမယ်၊ ထီးဆောင်ထားနော်”

ဟု မထိတထိ ပြောလေရာ လူကြီးလည်း ရှက်အမ်းအမ်းနှင့် ထပြေးလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ပုလဲခင်သည် တရုတ်ဘိန်းစား ရှောင်မိန်းကို နေ့စဉ် ထမင်းအလကား ကျွေးလေတော့၏။ ရှောင်မိန်းက ...

“ဒါဟာ ကျုပ်တို့ ရှေးဟောင်း တရုတ်လူမျိုးတွေရဲ့ အလွန် အင်မတန် အစွမ်းထက်တဲ့ပညာ ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်တို့ တရုတ် တွေဟာ ဒီပညာအားကိုးနဲ့ ကမ္ဘာအနှံ့လှည့်လည်ပြီး စီးပွား ရှာနိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီပညာကြောင့်လည်း ချမ်းချမ်းသာသာ နေနိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကမ္ဘာပေါ်မှာ တရုတ်တန်း မရှိတဲ့နိုင်ငံ မရှိလောက်အောင် ကျုပ်တို့ အောင်မြင်ခဲ့တာ ပေါ့”

ဟု လေးနက်စွာ ပြောကြားလေ၏။

မှတ်ချက်။ ။ ရှေးဟောင်း တရုတ်လူမျိုးတို့၏ အစွမ်းထက် လှသော ပညာကို စိတ်ဝင်စား၍ အသေးစိတ် သိလိုသူများ ကျွန်ုပ်တို့သို့ အောက်ပါလိပ်စာ အတိုင်း ဆက်သွယ်မေးမြန်းနိုင်ပါသည်။
မင်းမြတ်သူရ၊ အမှတ်(၇) အသောကာလမ်း၊
ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်။

(စာရေးသူ)

ပုလဲခင်သည် မခင်လှ၏ ထမင်းဆိုင်ကို အထက်ပါ အတိုင်း ကြီးစားပမ်းစား ရောင်းချရင်း အားလပ်သည် မရှိသဖြင့် ရန်သူတော်ကြီး ခင်မမကိုပင် မေ့လျော့နေလေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင်

ဘုရားခြေရင်းရှိ ထမင်းဆိုင်အားလုံးက ပုလဲခင်ကို ချီးမွမ်းလေးစား ကြ၏။ မခင်လှကမူ သူမ၏ထမင်းဆိုင်လေးကို လှည့်၍ပင်မကြည့် တော့ပေ။ ဖဲဝိုင်းများတွင်သာ နေ့စဉ် အချိန်ကုန်နေလေ၏။ ပုလဲခင် သည် နောက်ပိုင်းတွင် ထမင်းဆိုင် အလုပ်များကို သူမတစ်ယောက် တည်း မနိုင်တော့သဖြင့် မိန်းကလေးများကို ထပ်မံခေါ်ယူရသည်။

ထမင်းဆိုင်မှ အားလပ်သည့် အချိန်များတွင်မူ အိမ်နီး ချင်းများထံသို့ သွားရောက်လည်ပတ်လေ့ရှိ၏။ ထိုသို့လည်ပတ်ရင်း ကက်သရင်း ဆိုသော ကပြားမတစ်ဦးနှင့် ခင်မင်ခဲ့လေ၏။ ကက်သ ရင်းကလည်း ပုလဲခင်၏ ထမင်းဆိုင်သို့ မကြာခဏ လာရောက်၍ လည်ပတ်လေ့ရှိ၏။

ကက်သရင်းသည် ကပြားမပီပီ အသားဖြူ၍ ကိုယ် လုံးကိုယ်ပေါက် အလွန်လှ၏။ ပုလဲခင်နှင့် ကက်သရင်း တွဲ၍လမ်း လျှောက်လာသည်ကို မြင်လျှင် ကာလသားများသည် မျက်လုံးကျွတ် မတတ် ပြူးမြဲ၍ ကြည့်ကြ၏။

ကက်သရင်းသည် စာတိုက်တွင် စာရေးမအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေသော်လည်း အလွန်ခေတ်ဆန်လှ၏။ သူမကိုယ်သူမ လှပအောင် ဝတ်စားဆင်ယင်တတ်၏။ သူမသည် အင်္ဂလိပ်စာကို လည်း ကောင်းစွာဖတ်တတ်၏။ ထို့ကြောင့် ဘီလပ်မှလာသော

၁၇၂ မင်းမြတ်သူရ

မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်များမှ ခေတ်ဆန်သော မိန်းမတို့၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ၊ မျက်နှာလိမ်းခြယ်ပုံ၊ ဆံပင်အလှ ပြင်ဆင်ပုံ၊ ခန္ဓာကိုယ်အလှ ထိန်းသိမ်းပုံများကို ဖတ်ရှုလေ့လာ၏။ ပုလဲခင်သည် ထိုပညာရပ်များကို ကပြားမ ကက်သရင်းထံမှ တစ်ဆင့် ပြန်လည်သင်ယူခဲ့လေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ပုလဲခင်သည် မိမိကိုယ်မိမိ ခေတ်ဆန်လှပအောင် ပြင်ဆင်တတ်လာသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ပုလဲခင်နှင့် ကက်သရင်းသည် ညီအစ်မအရင်းများကဲ့သို့ ချစ်ခင်ကြ၏။

အဝတ်အစားသစ် ပေါ်ပြီဆိုလျှင် နှစ်ဦးသား ဆင်တူချုပ်၍ ဝတ်ဆင်ကြ၏။ ကာလသားများ၏ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်တွင် ပုလဲခင်တို့နှစ်ယောက် အမြဲပါ၏။

ဤသို့ဖြင့် ပုလဲခင်သည် ကပြားမ ကက်သရင်းနှင့် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရင်း ကက်သရင်းနှင့် လမ်းခွဲရန် အကြောင်းပေါ်လာ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော ကက်သရင်းသည် စာတိုက်တွင် စာရေးမ အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေသော်လည်း ငွေကို ဖောဖောသီသီ သုံးစွဲနိုင်၏။ ထိုအဖြစ်ကို ပုလဲခင်က စပ်စုကြည့်လေရာ ကက်သရင်းက ...

“အိုင်ရဲ့ စာတိုက်က ရတဲ့လစာ တစ်ပဲခြောက်ပြားနဲ့တော့ ဒီလို ဘယ်သုံးနိုင်မလဲ ပုလဲရဲ့”

အားပုလင်၊မင်းအောင်နှင့် ပုလဲခင် ၁၇၃

“ဒါဆို ရှင်က ဘယ်ကပိုက်ဆံရလို့ သူဌေးသုံး သုံးနေတာလဲ၊ နည်းလေး ဘာလေးရှိရင် ပေးစမ်းပါဦး”

“ဘာနည်းမှ မရှိဘူး၊ အိုင်တို့ ဆွေမျိုးတွေက ပိုက်ဆံပေါတယ်လေ၊ ဆွေမျိုးထဲမှာ အိုင်ကို ထောက်ပံ့နေတဲ့ အန်ကယ်ကြီး ရှိတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ပုလဲခင်သည် ကက်သရင်း ပြောသော အန်ကယ်ကြီးကို မကြာခဏ မြင်ဖူး၏။ ထိုအန်ကယ်ကြီးသည် အသားဖြူဖြူ ဥပဓိရုပ်ကောင်းကောင်း ဖြစ်၏။ သူသည် လွန်စွာမှလည်း သဘောကောင်း၏။ ပုလဲခင်နှင့် ဆုံသည့်အခါတိုင်း ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံတတ်သဖြင့် သူမသည် အန်ကယ်ကြီးကို သဘောကျ၏။ အန်ကယ်ကြီးသည် အခြားသော မြို့တစ်မြို့ကဖြစ်ပြီး ကက်သရင်းထံသို့ မကြာခဏ အလည်လာတတ်၏။

အလည်လာသည့် အခါတိုင်း ပုလဲခင် အတွက် လက်ဆောင်ကောင်းကောင်း ပါလာတတ်၏။

တစ်ညသ၌ ပုလဲခင်သည် ထမင်းဆိုင်ကို ပိတ်၍ ကက်သရင်း၏ အိမ်ဘက်သို့ ကူးသန်းခဲ့၏။ ကက်သရင်း၏ အိမ်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ခြံတံခါးသည် စိမ့်သာ စိထားသဖြင့် တွန်းဖွင့်၍ ဝင်ခဲ့လေ၏။ ပုလဲခင်သည် ကက်သရင်း အိပ်ပျော်နေ

သည် အထင်ရှိသဖြင့် နောက်ပြောင်ရန် အလိုငှာ အသံမပြဘဲ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ အိပ်ခန်းထဲတွင်လည်း ကက်သရင်းကို မတွေ့ရပေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရေချိုးခန်းထဲမှ ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်သံ လိုလို ကြားလိုက်ရ၏။ ရေချိုးခန်းသို့သွားပြီး တံခါးဟကြည့်လိုက်သောအခါ ချစ်တင်းနီးနောနေသော အန်ကယ်ကြီးဆိုသူနှင့် ကပြားမကက်သရင်းကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ပုလဲခင်သည် ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားပြီး ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်ကာ အိမ်ကလေးထဲမှ ပြေးထွက်ခဲ့လေ၏။ သူမသည် ထိုညက တစ်ညလုံး အိပ်စက်၍ မပျော်တော့ပေ။ သူမ၏ မျက်လုံးထဲတွင် ကက်သရင်းနှင့် အန်ကယ်ကြီး၏ အဖြစ်ကိုသာ မြင်ယောင်နေလေ၏။ နောက်တစ်နေ့မှစ၍ ပုလဲခင်သည် သူမ၏ဆရာမ ကက်သရင်းထံသို့ မသွားဖြစ်တော့ပေ။

ပုလဲခင်၏ ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် စီးပွားတက်လာပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် မခင်လှသည် အချိုးပြောင်းလာလေ၏။ ဖဲပိုင်းတကာသို့ သွားရောက်၍ လောင်းကစားရာမှ လူရှုပ်လူဖွေ တစ်ဦးနှင့် ဆက်မိလေ၏။ ထိုသူသည် မခင်လှ၏ ထမင်းဆိုင်သို့ မကြာခဏ လာရောက်ရာမှ အိမ်ပေါ်၌ ကနေသည့် အဆင့်သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

ပုလဲခင်တို့၏ နေအိမ်သည် မိန်းကလေးများသာစု၍ နေထိုင်သောအိမ်ဖြစ်ရာ ထိုသူ ရောက်လာသဖြင့် မိန်းကလေးများ အနေခက်လှ၏။ ပုလဲခင်သည် မခင်လှကို တားမြစ်သော်လည်း မခင်လှသည် နားဝင်ဟန် မရှိပေ။ သူမသည် ဒိန်းတလိန်းနတ်ဖမ်းစားနေဟန်ရှိ၏။

ထိုသူ၏ အမည်မှာ မောင်ဝင်း ဟူ၍ဖြစ်ပြီး လွန်စွာ အကျင့်တန်သူ ဖြစ်၏။ မောင်ဝင်းသည် မခင်လှ၏နေအိမ်သို့ ရောက်ရှိပြီး များမကြာမီ မိန်းကလေးများ၏ ခြင်ထောင်ကို လှန်ရန် ကြိုးစား၏။ ပုလဲခင်ကိုလည်း ဖင်ပုတ်ခေါင်းပုတ် လုပ်၏။ ပုလဲခင်က ထိုသူ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ...

“ရှင်လက်နဲ့ ထိတဲ့အတွက် နွားနို့နဲ့ ဆေးပစ်ရမယ်”

ဟု ပက်ပက်စက်စက် ပြောခဲ့ရ၏။ မောင်ဝင်းသည် ပုလဲခင်ကို ကပ်၍မရသည့် အဆုံးတွင် ထမင်းဆိုင်တွင် ခေါ်ယူထားသော မြမြ ဆိုသည့် မိန်းကလေးကို ကြံစည်ပြန်၏။ ပုလဲခင်သည် မြမြကို ခေါ်ယူ၍ သတိပေးသော်လည်း သူမသည် ပုလဲခင်၏ စကားကို နားဝင်ဟန်မရှိပေ။

လူခြေတိတ်သာ ညများတွင် မောင်ဝင်းနှင့် မကြာခဏ ချိန်းတွေ့လေ၏။ နောက်ဆုံးတွင်မူ မောင်ဝင်းနှင့် မြမြ ပေါင်းသင်း

ကာ ပုလဲခင်သည် ထမင်းဆိုင်ကို အပိုင်စီးဖို့ ကြိုးစားနေသည်ဟု မခင်လှအား တိုင်တန်းလေ၏။ စဉ်းစားဉာဏ်မရှိသော မခင်လှသည် မောင်ဝင်းတို့၏ စကားကို ယုံကြည်ကာ ...

“ဒီမှာ ပုလဲခင် ... ညည်းက ကျေးဇူးရှိလို့ ကျေးဇွပ်လိုက်တယ်ပေါ့လေ၊ ညည်း ဒုက္ခရောက်လာလို့ ငါ့ဆိုင်မှာ ကယ်တင်ထားတာ မေ့နေပြီလား၊ ငါ့ မသေသေးဘူး၊ ငါ့ဆိုင်ကို အပိုင်စီးချင်လို့ ရမလားအေး။ ဒီတော့ ညည်းအိပ်ရာလိပ် ညည်းပြင်ပြီး ငါ့ဆိုင်က ဂျောင်းပေတော့”

ဟု ပုလဲခင်ကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် မောင်းထုတ်လေ၏။ ပုလဲခင်သည် စဉ်းစားဉာဏ် ကင်းမဲ့လှသော မခင်လှကို စကားတုံ့ပြန်၍ မပြောဆိုတော့ပေ။ ထမင်းဆိုင်မှ ထွက်ခွာရန်အတွက် သူမ၏လွယ်အိတ်လေးထဲသို့ လုံချည်နှင့် အင်္ကျီများကို ထည့်လေတော့၏။ သွားကာနီးမှသာ ...

“မခင်လှရေ ... ရှင်ကို ကျွန်မ စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်တော့ ဒုက္ခရောက်ဦးမယ်”

ဟု သတိပေးစကား ပြောကြားလေ၏။ သူမသည် ထိုနေ့မှစ၍ မခင်လှ၏ ထမင်းဆိုင်မှ အပြီးထွက်ခွာခဲ့လေ၏။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်း

ပုလဲခင်သည် ကားကြိုတစ်စီးဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့ပြန်၏။ သူမသည် မခင်လှ၏ ထမင်းဆိုင်လေးတွင် တစ်နှစ်နီးပါး နေထိုင်၍ ထမင်းဆိုင်လေးကို တိုးတက်ကောင်းမွန်စေရန် ပြုလုပ်ပေးခဲ့ပုံများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိ၏။ သူမ၏ ရန်သူတော် ခင်မမကိုလည်း ကလဲ့စားမချေနိုင်သေးပေ။ ခင်မမနှင့် ဖရက်ဒီသည် ရွှေလက်တွဲ၍ ချစ်ပွဲဝင်နေပြီလား မသိ။ ပုလဲခင်သည် ကားလမ်းဆုံး သွားသောအခါ ကားပေါ်မှဆင်း၍ ချောင်းကလေးတစ်ခုကို လှေဖြင့် ကူးသန်းခဲ့ပြန်၏။ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ငှက်မျှောပင်များ စိမ်းစိမ်းစိုစို စိုက်ပျိုးထားသော ခြံလေးတစ်ခြံသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ ခြံကြီးတစ်ခြံလုံး အေးမြနေသဖြင့် သူမ၏စိတ်များ ချမ်းမြေ့ကြည်လင်သွားလေ၏။

ခြံကြီး၏ တစ်နေရာတွင် အေးချမ်းစွာထိုင်၍ ရေနွေးကြမ်းသောက်နေသော တရုတ်အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ပုလဲခင်က နှုတ်ဆက်ကာ ...

“အဘရယ် ... ရေတစ်ပေါက်လောက် သောက်ခွင့်ပြုပါ”

ဟု ခွင့်တောင်းလိုက်လေရာ အဘိုးကြီးက နှစ်လိုဖွယ် ပြုံး၍ ...

“သောက်ပါ မိန်းကလေး၊ ရေတစ်ပေါက်တင် မကပါဘူး၊ ဟောဒီ ရေနွေးကရားတစ်ခုလုံး ကုန်အောင်သောက်ပါ။ ဓားလှီးမုန့်လည်း စားပါ၊ ပြီးတော့ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူပါ”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လေ၏။ ပုလဲခင်သည် မိုက်ထဲတွင် ဆာလောင်နေသဖြင့် ရေနွေးကြမ်းနှင့် ဓားလှီးမုန့်များကို အားပါးတရ စားသောက်လေ၏။ အဘိုးကြီးသည် ချိုမွှေးနေသော နံသာပုဂ္ဂိုလ်များကို ယူ၍ ကျွေးပြန်၏။ ပုလဲခင်လည်း စားလိုက်ပြန်၏။ စားသောက်ပြီးစီးသောအခါ အဘိုးကြီးက ...

“ဒီမှာ မိန်းကလေး၊ ကြီးပွားချမ်းသာချင်တဲ့သူဟာ ဒီလို ခရီးလှည့်လည်နေရုံနဲ့ မကြီးပွားဘူးကွယ့်”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ သူမ၏ ရင်ထဲသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားသော စကားကြောင့် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် အဘိုးကြီးကို ကပျာကယာ ခြေဆုပ်လက်နှယ်ပြု၍...

“အဘရယ် ... အဘစကားက ကျွန်မ ရင်ထဲကို ထိုးဖောက်ပြီး မြင်နေသလိုပဲ၊ မှန်ပါတယ် အဘရယ်၊ ကျွန်မက ကြီးပွားချင်သူပါ။ ကျွန်မ ကြီးပွားအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ အဘမှာ နည်းလမ်းရှိရင် မ၊စ၊ပါ အဘရယ်”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။ တရုတ်အဘိုးကြီးက တခစ်ခစ် ရယ်မော၍ ...

“ဒါ မခက်ပါဘူး မိန်းကလေး၊ အပွေးမြင် အပင်သိဆိုတဲ့ မြန်မာစကားလိုပါပဲ၊ မိန်းကလေး နားလည်အောင် ရှင်းပြဖို့တော့ အတော်ခက်တယ်ကွယ့်၊ ဒီလိုခေတ်အခါမျိုးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အကြောင်းကိစ္စ ကြီးကြီးငယ်ငယ် မရှိဘဲ ခရီးထွက်လေ့ မရှိဘူး၊ မိန်းကလေးဟာ တစ်ကိုယ်တည်းဖြစ်တဲ့အတွက် အပျော်ခရီးထွက်လာတာလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မိဘမောင်ဘွားထဲက တစ်ယောက်ယောက် နေထိုင်မကောင်းလို့ ခရီးထွက်လာတဲ့ ပုံစံမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းကလေးရဲ့ အမူအရာကို ကြည့်တာနဲ့ လင်ယောက်ျားမရှိ

တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာ သိတယ်၊ မိန်းကလေးဟာ တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေနေတဲ့ ပုံစံပဲ။ အဲဒီ ရှာဖွေနေတဲ့အရာဟာ အတွေးအခေါ် ဒဿနတစ်ခုခု၊ ဒါမှမဟုတ် ကြီးပွားအောင်မြင်ခြင်းပဲ ဖြစ်မယ်လို့ မှတ်ချက်ချမိတယ်။ မိန်းကလေးရဲ့မျက်လုံးတွေဟာ မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်တွေနဲ့ တဖျပ်ဖျပ် ဝင်းလက်နေတယ်။ ဒါဟာ ကြီးပွားအောင်မြင်ခြင်းကို ရှာဖွေနေတဲ့သူရဲ့ မျက်လုံးမျိုးပဲ။ လေးနက်တဲ့ အတွေးအခေါ် ဒဿနတရားကို ရှာဖွေနေတဲ့သူတွေရဲ့ မျက်လုံးမျိုးဟာမှိုင်းညှို့နေတယ်။ နောက်ပြီးတော့ မိန်းကလေးရဲ့ နှုတ်ခမ်းအနေအထားကို ကြည့်ရတာ တစ်စုံတစ်ရာကို နာကြည်းပြီး လက်စားချေချင်နေတဲ့ ပုံစံပဲ။ ဒါကြောင့် မိန်းကလေးဟာ ကြီးပွားချမ်းသာပြီး မိမိရန်သူကို လက်စားချေလိမ့်မယ်။ ဒီအကြောင်းအရာတွေဟာ အင်မတန်မှ လေးနက်ပြီး အင်မတန် အနုစိတ်တယ်။ မိန်းကလေး နားလည်အောင် ရှင်းပြဖို့ မလွယ်ဘူး။”

ဟု ရှင်းပြလေ၏။ ပြီးနောက် အဘိုးအိုက ဆက်၍...
“မိန်းကလေး ကျုပ်ရဲ့အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး နေပါဦး။ ကျုပ်နဲ့မည် ချိန်တီလို့ ခေါ်တယ်။ ကြီးပွားအောင်မြင်ခြင်းကို

ရှာဖွေနေတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ကျုပ်နဲ့တွေ့တဲ့ အချိန်ကစပြီး အောင်မြင်ခြင်းကို ရရှိပြီလို့ မှတ်လိုက်ပေတော့တယ်။ တစ်ခါတုန်းက မြနင်းဆီ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာလည်း ကျုပ်နဲ့ အတူတူနေပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝသွားဖူးတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

မှတ်ချက်။ ။ ကျွန်ုပ်ရေးသားခဲ့ပြီးသော “ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဥစ္စာစောင့်မလေးမြနင်းဆီ” ဆိုသော ဝတ္ထုကြီးတွင် မြနင်းဆီ၏အကြောင်းကို ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

(စာရေးသူ)

ပုလဲခင်သည် ဦးချိန်တီ၏ စကားကို လွန်စွာအံ့ဩသွားပြီး ...
“ဦးချိန်တီ ဆိုတဲ့ တရုတ်ကြီးဟာ သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ။ ငါ့ရင်ထဲက လိုအင်တောင့်တမှုတွေကို ကြိုတင်သိနေတယ်။ ငါဟာ ဦးချိန်တီနဲ့ အတူနေပြီးတော့ ကြီးပွားအောင်မြင်ခြင်းကို ရှာဖွေရမယ်”

ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ပုလဲခင်က ...

“ကျွန်မ ဦးချိန်တီနဲ့ နေပြီးတော့ ကြီးပွားအောင်မြင်ဖို့ ကြိုးစားရမယ်၊ ချမ်းသာလာရင် ကျွန်မရဲ့ ရန်သူတွေကို ကလဲ့စား ချေရမယ်”

ဟု ကြိုးဝါးလိုက်လေရာ ဦးချိန်တီက တခစ်ခစ်ရယ်မော၍ ...

“စိတ်ကို လျှော့ထားပါ၊ မိန်းကလေး၊ အောင်မြင်ခြင်းကို ရှာဖွေတဲ့သူတွေဟာ မာမာတောင်တောင်ကြီး ရှာဖွေလို့မရဘူး၊ ညင်သာပျော့ပျောင်းမှု ရှိရတယ်”

ဟု ပြောဆိုလိုက်ပေ၏။ ထို့နောက် ဦးချိန်တီသည် တဲအိမ်ငယ်လေး အတွင်း၌ ပုလဲခင် နေတိုင်ရန်အတွက် အညိုရောင် ရွက်ဖျင်စကြီးနှင့် အခန်းကန့်ပေးလေ၏။ ဦးချိန်တီ၏ အိမ်လေးသည် တဲအိမ်ငယ်လေးသာ ဖြစ်သော်လည်း လွန်စွာသန့်ရှင်းသပ်ရပ်၏။ ခြံပတ်ဝန်းကျင်ကို နေ့စဉ် တံမြက်စည်း လှည်းကျင်းထား၏။ ခြံကလေး၏ ထောင့်တွင် လှပသော ရေတွင်းငယ်ကလေးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ပုလဲခင်သည် လွယ်အိတ်ထဲမှ လုံချည်ကိုထုတ်ယူ၍ ရေတွင်းကလေးသို့သွားကာ ရေမှိုးချိုးလေ၏။ ပုလဲခင် အဝတ်အစားလဲပြီးသောအခါ ဦးချိန်တီက အငွေ့ငှာထောင်းထောင်း ထနေသော ထမင်းပိုင်းကို ညွှန်ပြ၍ ...

“မိန်းကလေး ထမင်းစားရအောင်”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ပုလဲခင်က အံ့အားသင့်သွားပြီး...

“ကျွန်မ ချက်မှာပေါ့၊ ဦးချိန်တီရယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဦးချိန်တီ၏ ဟင်းချက်လက်ရာသည် အလွန်ကောင်း၏။ ပုလဲခင်သည် ထမင်းသုံးပန်းကန်မျှ စားလိုက်လေ၏။ ထမင်းစားပြီးသောအခါ ဦးချိန်တီက ခူးရင်းယို၊ ပရုံယို အစရှိသောမုန့်များကို ကျွေးမွေးပြန်၏။ ပြီးနောက် ဖီးကြမ်းငှက်ပျောသီး ပျော်ပျော်ကြီးများကို စားပြန်၏။

ညသို့ရောက်သောအခါ ပုလဲခင်သည် သူမအတွက် ပေးထားသော ကင်းကော့ခုတင်ပေါ်တွင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်စက်ခဲ့လေ၏။ ဦးချိန်တီကမူ ညနက်သည်အထိ အိပ်စက်ချင်ဟန် မရှိဘဲ ဟွန်းတယောကြီးတစ်လက်ကို လက်သံစမ်း၍ နေလေ၏။

နောက်တစ်နေ့မှစ၍ ပုလဲခင်သည် ဦးချိန်တီ၏ ခြံလုပ်ငန်းများကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးလေ၏။ ဦးချိန်တီ၏ ခြံကလေးသည် လုံလုံခြုံခြုံရှိလှ၏။ သို့သော် အိမ်ထဲတွင် အဘိုးတန်ပစ္စည်းများ မရှိပေ။ ညသို့ရောက်သောအခါ ခြံကလေးထဲသို့ ဆင်းထိုင်ကြ၍ ပုလဲခင်က သူမဘဝ၏ ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းပြောဆိုလေ၏။ ဦးချိန်တီသည် သူမ၏စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်

၏။ ပုလဲခင်သည် နာကြည်းဖွယ်ကောင်းသော ဘဝနောက်ကြောင်းကို ပြောဆိုရင်း ခင်မမ၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်ကာ ...

“ထမင်းဝအောင် စားထားပေတော့ ခင်မမရေ”

ဟု စိတ်ထဲ ကြိုးဝါးလိုက်မိလေ၏။ ဖရက်ဒီနှင့် ခင်မမသည် ရွှေလက်တွဲ၍ ပျော်ပွဲဆင်နေလောက်ပေပြီ။

တစ်နေ့သ၌ ဦးချိန်တီသည် ပုလဲခင်အား ခေါ်ယူ၍ အောက်ပါအတိုင်း မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

“ငါ့သမီး ကျုပ်အိမ်ကို ရောက်တာ ရက်ပေါင်း(၄၀)ရှိပြီ၊ ဒီတော့ သမီးဘဝမှာ ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ ကျုပ်ကို ပြောပါ”

“ကျွန်မ ချမ်းသာချင်တယ်၊ ချမ်းသာပြီးတဲ့နေ့မှာ ကျွန်မ ရန်သူတွေကို ကလဲစားချေချင်တယ်”

ဦးချိန်တီသည် ပုလဲခင်၏ စကားဆုံးသောအခါ ခေါင်းညိတ်၍ ...

“လူတစ်ယောက်ဟာ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်နိုင်ချေ ရှိသလောက် ဖြစ်နိုင်ပါတယ် မိန်းကလေးရယ်၊ မိန်းကလေးရင်ထဲမှာ ချမ်းသာချင်စိတ် တကယ်ဖြစ်ပေါ်လာပြီဆိုလျှင် ချမ်းသာနိုင်ပါတယ်၊ ချမ်းသာချင်တဲ့စိတ်ဟာ ကျကျနန ဖြစ်ပေါ်ဖို့ပဲလိုတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ပုလဲခင်က ...

“မချမ်းသာချင်တဲ့သူ ဆိုတာ လောကမှာ ရှိပါ့မလား ဦးချိန်တီရဲ့”

ဟု စောဒကတက်လေရာ ဦးချိန်တီက တဟားဟား ရယ်မော၍ ...

“လူတွေဟာ ချမ်းသာချင်တယ်လို့သာ ပါးစပ်က အော်နေတယ်၊ သူတို့ရဲ့ရင်ထဲမှာ ချမ်းသာချင်တဲ့စိတ်ဟာ ကျကျနန ဖြစ်ပေါ်နေတာ မဟုတ်ဘူး မိန်းကလေးရဲ့၊ ကျုပ်ပြောတဲ့ ချမ်းသာချင်စိတ် ဆိုတာ မချမ်းသာရင် မနေဘူး၊ မချမ်းသာလို့ကို မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးကို ဆိုလိုတာဖြစ်တယ်၊ အဲဒီလိုစိတ်မျိုးကို မိန်းကလေးမွေးမြူဖို့ လိုတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ပုလဲခင်က အံ့ကို တင်းတင်း

ကြိတ်၍ ...

“ချမ်းသာချင်တဲ့စိတ် တကယ် ဖြစ်နေပါပြီ ဦးချိန်တီရယ်၊ ချမ်းသာချင်ရုံ မကဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ ရန်သူကို ကောင်းကောင်း ကြီး ကလဲစားချေချင်ပါပြီ”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ဦးချိန်တီက ...

“ချမ်းသာချင်စိတ် တကယ်ဖြစ်လာပြီဆိုရင်တော့ ချမ်းသာ နိုင်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ချမ်းသာဖို့ နည်းလမ်းကိုတော့ သိဖို့လို တယ်၊ ချမ်းသာချင်ရင် အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ရမယ်၊ ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယ ရှိရမယ်ဆိုတာ စာအုပ်ကြီးထဲက နည်းလမ်း တွေပါ မိန်းကလေးရယ်၊ ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယရှိပြီး ဆင်းရဲမွဲတေ နေတဲ့ သူတွေ လောကမှာ အများကြီးရှိတယ်၊ ချမ်းသာချင် ရင် အလုပ်ကြိုးစားရုံ၊ ဇွဲ လုံ့လ ဝီရိယရှိရုံနဲ့ မရဘူး၊ တိတ် ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းကို ရှာဖွေရမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ပုလဲခင်က ...

“တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ခြင်း ... ဆိုတာ ဘာလဲ ဦးချိန်တီ ရဲ့”

ဟု ဆိုလိုကလေရာ ဦးချိန်တီက ...

“တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်း ဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ ရှိတဲ့ အင်မတန် တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်လေး ဖြစ်တယ်၊ လူတစ် ယောက်ဟာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်း ရရှိတာနဲ့ ဘဝမှာ အကြီးမားဆုံး စွမ်းဆောင်လာနိုင်တယ်၊ မမျှော်လင့်ဘဲ ထူးခြားတဲ့ အကြံဉာဏ်တွေ၊ စိတ်ကူးတွေ၊ ခေါင်းထဲဝင်လာ တတ်တယ်၊ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းကို ဘယ်လိုရယူမလဲ

ဆိုတော့ နေ့တစ်နေ့ရဲ့ အားလပ်တဲ့ အချိန်တစ်ချိန်မှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်တဲ့ နေရာတစ်ခုကို ရှာဖွေပြီး သွားထိုင် ရမယ်၊ ထိုင်ရင်းနဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာန်မာနတွေကို မေ့လျော့ထားပြီး စိတ် ကို ဖွင့်ထားရမယ်၊ ကိုယ်ကို တောင့်တောင့်ကြီး မထားဘဲ ဖြေလျှော့ပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရမယ်၊ အဲဒီလိုနေရင်း နဲ့ပဲ မိန်းကလေးရဲ့ ရင်ထဲကို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်း ဝင် ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ အစပိုင်းမှာတော့ မိန်းကလေးနဲ့ တိတ် ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းဟာ မရင်းနှီးသေးဘူး၊ ဒါကြောင့် ခဏ ခဏ မလာဘူး၊ နောက်ပိုင်းဆိုရင်တော့ မိန်းကလေးရဲ့ ရင် ထဲကို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းဟာ လွယ်လွယ်ကူကူ ရောက် ရှိလာလိမ့်မယ်၊ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းရဖို့ အားစိုက်မထား ရဘူး၊ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းဟာ အားနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ၊ အားစိုက်လိုက်တာနဲ့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းဟာ မိန်းက လေးရဲ့ ရင်ထဲက ထွက်ပြေးသွားလိမ့်မယ်၊ သဘာဝလောက ကြီးထဲက အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းတွေကို စိတ်ကိုဖွင့် ပြီး လက်ခံကြိုဆိုနေလိုက်ပါ၊ အဲဒီကနေ ချမ်းသာအောင်မြင် ဖို့ နည်းလမ်းတွေ ရပါလိမ့်မယ်”

ဟု ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြလေ၏။ ပုလဲခင်သည် ဦးချိန်တီ၏ စကားကို မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက် ရှိလေ၏။

“ဦးချိန်တီဟာ စိတ်မှန်ရဲ့လား မသိဘူး၊ သူ ပြောတဲ့တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းဆိုတာ ငါ့တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး၊ သူနဲ့ လမ်းခွဲရုံ ရှိတာပေါ့”

ဦးချိန်တီက ဆက်၍ ...

“တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းကို ရှာဖွေချင်ရင်တော့ ကျုပ်တို့ ခြံနောက်က စမ်းချောင်းလေးမှာ သွားထိုင်ပြီး ရှာဖွေရင် အကောင်းဆုံးပါပဲ”

ဟု အကြံဉာဏ် ပေးလေ၏။

နောက်တစ်နေ့မှစ၍ ပုလဲခင်သည် အိမ်နောက်ဘက်ရှိ စမ်းချောင်းလေးသို့ သွားရောက်ကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်း ရရှိရန် ကြိုးပမ်းလေ၏။ စမ်းချောင်းလေးအနီးတွင် အရိပ်အာဝါသကောင်းသော သပြေပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိလေ၏။ ပုလဲခင်သည် သပြေပင်ကြီးအောက်၌ သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်ချလိုက်၏။ ထို့နောက် မျက်လုံးများကို ရေပြင်သို့ ပို့ထားလိုက်ပြီး စိတ်ကို ဖွင့်ထားလိုက်လေ၏။ အစပိုင်းတွင် သူမ၏စိတ်သည် လေနင့်အတူ လွင့်မျောသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ သူမသည် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်

၏။ ထိုအခါ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းသည် သူမ၏ရင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်မလာခဲ့ပေ။

သူမ၏စိတ်သည် သာ၍ပင် ဆူညံလာလေ၏။ ခဏအကြာတွင် ဦးချိန်တီ၏ စကားကို သတိရမိပြီး စိတ်ကို ဖွင့်ထားလိုက်၏။ ထိုအခါ သူမ၏စိတ်သည် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားပြီး များမကြာမီ သူမ၏ရင်ထဲသို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်း ဝင်ရောက်လာလေ၏။ အတန်ကြာသောအခါ သူမ၏ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ဝင်ရောက်လာ၏။ ထိုအတွေးမှာ ...

“လောကကြီးမှာ ကြီးပွားချမ်းသာမှုကို လိုချင်ရင် အသိပညာ ဗဟုသုတရှိဖို့ လိုတယ်၊ ပထမဦးဆုံး အသိပညာ ဗဟုသုတရဖို့ ကြိုးစားပါ”

ထိုအတွေးကြောင့် ပုလဲခင်သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားပြီး ဦးချိန်တီ ထံသို့ အပြေးသွားရောက်ကာ ...

“အသိပညာ ဗဟုသုတကို ရအောင် ကြိုးစားပါတဲ့ ဦးချိန်တီရဲ့”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ဦးချိန်တီက ...

“ငါ့သမီး မဆိုးဘူး၊ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းက ပေးတဲ့ သဘောတရားကို နားလည်လွယ်သားပါ၊ ပညာဗဟုသုတ

များချင်ရင်တော့ စာများများ ဖတ်ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စာအုပ် စာပေတွေတော့ ကျုပ်ဆီမှာ မရှိဘူးကွယ်၊ ငါ့သမီး ဗဟုသုတ များချင်ရင်တော့ ကျုပ်ပြောတာ နားထောင်ပေတော့”

ဟုဆိုကာ ပုလဲခင်အား မှတ်သားဖွယ် အဆိုအမိန့် များ၊ ကမ္ဘာသမိုင်း၊ မြန်မာ့သမိုင်းမှ မှတ်ဖွယ်မှတ်ရာများ၊ လောက ၏ နေ့နည်းထိုင်နည်းများ၊ အတွေးအခေါ် ဒဿနများ၊ ဉာဏ်ပွင့် လင်းစေသော ပုံပြင်များ စသည်တို့ကို နေ့စဉ်မှန်မှန် ပို့ချလေ၏။ ပုလဲခင်သည် စိတ်ဝင်တစား နားထောင်လေ၏။ ဤသို့ဖြင့် သူမ သည် တဖြည်းဖြည်း ရင့်ကျက်လာ၏။ လူတို့၏ သဘောကို နား လည်လာမိလေ၏။ လောက၏ သဘာဝကို ရိပ်စားမိလာ၏။ ဦးချိန်တီ၏ ပို့ချချက်များသည် တက္ကသိုလ်ကြီးများမှ ပါမောက္ခကြီး များထက် သာလွန်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဦးချိန်တီသည် ဘာသာရပ်ပေါင်းစုံကို တစ်ဦးတည်း ပို့ချသူ ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဦးချိန်တီ၏ ကျောင်းသည် ထူးခြားချက်ရှိ၏။ ယင်း မှာ မည်သည့်စာအုပ်စာပေမှ ပါဝင်ခြင်း မရှိပေ။ ပုလဲခင်သည် မှတ်သားစရာရှိလျှင် အလွတ်ကျတ်မှတ်ရလေ၏။ သူမ၏ အားလပ် ချိန်လေးများတွင် စမ်းချောင်းလေး၏အနီးတွင် ထိုင်ကာ တိတ်ဆိတ်

ငြိမ်သက်ခြင်းကပေးသော အကြံဉာဏ်များကို မှတ်သား၏။ ထို့ကြောင့် ပုလဲခင်သည် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး ကောင်းမွန်လာ၏။ လောက ကြီးကို အရှင်ဆုံး နားလည်လာမိ၏။

တစ်နေ့သည့် ပုလဲခင်သည် စမ်းချောင်းလေးအနီးသို့ သွားရောက်၍ ထိုင်နေစဉ် ...

“အရည်အချင်းနဲ့ ပြည့်စုံပြီဆိုလျှင် ပြည့်စုံတဲ့နေရာက ခွာ ရမယ်၊ ဒီထက် ပြည့်စုံတဲ့ လောကကြီးထဲကို ဝင်ပြီး လူတွေ ဆီက သင်ယူရလိမ့်မယ်”

ဟူသော အတွေးမျိုး ဝင်ရောက်လာလေ၏။ ထိုအတွေး ကြောင့် ပုလဲခင်သည် ထိတ်လန့်သွားလေ၏။ ဦးချိန်တီနှင့် သူမ ခွဲခွာရပေတော့မည်။ ဦးချိန်တီနှင့် အတူနေခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ကျော် ခဲ့ပေပြီ။ ပုလဲခင်သည် ဦးချိန်တီ ထံသို့ သွားရောက်၍ အိမ်ကလေး မှ ထွက်ခွာတော့မည့် အကြောင်း ခွင့်ပန်လေ၏။ ဦးချိန်တီက ပုလဲခင်ကို ကြည့်၍ တဟားဟား ရယ်မောကာ ...

“တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းကပေးတဲ့ အကြံဉာဏ်ပဲ မဟုတ် လား၊ မိန်းကလေး၊ ဒါဆိုရင်လည်း မိန်းကလေး သွားပါတော့ ကွယ်၊ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းကပေးတဲ့ အကြံဉာဏ်ကို ကျုပ်အနေနဲ့ မတားသာပါဘူး”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုနေ့ညက ပုလဲခင်သည် တစ်ညလုံး အိပ်စက်၍ မပျော်ပေ။ ဦးချိန်တီသည် သူမ၏ဘဝအား တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်လာစေရန် ပညာဗဟုသုတများစွာကို သင်ကြားပေးခဲ့၏။ သူကလည်း ကြိုးစားပမ်းစား သင်ယူခဲ့၏။ သူမဘဝသည် အပြောင်းအလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားပေပြီ။

ပုလဲခင်သည် နောင်တစ်နေ့ နံနက်စောစောထကာ ဦးချိန်တီအား နှုတ်ဆက်၍ အိမ်ကလေးမှ ထွက်ခွာရန် ပြင်ဆင်လေ၏။ ဦးချိန်တီသည် ဟွန်းတယောကြီးကို လက်သံစမ်း၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာ၏။ ပုလဲခင်သည် အဝေးသို့ ရောက်သောအခါ အိမ်ကလေးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိ၏။ အိမ်ကလေးသည် အဝေးမှာ မှိန်ပျံ့ပျံ့ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ဦးချိန်တီ၏ တယောသံလေးကိုပင် မကြားရတော့ပေ။

မောင်ရုပ်ချော၏ရတနာ

ပုလဲခင်သည် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်ကာ ကားကြံစောင့်ရလေ၏။ သူမ၏လွယ်အိတ်ကလေးထဲတွင် အဝတ်အစားတစ်စုံနှင့် ငွေ ဂ်/ကျပ်မျှသာ ပါရှိလေ၏။ ခဏအကြာတွင် လော်ရီကားကြီးတစ်စီး မောင်းနှင်လာသည်ကိုမြင်၍ လက်တားပြီး ...

“ကားကြံလိုက်ခွင့် ပြုပါရှင်”

ဟု ခွင့်တောင်းလိုက်လေရာ ဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ယာသည် သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ် ထက်အောက်အနံ့ မျက်လုံးကျွတ်မတတ်ကြည့်ရင်း ...

“လိုက်ပါ ... လိုက်ပါ”ဟု ခွင့်ပြုလေ၏။

ဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ယာသည် ပုလဲခင်ကို ၎င်းတို့နှစ်ယောက်၏ကြားတွင် ထိုင်စေပြီး တစ်လမ်းလုံး ရှိသည့် လုပ်နေကြ၏။ ခင်မောင်ဝေ ဆိုသော ဒရိုင်ဘာသည် ဂိယာထိုးသလိုလိုနှင့် ပုလဲခင်၏ပေါင်ကို မကြာခဏ လာကိုင်တတ်၏။ ချစ်ကို ဟူသော စပယ်ယာသည် ပုလဲခင်၏ အနီးသို့ မလိုအပ်ဘဲ အတင်းတိုးကပ်၍ ထိုင်၏။ ပုလဲခင်သည် တစ်လမ်းလုံး စိတ်ဒုက္ခကြီးစွာဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့ရလေ၏။

ညနေစောင်းသောအခါ သူမစီးနင်းလိုက်ပါလာသော လော်ရီကားကြီးသည် ဒိုင်းခနဲမြည်ဟီးကာ ကားဘီးပေါက်လေတော့၏။ ဒရိုင်ဘာက ...

“ကားဘီးပေါက်သွားပြီ မိန်းကလေး၊ ကားဘီးလဲရင်းနဲ့ အင်ဂျင်အေးအောင် ခဏနားရဦးမှာပဲ၊ ကားပေါ်ကဆင်းပါဦး။”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ပုလဲခင်သည် မှောင်ရီသမ်းစပြုနေသဖြင့် ရင်ထဲတွင် ထိတ်လန့်သွားပြီး ...

“ကျွန်မ မဆင်းတော့ဘူး။”

ဟု ငြင်းဆန်လိုက်လေ၏။ ဒရိုင်ဘာက စပ်ဖြဲဖြဲနှင့် ...

“ဆင်းပါ မိန်းကလေး၊ အညောင်းပြေ အညာပြေပေါ့၊ မိန်းကလေးရဲ့ ထိုင်ခုံအောက်မှာ တာယာရှိတယ်၊ မဆင်းလို့မရဘူး၊ ဟဲ ... ဟဲ”

ဟု ဆိုကာ အတင်းဆင်းခိုင်းနေသဖြင့် ပုလဲခင်သည် မတတ်သာပဲ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်လေ၏။ ဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ယာသည် ပုလဲခင် ကားပေါ်မှာ ဆင်းသောအခါ သူမ၏ စွင့်ကားသောတင်နှင့် ရှည်လျားသော ပေါင်တံများကို ရုမ္မက်ကြီးစွာ စူးစိုက်ကြည့်နေကြ၏။

ပုလဲခင်သည် ဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ယာ၏ ယုတ်မာသည့် အကြံအစည်ကို ရိပ်စားမိသဖြင့် ခုခံရန် လက်နက်ကိုရှာဖွေလေရာ ကံအားလျော်စွာပင် တုတ်ကြီးတစ်ချောင်းကိုတွေ့၍ လက်ထဲတွင် ကိုင်ဆောင်ထားလေ၏။

ခဏအကြာတွင် ဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ယာသည် ပုလဲခင်၏ လက်ထဲတွင် ကိုင်ဆောင်ထားသော တုတ်ကြောင့်လည်း ကောင်း၊ တင်းမာသော မျက်နှာဟန်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ လွယ်လွယ်ကူကူ ကြံစည်၍ ရမည့်ပုံ မပေါ်သောကြောင့် ယုတ်မာသော အကြံအစည်ကို လက်လျှော့လိုက်ပုံရလေ၏။ ကားဘီးများကို လဲလှယ်တပ်ဆင်၍ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာရန် ပြင်ဆင်လေ၏။ သို့သော် ပုလဲခင်သည် ထိုသူတို့နှင့် ဆက်လက်၍ ခရီးမဆက်လိုတော့ပေ။

“ဒီတဏှာရှု၊ နှစ်ကောင်နဲ့ ရှေ့ဆက်ပြီး ခရီးဆက်ရင်တော့ ငါ့မှာ အန္တရာယ်ရှိတယ်”

ဟု တွေးတောကာ ၎င်းတို့နှင့် မလိုက်လိုတော့ကြောင်း ပြောဆိုကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မြင်ရသော ရွာလေးတစ်ရွာသို့ ဦးတည်၍ လျှောက်လှမ်းခဲ့လေ၏။ ဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ယာသည် ပုလဲခင်၏ နောက်ကျောကိုကြည့်ကာ တဟင်းဟင်း ညည်းညူ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ပုလဲခင်သည် မီးရောင်များ လင်းထိန်နေသော ရွာကြီးသို့ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသောအခါ လော်စပိကာသံကို ကြားရသဖြင့် အလှူကြီးတစ်ခု ကျင်းပရန် ကြံစည်နေကြောင်း သိရလေ၏။

အလှူရှင်သည် ရွာသူကြီးကိုယ်တိုင်ဖြစ်ပြီး ပုလဲခင်ကို မြင်သောအခါ ရွာသူကြီးက ...

“မိန်းကလေး ခရီးသွား ထင်တယ်”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ပုလဲခင်က ...

“ဟုတ်ပါတယ် အဘရယ်၊ ကျွန်မ ခရီးသွားရင်း ကားပျက်လို့ ဆင်းနေခဲ့တာပါ။ ဒီရွာမှာ ဒီတစ်ညတော့ အိပ်ခွင့်ပြုပါ”

ဟု ခွင့်တောင်းလိုက်လေရာ ရွာသူကြီးက ဝမ်းသာအားရဖြင့် ...

“အိပ်ပါ မိန်းကလေး၊ ကျုပ်ရဲ့အိမ်မှာ တစ်ညတင်မကပါဘူး ပျော်သလောက် နေပါ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ရွာသူရွာသားများသည် အချိန်မတော် ရောက်ရှိလာသော စည်သည်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြကုန်၏။

သူကြီးကတော်သည် ...

“လာ သမီး၊ အမေ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့”

ဟု ဆိုကာ အိမ်ကြီး၏ အခန်းတစ်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး ...

“သမီး ဒီမှာ အိပ်ရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ပုလဲခင်သည် ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီးသည်နှင့် ရွာသူရွာသားများနှင့်အတူ ရောနှော၍ အလှူအိမ်တွင် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးလေ၏။ ရွာသူရွာသားများသည် ချောမောလှပ၍ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုတတ်သော ပုလဲခင်ကို လွန်စွာ ခင်မင်သွားကြ၏။ ပုလဲခင်သည် တစ်ခဏချင်းပင် ရွာသူတစ်ဦးကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေ၏။ ကာလသားများသည် အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ၍ ပုလဲခင်၏ အနားသို့ တိုးကပ်လာကြ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ပုလဲခင်သည် အိပ်ရာမှ စောစောထ၍ ရွာကလေးမှ ထွက်ခွာတော့မည့်အကြောင်း သူကြီးကတော်ကို ခွင့်ပန်လေ၏။ သူကြီးကတော်က ...

“နေပါဦး သမီးရယ်၊ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် အမေတို့ရွာ
မှာ ပျော်သလောက် နေသွားပါဦး၊ သမီးလေး ပြန်ချင်သပ
ဆိုရင်လည်း အလှူပြီးတော့မှ ပြန်ပါ”

ဟု ပုလဲခင်ကို အတင်းဆွဲထားသဖြင့် သူမသည်
ခရီးမဆက်ဖြစ်တော့ပေ။ သူကြီးကတော်သည် သားထောက်သမီးခံ
မရှိသဖြင့် ချောမောလှပသော ပုလဲခင်ကို သမီးရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်
နေပြီဖြစ်၏။ ပုလဲခင်သည် သူမဘဝ၏ နောက်ကြောင်းကို သနား
စဖွယ် ပြောပြ၏။ သူမသည် ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ရွာသူကလေးများနှင့်
ရောနှောကာ အလုပ်လုပ်ကိုင်၏။

ရှင်လောင်းလှည့်မည့်နေ့ မနက်တွင် ရွာသူမိန်းကလေး
များသည် သူကြီးအိမ်တွင်စု၍ အလှပြင်ဆင်ကြလေ၏။ မိန်းကလေး
များသည် ရုပ်ရည်သန့်စင်ကြသော်လည်း မပြင်တတ် မဆင်တတ်
ကြပေ။ ပုလဲခင်သည် မိန်းကလေးများကိုကြည့်၍ အလှပြင်ချင်သော
စိတ်များ ဝင်ရောက်လာလေ၏။

သူမသည် ကပြားကက်သရင်းနှင့် နေထိုင်ခဲ့စဉ်က
အလှပြင်ဆင်နည်းများကို ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်၏။
ပုလဲခင်က ...

“ဒီက ညီမလေးတွေကို အစ်မ အလှပြင်ပေးမယ်”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ မိန်းကလေးများက ...

“အစ်မက အလှပြင်တတ်လို့လား”

ဟု သံဖြိုင် မေးမြန်းကြလေ၏။ ပုလဲခင်က တခစ်
ခစ် ရယ်မောလိုက်ပြီး ...

“ပါးစပ်နဲ့ မပြောဘူး၊ အလုပ်နဲ့ သက်သေပြမယ်၊ ညီမလေး
တစ်ယောက် အစ်မနဲ့ အခန်းထဲကိုလိုက်ခဲ့၊ ကျန်တဲ့ညီမတွေ
အခန်းပြင်ကစောင့်”

ဟုဆိုကာ ရုပ်ရည်ချောမောသော မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ကို ရှေးဦးစွာ အခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်၍ ခေတ်ဆန်အောင်
ဆံပင်ညှပ်ပေးလေ၏။ ပြီးနောက် မျက်နှာကို သန့်စင်အောင် ဆေး
ကြောပြီး ကပြားမကက်သရင်းထဲမှ ရရှိထားသော မိတ်ကပ်များကို
ထုတ်၍ လိမ်းကျံပေးလေ၏။

မိန်းကလေးသည် မိတ်ကပ်ကို လိမ်းကျံဖို့ဝေးစွာ၊
မြင်ပင်မမြင်ဖူးသဖြင့် တအံ့တဩ ကြည့်ရှုနေလေ၏။ မိတ်ကပ်လိမ်း
ပြီးသောအခါ နှုတ်ခမ်းနီဘူးကိုဖွင့်၍ နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးပေးပြန်၏။

ပုလဲခင် ညှပ်ပေးသော ဆံပင်ပုံစံနှင့် မိန်းကလေး၏
မျက်နှာသည် အထူးပင် လိုက်ဖက်ညီလှသဖြင့် သူမ၏ရုပ်ရည်သည်
အပြောင်းအလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားလေတော့၏။ အချိန်စေ့၍ အခန်း
တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ရွာသူကလေးများသည် မိန်းကလေး
ကိုကြည့်၍ “ဟာခနဲ ... ဟင်ခနဲ” ဖြစ်သွားကြလေ၏။ ပြီးနောက်

“လှလိုက်တာ အစ်မရယ်၊ ကျွန်မတို့ကိုလည်း သူ့လိုပြင်ပေးပါ”

ဟုဆိုကာ ပုလဲခင် ထဲတွင် တောင်းပန်ကြလေ၏။
ပုလဲခင်က ...

“ပြင်ပေးမယ် ... ပြင်ပေးမယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ မိန်းကလေးအားလုံးကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြင်ဆင်ပေးလေ၏။ မိန်းကလေးအချို့၏ ပုံပန်းမကျဆော့ ဆံပင်ကို ညှပ်သင့်သူကို ညှပ်ပေး၏။ မိန်းကလေးများသည် မိတ်ကပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းနီကို မမြင်ဖူးသဖြင့် အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြလေ၏။ မိတ်ကပ်လိမ်းပြီးသောအခါ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေကြ၏။

ပုလဲခင်၏ အလှပြင်ဆင်မှုကို အပျိုလေးများသာမက၊ အပျိုကြီး၊ အပျိုလတ်များပင် သဘောကျသဖြင့် ပုလဲခင်ကို ပြင်ဆင်ပေးရန် စေခိုင်းကြကုန်၏။ ပုလဲခင်ကလည်း အားလုံးကို မညည်းမညူ ပြင်ဆင်ပေးလေရာ သူမ ယူဆောင်လာသော မိတ်ကပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းနီများပင် ကုန်စင်သွားလေ၏။

ထိုနေ့က ရှင်လောင်းလှည့်သောနေ့တွင် ရွာသူမိန်းကလေးအားလုံး ချောမောလှပနေသဖြင့် ကာလသားများသည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။ ကာလသား တစ်ယောက်က ...

“တို့ရွာက မိန်းကလေးတွေ ဒီနှစ် နာယံလိုဖြစ်တာလဲ၊ အားလုံး ချောမောလှပနေပါလား”

ဟု တအံ့တဩ မှတ်ချက်ချလေ၏။ ပုလဲခင်သည် ရွာကလေးတွင် နေထိုင်စဉ်က ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် တစ်အိမ်တက်ဆင်းလှည့်လည်၍ လည်ပတ်နေလေတော့၏။

ရွာရှိ ကာလသားအားလုံးသည် ပုလဲခင်ကို နှစ်သက်ကြ၏။ ပုလဲခင်နေထိုင်ရာ သူကြီးကတော်၏ နေအိမ်သို့ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ၍ နေ့စဉ် လာရောက် လည်ပတ်ကြ၏။ ပုလဲခင်အတွက် စားသောက်ဖွယ်ရာ အမျိုးမျိုးကို ပို့ဆောင်ပေးကြ၏။ သူကြီးကတော်ကြီးက ...

“ငါ့သမီးလေး အိမ်မှာရောက်တဲ့အချိန်က စပြီးတော့ အမေတို့လည်း အမျိုးမျိုး စားသောက်နေရတယ်”

ဟု ပုလဲခင်ကို ကျီစယ်လေ၏။ ပုလဲခင်ကို လာရောက်ဝိုးပန်းကြသူများအထဲတွင် မောင်ရုပ်ချော ဆိုသူမှာ အဆိုးဆုံးဖြစ်၏။ သူ၏ရုပ်ရည်သည် အလွန်ချောမော၏။ မျက်နှာမှာ မိန်းမပျိုတစ်ဦးနယ် ဖြူစင်သန့်ရှင်းနေသဖြင့် ရွာသူမိန်းကလေး အများစုက သူ့ကို စိတ်ဝင်စားကြ၏။ ပုလဲခင်သည် သူ၏မျက်နှာကိုမြင်လျှင် အလွန်ရယ်ချင်၏။ သူမ လိုချင်သည်မှာ အချစ်မဟုတ်၊ သူမ၏အချစ်သည် ဖရက်ဒီနှင့်အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

မောင်ရုပ်ချောသည် ပုလဲခင်ကို ပိုးဝန်းသည့်နေရာတွင် အလွန်စွဲကောင်း၏။ ညနက်သည်အထိ သူကြီးအိမ်က မပြန်ပေ။ တစ်နေ့သ၌ ပုလဲခင်သည် မောင်ရုပ်ချောကို လက်ခံစကားပြောရင်း စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပြီ ဖြစ်သဖြင့် ...

“ဒီမှာ ကိုရုပ်ချော၊ ရှင် ကျွန်မကို လာပြီးပိုးမန်းနေတာ မဟုတ်လား။”

ဟု အတည်ဖြင့် မေးမြန်းလိုက်လေရာ မောင်ရုပ်ချောသည် ပီယဆေး အစွမ်းပြချေပြီဟု တွေးကာ ဝမ်းသာအားရဖြင့် ...

“ဟုတ်ပါတယ် ပုလဲခင်ရယ်၊ ပုလဲခင်ကိုလေ ကိုရုပ်ချော မေတ္တာအလွန်ရှိနေပါတယ်၊ ကိုရုပ်ချော အချစ်တွေဟာ သမုဒ္ဒရာကြီးလောက် ကြီးမားပြီး စကြာဝဠာကြီးလောက် ကျယ်ဝန်းပါတယ်၊ ကိုရုပ်ချော အချစ်တွေကို ကဗျာလင်္ကာ သီကုံးပြီး ပြရမယ်ဆိုရင် အာကာကို လွှာပုံပြုလို့ ပေယုကိုတဲ့ စုတ်တံချီရင်တောင် မိနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။”

ဟု စာသံပေသံပါပါဖြင့် ဆိုလိုက်လေရာ ပုလဲခင်က ...

“တော်ပါတော့ရှင်၊ ရှင်ဘာသာ အာကာကိုပဲ လွှာပုံပြုပြု၊ မေယုကိုပဲ စုတ်တံချီချီ၊ ကျွန်မကတော့ အဲဒီကိစ္စတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူးရှင်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျွန်မရင်ထဲမှာ အချစ်မရှိတော့ဘူး၊ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာကိုလည်း ကျွန်မ

မယ့်ဘူး၊ အချစ်ဆိုတာ ထာဝရတည်မြဲတဲ့အရာ မဟုတ်ဘူး၊ အချိန်နဲ့အမျှ ပြောင်းလဲနေတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်၊ တကယ်တော့ လောကမှာ ထာဝရတည်မြဲတဲ့ အရာဆိုတာ လည်း ဘာတစ်ခုမှ မရှိပါဘူးရှင်၊ ဒီတော့ ရှင်ပြန်ပါတော့”

ဟု မောင်ရုပ်ချောကို မောင်းထုတ်လိုက်လေ၏။ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင် မောင်ရုပ်ချောသည် ပုလဲခင်၏ရှေ့မှ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ပုလဲခင်သည် သူကြီးမင်း၏ရွာကြီးတွင် တစ်လခန့် နေထိုင်ပြီးနောက် ထိုဒေသမှ ထွက်ခွာရန် ပြင်ဆင်လေ၏။ မပြန်မီညတွင် လွန်စွာပူပြင်းလှသဖြင့် ပုလဲခင်သည် မအိပ်စက်နိုင်ဘဲ အကျိများကိုချွတ်၍ လုံချည်ရင်ရှားလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မီးအိမ်လေး၏ အလင်းရောင်ကို နှိမ့်ကာ ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်လေ၏။ ထိန်ထိန်သာနေသော လမင်းကြီး၏အလင်းရောင်သည် ပုလဲခင်၏ စိတ်နှလုံးကို ကြည်လင်ချမ်းမြေ့စေ၏။ ပုလဲခင်သည် လမင်းကြီးကိုကြည့်ကာ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက် မက်နေမိ၏။

သူမ၏ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ထဲတွင် သာမန်မိန်းမပျိုတစ်ဦးကဲ့သို့ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ကို တောင့်တကာ လင်ယူသားမွေးအလုပ်ကို လုပ်ကြည့်ချင်၏။ သို့သော် လက်တွေ့ဘဝတွင် သေဆုံး

၂၀၄ မင်းမြတ်သူရ

သွားသော မိခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လိုက်သည်နှင့် ထို
စိတ်ကူးများအားလုံး လေထဲတွင် လွင့်ပြယ်သွားရ၏။ မရက်ဒီသည်
မည်သည့်အရပ်သို့ ရောက်ရှိနေသည် မသိပေ။ ခင်မမနှင့်အကြောင်း
ဆက်၍ ပေါင်းဆက်နေမည်လား မသိ။

ဤကဲ့သို့ ပုလဲခင်သည် စိတ်ကူးယဉ် ကောင်းနေစဉ်
ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် လူရိပ်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် ထိတ်လန့်သွား
ပြီး ...

“အချိန်မတော် ဘယ်သူလဲ”

ဟု လေသံတိုးတိုးဖြင့် မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုလူ
ရိပ်က ...

“ကျွန်တော် မောင်ရုပ်ချောပါ ပုလဲခင်ရယ်”

ဟု ဖြေလိုက်ပြန်ရာ ပုလဲခင်သည် ပိုမိုထိတ်လန့်သွား
ပြီး ...

“ရှင် ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ကျွန်မဆီ မလာသင့်ဘူး၊ အမြန်ဆုံး
ထွက်သွားပါ”

ဟု မောင်းထုတ်လိုက်လေ၏။

မောင်ရုပ်ချောက ...

“ကျုပ်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ ပုလဲခင်ရယ်၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို
အကူအညီ တောင်းမလို့ပါ”

စောနာစာပေ

အာပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပုလဲခင် ၂၀၅

ဟုဆိုကာ ပုလဲခင်၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြတင်းပေါက်
မှ ကျော်တက်လိုက်လေ၏။ ပုလဲခင်သည် သူမ၏ကိုယ်ကို လုံအောင်
ပြုပြင်လိုက်ပြီး ...

“ဘာအကူညီ တောင်းမှာလဲရှင်”

ဟု ဆိုကာ မောင်ရုပ်ချောကို မသင်္ကာဟန်ဖြင့်
ကြည့်လိုက်လေ၏။ မောင်ရုပ်ချောက ...

“ကျွန်တော့်မှာ အမွေရထားတဲ့ ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံးရှိပါ
တယ်၊ ကျုပ်တို့ ဘိုးဘွားတွေ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ ပတ္တမြားကြီးပါ၊
တိတိကျကျ ပြောရရင် ကျွန်တော့် အဘိုး ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တာ
ပါ”

ဟု စကားအစချီလိုက်ရာ ပုလဲခင်က ဖြတ်၍ ...

“ဪ ... ဒါဆိုရင် ကျွန်မသိပြီ၊ ရှင်က ကျွန်မကို ငွေမက်
တဲ့မိန်းမထင်ပြီး ပတ္တမြားနဲ့ ဆွယ်မလို့ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား”

ဟု ရန်တွေ့လိုက်၏။

မောင်ရုပ်ချောက ...

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်
စမ်းပါဦး၊ ဒီပတ္တမြားဟာ ဘယ်လောက် တန်ဖိုးရှိလဲဆိုတာ
ကျွန်တော် မသိဘူး၊ မြို့ပေါ်တက်ရောင်းဖို့ ဆိုတာလည်း
ကျွန်တော့်မှာ အသိအကျွမ်း မရှိဘူး၊ ရောင်းလည်း မရောင်း

စောနာစာပေ

ဝံဘူး၊ လိမ့်ညာသွားမှာကို ကြောက်တယ်၊ ပုလဲခင်ကိုတော့ ကျွန်တော် ယုံတယ်၊ ကျွန်တော့် ပတ္တမြားကြီးကို မြို့ပေါ်ယူ သွားပြီး ထုခွဲရောင်းချပေးပါလား၊ ပြီးရင် ရောင်းလိုရတဲ့ငွေ ကို ကျွန်တော့်ဆီကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပြန်ပို့ပေးပါ”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။ ပုလဲခင်က ...

“ရှင် ကျန်မကို ယုံသလား၊ ကျန်မ ပတ္တမြားကြီးကို ရောင်း ချပြီး ရှင်ဆီကို ပြန်မလာရင်ရော”

ဟု မေးမြန်းလေရာ မောင်ရုပ်ချောက ...

“ပုလဲခင်ကို ကျွန်တော် ယုံပါတယ်ဗျာ၊ ဒီပတ္တမြားကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ကြံရခက်နေတာ ကြာပါပြီ၊ ကူညီ ပါဗျာ”

ဟု ဆိုပြန်၏။ ပုလဲခင်က တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားလိုက်

ပြီး ...

“ဒါဆိုရင်လည်း ကျန်မ ကူညီပါ့မယ်၊ ရှင်ပတ္တမြားကြီးကို ကျွန်မ ထုခွဲရောင်းချပေးမယ်၊ ပြီးရင် ရှင်ဆီရောင်းရငွေကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ ပတ္တမြားက တန်ဖိုးကြီးတော့ လူကြိုနဲ့လည်း စိတ်မချနိုင်ဘူးရှင်”

ဟု ကတိပေးလိုက်လေ၏။ မောင်ရုပ်ချောက ...

“ကျေးဇူးကြီးမားလှပါတယ်ဗျာ”

ဟုဆိုကာ ကတ္တီပါအိတ်ကလေးနှင့်ထည့်ကာ ပတ္တမြား ကြီးကို ပုလဲခင်၏လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။ ပုလဲခင်သည် ပတ္တမြားကြီးကို သေချာစွာ သိမ်းဆည်းလိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် သူမသည် ရွာကလေးမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ သူကြီးကတော့ကြီးနှင့်အတူ ရွာသူရွာသားများသည် ကားလမ်းမ ရောက်သည်အထိ လိုက်လံပို့ဆောင်ကြလေ၏။ သူကြီး နှင့် သူကြီးကတော့ကြီးက ...

“သမီး ... အမေတို့ဆီ ပြန်လာနော်”

ဟု မှာရှာ၏။

သူကြီးနှင့် သူကြီးကတော့ကြီးသည် ပုလဲခင် အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးကြ၏။ သားထောက်သမီးခံ မရှိသဖြင့် ပုလဲခင်ကို မွေးစားရန်ပင် ကြံစည်ကြ၏။ ပုလဲခင်အတွက် ရွာသူရွာသားများ က ရွာပြန်လက်ဆောင်အမျိုးမျိုး ပေးလိုက်ကြလေ၏။ ပုလဲခင်သည် မသယံဆောင်နိုင်၍ တောင်းပန်ပြီး ပြန်ပေးရလေ၏။ သူမသည် ဘတ်စ်ကားတစ်စီးဖြင့် ခရီးဆက်လေ၏။

စာပြတိုက်ခံရပြီ

ပုလဲခင် စီးနင်းလိုက်ပါလာသော ဘတ်စ်ကားကြီးသည် တအိအိ ထွက်ခွာလာပြီး တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် သေနတ်သံတစ်ချက်ကို “ဒိုင်း” ခနဲ ကြားလိုက်ရပြီး စပယ်ယာက “ဓားပြတိုက်ခံရပြီဗျို့” ဟု အောဟစ်လိုက်လေ၏။ ခရီးသည်များသည် ဆူညံပွက်၍ သွားလေ၏။ ဓားပြများသည် ကားကို လမ်းဘေးသို့ ထိုးရပ်ခိုင်းပြီး ခရီးသည်များကို ကားအောက်သို့ ဆင်းခိုင်းလေ၏။ ပုလဲခင်သည် သူမ ပိုင်ဆိုင်သော ပုစွည်းနှင့် ပတ်သက်၍ စိုးရိမ်သောက မရှိသော်လည်း မောင်ရုပ်ချော၏ ပတ္တမြားကြီးအတွက် စိုးရိမ်မိလေ၏။ သူမသည် မောင်ရုပ်ချော၏ ပတ္တမြားကြီးကို ဝှက်

စေတနာစာပေ

ရန် ကြံစည်နေစဉ် ဓားပြတစ်ယောက်က လက်ကိုဆွဲ၍ ကားပေါ်မှ အတင်းဆင်းခိုင်း၏။

ဓားပြများသည် မျက်နှာကို မမှတ်မိစေရန် အဝတ်ဖြင့် စည်းနှောင်ထားပြီး ဓားပြခေါင်းဆောင် ဖြစ်သူက ...

“ကျုပ်တို့က ဓားပြဆိုပေမဲ့ လက်နက်အားကိုးနဲ့ မတရားလုပ်ယက်တိုက်ခိုက်နေတဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့ ဓားပြတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ဆီက ယူသင့်သလောက်ပဲ ယူမယ်”

ဟု ဆိုကာ ငွေကြေးအနည်းငယ်ကိုသာ ယူဆောင်လေ၏။ ခရီးသည်များသည် ဓားပြများကို ကျေးဇူးတင်ကြလေ၏။ အဘွားကြီးတစ်ဦး၏ ငွေများကို မယူဘဲ ပြန်ပေးသဖြင့် အဘွားကြီးက ...

“မောင်မင်းကြီးသား ဓားပြတွေ ကျန်းမာ ချမ်းသာပါစေကွယ်”

ဟု ဆုတောင်းပေးလေ၏။ ဓားပြခေါင်းဆောင်သည် ပုလဲခင်၏ လွယ်အိတ်ကို သွန်မှောက်၍ သေချာစွာ ရှာဖွေလေ၏။

ထို့နောက် ငွေကိုမယူဆောင်ဘဲ သူမ၏ မှတ်စုစာအုပ်လေးနှင့် မောင်ရုပ်ချော၏ ပတ္တမြားကို သိမ်းဆည်းလိုက်၏။ ပုလဲခင်က ...

စေတနာစာပေ

“ဒီပတ္တမြားကြီးကိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ ကိုယ်ပိုင်
မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ထုခွဲပေးဖို့ ယူလာတာပါ”

ဟု တောင်းပန်ရှာ၏။ ဓားပြခေါင်းဆောင်က တဟား
ဟား ရယ်မော၍ ...

“မရဘူး မိန်းကလေး၊ တို့က ဓားပြတိုက်နေတာ၊ မင်းဆီက
အလှူခံနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အသက်ကို ချမ်းသာပေးတာ
ကျေးဇူးတင်စမ်းပါ”

ဟု ဆိုကာ ပတ္တမြားကြီးကို အဓမ္မသိမ်းဆည်းသွား
လေ၏။ ပုလဲခင်သည် ဓားပြခေါင်းဆောင်၏ အပြုအမူကို လွန်စွာ
စိတ်ဆိုးသွားပြီး ...

“ပြောတော့ လေတစ်လုံး မိုးတစ်လုံးနဲ့ ဘုရားလူကြီးကျနေ
တာပဲ၊ ရှင်တို့က ဓားပြက ဓားပြပဲ၊ သူများပစ္စည်းကို လက်
နက်နဲ့ ခြိမ်းခြောက်ပြီး မတရားယူတဲ့သူတွေ”

ဟု ရန်တွေ့လိုက်လေ၏။ ဓားပြခေါင်းဆောင်သည်
ပုလဲခင်၏ စကားကို သဘောကျဟန်ဖြင့် တဟားဟား ရယ်မော
ကာ ကားကို ထွက်ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။ သူမသည် မောင်ရုပ်ချော၏
ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် သိမ်းဆည်းထားသော ပတ္တမြားကြီးကို နှမြော
တသ ဖြစ်မိလေ၏။

“အင်း ... မောင်ရုပ်ချောဟာ ပတ္တမြားမြားကြီးကို ငါ့လက်
ထဲအပ်မှ ဆုံးရှုံးရတာပဲ၊ သိများသိရင် သူ့ခမျာ ဘယ်
လောက် နှမြောလိုက်ရှာမလဲ၊ အင်းလေ ... ဘယ်တတ်နိုင်လဲ၊
မလဲ သူ့ထိုက်နဲ့ သူ့ကံပေါ့။ ဒီဓားပြတွေဟာ ထူးတော့ထူး
ခြားတယ်၊ ငါ့ရဲ့မှတ်စုစာအုပ်လေးကိုလည်း ဓားပြတိုက်ထား
လိုက်တယ်”

ပုလဲခင်သည် ဘတ်စ်ကားစီးရင်း အောက်ပါကဲ့သို့
တွေးလိုက်မိလေ၏။

“ငါဟာ ဒေသတစ်ခုမှာ အခြေချပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝအောင်
ကြိုးစားရမယ်၊ ဒီလို လှည့်လည်သွားလာနေရင်တော့ အချိန်
ကုန်ရုံပဲ ရှိမှာပဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အန္တရာယ်
ကလည်း ရှိသေးတယ်”

ဤသို့ဖြင့် ပုလဲခင်သည် မြို့တစ်မြို့သို့ ရောက်သော
အခါ ကားပေါ်မှဆင်း၍ နေခဲ့လေ၏။ သူမသည် မြို့ကလေးသို့
လှည့်လည်ကြည့်ရှုရင်း မြို့ကလေးတွင် နေထိုင်ရန် နှစ်သက်သွား
လေ၏။ ထို့နောက် ဆာလောင်မွတ်သိပ်လာသဖြင့် ထမင်းဆိုင်တစ်
ဆိုင်သို့ ဝင်ကာ ထမင်းစားလေ၏။ ထမင်းစားပြီးသောအခါ

“ဒီမြို့မှာ နေချင်တယ်သာ ဆိုတယ် ငါ့မှာ အသိကျွမ်းလည်း မရှိဘူး၊ နေစရာတစ်ခု ရှာရမယ်၊ နေစရာရှိမှ စားစရာကို စဉ်းစားရမှာပဲ”

ဟု တွေးတောမိလေ၏။ ထိုစဉ် သူမ ထမင်းစားနေသော ထမင်းဆိုင်သို့ အသားညိုညို၊ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းရှိသော မိန်းမတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာပြီး ထမင်းနှင့်ဟင်းများကို ဝယ်ယူလေ၏။

ပုလဲခင်သည် ထိုမိန်းမအား မေးမြန်းကြည့်ရန် စိတ်ကူးပေါက်သွားပြီး

“အစ်မ ... ဒီမြို့မှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အတွက် ဘာအလုပ်များ ရနိုင်မလဲ”

ဟုဆိုလိုက်လေရာ ထိုမိန်းမက ပုလဲခင်၏ ရုပ်ရည်ကို သေချာစွာကြည့်၍ ...

“ညည်းက ဘာအလုပ် လုပ်ချင်လို့လဲ”

“ကြုံရာပေါ့ အစ်မရယ်”

ပုလဲခင်၏ စကားကြောင့် ထိုမိန်းမက စဉ်းစားဟန်

ပြု၍ ...

“ဒါဆို ငါနဲ့အတူ အလုပ်လုပ်မလား၊ ငါက အပ်ချုပ်ဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်၊ ဟိုအရင်ကတော့ ဒီမြို့မှာ ‘မြသန်းဝေ’အပ်ချုပ်ဆိုင်ဆို နာမည်ကြီးပဲ၊ အခုတော့ ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်လှည့်ပါပဲဟယ်၊ ငါ့နာမည်က ‘မမြ’တဲ့၊ ညည်းကို မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာလို့ ခေါ်တာအေ့၊ လုပ်တာမလုပ်တာကတော့ ညည်းသဘောပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ...

“လုပ်တာပေါ့ အစ်မရယ်၊ ကျွန်မက အလုပ်လိုချင်လို့ အလုပ်ရှာနေတဲ့သူပါ”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်လေ၏။ မမြသည် ပုလဲခင်အား ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ မမြ၏ အိမ်သည် မြို့၏ ဘစ်နေရာတွင် ရှိလေ၏။ အိမ်နှင့်ဆိုင်ကို တွဲလျက်ဖွင့်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး သူမ၏ အပ်ချုပ်ဆိုင် ရှေးက လွန်စွာချုပ်ရဟန်ရှိ၏။ ယခုအခါတွင် မူ အပ်ထည်များကို မတွေ့ရပေ။ မမြက ဆိုင်ကိုကြည့်၍ မချိုပြီး ပြုံးကာ ...

“ငါ့ဆိုင်ကတော့ ညည်း အခုမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ အပ်ထည်တွေ တောင်ပုံရာပုံ ဖြစ်နေတယ်”

ဟု နောက်ရွတ်ရွတ် ပြောလေ၏။ ပုလဲခင်က ...

“အစ်မရဲ့ဆိုင်ကို ကြည့်ရတာ အရင်တုန်းက အတော်ခမ်းနား ကြီးကျယ်ပုံပဲ။ အခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ၊ မြို့ထဲ မှာ အုပ်ချုပ်ဆိုင် ဘယ်နှဆိုင် ရှိသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မမြက ...

“နှစ်ဆိုင်ပဲရှိတယ်”

ဟု ပြေလေ၏။

ပုလဲခင်သည် မမြ၏စကားကြောင့် အံ့သြသွားပြီး...

“ဟင် ... အုပ်ချုပ်ဆိုင် နှစ်ဆိုင်တည်း ရှိတာတောင် အစ်မ ဆိုင်က ဒီလိုဖြစ်ရလား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ မမြက ခေါင်းညိတ်၍ ...

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ဟိုးအရင်တုန်းက ဒီမြို့မှာ ‘မြသန်းဝေ’ အုပ်ချုပ်ဆိုင်ဟာ နာမည်အကြီးဆုံးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရန်သူ မခါတွန်တို့ အုပ်ချုပ်ဆိုင် ဝေါ်လာကတည်းက ငါ့ဆိုင်မှာ တဖြည်းဖြည်း လူကျဲသွားတယ်။ မခါတွန် ဆိုတာ ကုလား သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ မယားငယ်လေ။ ကုလားသူဌေးက ဘိစကစစ်စက်ရုံ ရှိတယ်။ မခါတွန်က ဗိုက်ဆံရှိတယ်။ အုပ်စု တောင့်တယ်။ သူတို့က ဒီမြို့ရဲ့ မြို့ခံမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ဆိုင် မှာချုပ်တဲ့ဈေးထက် ထက်ဝက်ချပြီး ချုပ်တယ်။ ကျုပ်ဆိုင်က

ပိတ်စခိုးတယ်။ ရက်ချိန်းမမှန်ဘူး။ ပုံစံမကောင်းဘူးဆိုပြီး ကျုပ်ဆိုင်ရဲ့ မကောင်းသတင်းမျိုးစုံကို မြို့ထဲမှာ လျှောက် ဖြန့်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ဖောက်သည်တွေဟာ မခါတွန်တို့ ဆိုင်ကို တဖြည်းဖြည်း ရောက်ကုန်တယ်။ အဓိကကတော့ သူတို့ဈေးလျှော့ပြီး ချုပ်နိုင်လို့ပဲ။ သူတို့ငွေရှိတော့ အရုံးခံ နိုင်တာပေါ့။ ကျုပ်ကတော့ ဘယ်အရုံးခံနိုင်မလဲ။ အခုတော့ လည်း သူတို့ရဲ့ဆိုင်က ဈေးကြီးနေပြီလေ။ ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်လည်း စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ အပ်ထည်တွေကို ချုပ်ချင်တဲ့အချိန်ရောက်မှ ကောက်ချုပ်တာပဲ။ လူတွေက ကြာတော့ ကျုပ်ဆိုင်မှာလာ မအပ်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ပုလဲခင်သည် မမြ၏စကားကို

သေချာစွာ နားထောင်၍ ...

“အဲဒါ အစ်မ မှားတာပဲ။ စိတ်ညစ်ပြီး ထင်သလိုနေတော့ အစ်မဆိုင် ပိုပြီးနာမည်ပျက်တာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်မ ဆိုင်နာမည် ပြန်ရလာဖို့ ကျွန်မ တာဝန်ထားပါ။ ကျွန်မ စက်ကောင်းကောင်း ချုပ်တတ်ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ဆရာမက ကက်သရင်း ဆိုတဲ့ ကပြားမ တစ်ယောက်ပါ။ သူ သင်ပေး ထားတဲ့အတွက် ခေတ်မီပုံစံ ဒီဇိုင်းအမျိုးမျိုးကို ကျွမ်းကျွမ်း

ကျင်ကျင် ချုပ်တတ်ပါတယ်။ မခါတွန်တို့အုပ်စုကို ကျွန်မတို့ ပြန်တိုက်ကြရအောင်”

ဟု အားတက်သရော ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မမြက်တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ရင်း ...

“ပုလခင် ... ညည်းဟာ အတော်စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ။ မခါတွန်တို့အုပ်စုက ငွေအင်အား သိပ်တောင့်တယ်။ ဆွေမျိုးအင်အားလည်းများတယ်။ လူလည်းညီတယ်။ တစ်ဖို့လုံးက လူတွေက မခါတွန်တို့ရဲ့ ဖောက်သည်တွေပဲ။ ရွှေမရှိငွေမရှိတဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မခါတွန်တို့ကို ပြန်လုန်နိုင်မှာလဲ”

ဟု စိတ်လျှော့လက်လျှော့ ပြောလေ၏။

ပုလခင်က ...

“စစ်မရောက်မီ မြားကုန်မနေပါနဲ့ အစ်မရယ်။ ကျွန်မတို့မှာ စိတ်ဓာတ်ရှိတယ်။ မခါတွန်တို့ လူစုကို အနိုင်ယူချင်တဲ့စိတ်ဓာတ် ကျွန်မတို့မှာ ရှိတယ်။ လောကမှာ ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်မကြည့်ဘဲ စိတ်ပျက်စကား ပြောတာလောက် ဆိုးဝါးတာ မရှိဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ အစ်မရယ် ... ကျွန်မတို့လုပ်ကြည့်ကြရအောင်”

ဟု အားတက်သရော ပြောပြန်လေရာ မမြသည်သူမ၏ စိတ်အားထက်သန်မှုကို မတားဆီးရက်တော့ပဲ ...

“ညည်း ဒီလောက် စိတ်အားထက်သန်နေရင်လည်း စမ်းကြည့်ပေါ့အေ။ ငါကတော့ ညည်းအနေနဲ့ မခါတွန်တို့လူစုကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ယှဉ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး”

“ဒီမှာ အစ်မ ... ကျွန်မ ဘာကိုမှ မကြောက်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မမှာ အကြံဉာဏ်တွေ ရှိတယ်။ ကျွန်မမှာ ထိုးထွင်းဖန်တီးနိုင်တဲ့ စိတ်အားထက်သန်မှုတွေ ရှိတယ်။ အရေအတွက်ဟာ အရည်အချင်း မဟုတ်ဘူး။ လူဟာအတိုင်း အဆမဲ့ စွမ်းရည်တွေနဲ့ မွေးဖွားလာတာ ဖြစ်တယ်”

ဤသို့ဖြင့် ပုလဲခင်သည် မမြ၏ အပ်ချုပ်ဆိုင်ကို ကြည့်ရှုလေ့လာ၏။ မမြက ...

“အရင်ကတော့ ငါ့ဆိုင်မှာ ကူညီပြီးချုပ်တဲ့ မိန်းကလေးသုံးယောက်လောက်ရှိတယ်။ အခုတော့ သူတို့လည်းမရှိတော့ဘူး။ စက်ခေါင်းတွေကိုတော့ ငါ ရောင်းစားလိုက်ပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။ ပုလဲခင်သည် ထိုနေ့ညသို့ ရောက်သောအခါ အိပ်ရာစောစောဝင်ခဲ့၏။ အိပ်ရာထဲသို့ ရောက်သောအခါ ခြင်ထောင်ထဲတွင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လိုက်ရင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်

သက်ခြင်းများကို ရရှိအောင် ကြိုးပမ်းလေ၏။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းများ ရရှိပြီး များမကြာမီတွင် ...

“လူတွေရဲ့ ယုံကြည်မှုကို အရင်ဆုံး ရအောင်ယူရမယ်”

ဟူသော အတွေးမျိုး ဝင်ရောက်လာလေ၏။ ထို့ကြောင့် ပုလဲခင်သည် အောင်ပါအတိုင်း တွေးလိုက်မိလေ၏။

“လူတွေရဲ့ ယုံကြည်မှုကို အရင်ဆုံးရအောင် ယူရမယ်ဆိုပါလား၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ မမြ ဖောက်သည်တွေရဲ့ ယုံကြည်မှုကို ပြန်ရအောင် ကြိုးစားရမယ်၊ ဒီတော့ ခေတ်မီဆန်းသစ်တဲ့ ဝတ်စုံမျိုးကိုချုပ်ပြီး လူစုံတဲ့နေရာမျိုးမှာ ဝတ်ဆင်ပြရမယ်၊ ဟုတ်ပြီ ... ဝတ်စုံကောင်းကောင်း ချုပ်ရမယ်”

ပုလဲခင်သည် နောက်တစ်နေ့မှစ၍ သူမ၏အကြံအစည်ကို စတင် အကောင်အထည် ဖော်လေ၏။ သူမသည် ကပြားကက်သရင်းနှင့် နေထိုင်စဉ်က အပ်ချုပ်ခြင်း အတတ်ပညာကို ကောင်းစွာ တတ်မြောက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ခေတ်အမီဆုံး ဝတ်စုံတစ်ခုကို လွယ်ကူစွာပင် ချုပ်လုပ်နိုင်လေ၏။ ပုလဲခင်သည် ထိုဝတ်စုံကို နိုင်ငံခြားမှလာသော နောက်ဆုံးပေါ် ဖက်ရှင်စာအုပ်မှ အတုခိုး၍ ချုပ်လုပ်လေ၏။ ချုပ်လုပ်ရန် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို ရန်ကုန်မြို့မှ လူကြိုနှင့် မှာယူလေ၏။

များမကြာမီ လိုအပ်သော ပစ္စည်းများ စုံလင်သောအခါ အင်္ကျီစုံများကို ဒီဇိုင်းပုံစံအတိုင်း ညှပ်လေတော့၏။ ပုလဲခင်၏ ဝတ်စုံသည် ဘိလပ်တွင် နွေရာသီဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော ဝတ်စုံကို မြန်မာဟန်ဖြင့် ပြန်လည်ချုပ်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ အင်္ကျီစုံများကို ဖြတ်တောက်ပြီးသောအခါ အပ်ချုပ်စက်တစ်လုံးဖြင့် တဂျွန်းဂျွန်းမြည်အောင် ချုပ်လုပ်နေလေတော့၏။

မမြသည် ပုလဲခင် လုပ်ကိုင်နေသည်ကို မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နှင့် ကြည့်နေရှာ၏။ နှစ်ရက် သုံးရက်ခန့် ကြာသောအခါ ပုလဲခင်၏ ဝတ်စုံသည် ပြီးဆုံးခြင်း အဆင့်သို့ ရောက်လေတော့၏။ ပုလဲခင်သည် မမြအား သူမ၏ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်၍ပြသလေ၏။ သူမ၏အင်္ကျီပုံစံမှာ အလွန်လှ၏။ အဖြူရောင်ခါးတို့ အင်္ကျီကို ရွှေကြယ်သီးလေးများဖြင့် အလှဆင်ထားပြီး ရင်သားပေါ်တွင် ပိုးကြိုးအနီရောင်ဖြင့် နှင်းဆီပွင့် တစ်ပွင့်ကို ရေးထိုးထား၏။

အင်္ကျီမှာ ရိုးတက်က မှာယူထားသော လွန်စွာပါးလွှာသည့် အစဖြစ်သဖြင့် ဘော်လီထူထူဖြင့် ဝတ်ဆင်ရ၏။ ဘော်လီကို အနက်ရောင်ပိတ်စဖြင့် ပုလဲခင် ကိုယ်တိုင် ချုပ်လုပ်၏။ ဘော်လီ၏ကြိုးများနေရာတွင် ရွှေရောင်သံကွင်းလေးများဆက်၍ ချုပ်လုပ်ထား၏။ ပုလဲခင်၏ ဘောလီအရောင်ကိုကြည့်၍ မမြက ...

“ညည်းဘော်လိကလည်း အနက်ရောင်ကြီးပါလားအေ”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ပုလဲခင်က ...

“မိန်းမတွေ လိင်ဆွဲဆောင်မှုအား ကောင်းချင်ရင် အတွင်းခံ အနက်ရောင်ကို ဝတ်ရတယ်”

ဟု ရှင်းပြလေ၏။

လုံချည်မှာ အနက်ရောင်ပိုးစ ဖြစ်ပြီး ခြေသလုံးနေရာတွင် ဇာပါးပါး ဖောက်ထား၏။ လုံချည်အောက် အနားစများကို ပစောက်ပုံစံ ညှပ်ထားပြီး အနားထောင့်စွန်းများတွင် ငွေရောင်ခေါင်းလောင်းလေးများ ချိတ်ဆွဲထားလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူမ လမ်းလျှောက်တိုင်း တချွင်ချွင်မြည်နေလေ၏။ ခြေသလုံးနေရာတွင် ဇာပါးပါး ဖောက်ထားသဖြင့် သူမ၏ ဝင်းဝါသော ခြေသလုံးလေးများကို ပိုးတဝါး မြင်နေရ၏။ ဝတ်စုံပြည့် ဝတ်ဆင်ပြီးသွားသောအခါ မမြသည် အံ့သြလွန်းသဖြင့် ...

“လှလိုက်တဲ့ ဝတ်စုံလေးပါလား ညီမရယ်၊ ညီမ သိပ်တော်တာပဲ၊ အစ်မ စက်ချုပ်စားတာ နှစ်(၂၀)ကျော်ပြီ၊ ညီမချုပ်တဲ့ ဝတ်စုံမျိုး မချုပ်တတ်ဘူး၊ တို့မြန်မာမျက်စိနဲ့ကြည့်ရင် ရိုင်းလည်း မရိုင်းဘူး၊ ခေတ်လည်း ဆန်နေတယ်၊ အစ်မ တစ်သက်မှာ ဒီလောက်လှပြီး၊ ဒီလောက် ခေတ်ဆန်တဲ့ဝတ်စုံ

မျိုး မမြင်ဖူးပါဘူးကွယ်၊ ညီမလေးနဲ့လည်း အလွန်လိုက်တာပဲ”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။ ပုလဲခင်က တဟင်းဟင်းရယ်၍...

“ဒါ အစပဲ ရှိသေးတယ် အစ်မရဲ့၊ နောက် အများကြီးလာဦးမယ်”

ဟု ဆိုကာ သူမတို့ မြို့ကလေးတွင် ပွဲနေပွဲထိုင်ကျင်းပမည့် အချိန်ကို စောင့်လေ၏။ ထိုအချိန်တွင် စက်ချုပ်ဆိုင်ကို ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်ပြီး အပ်ထည်များကို လက်ရာသန့်သန့်၊ ရက်ချိန်းမှန်မှန်ဖြင့် ချုပ်လုပ်ပေးလေ၏။ ပုလဲခင်၏ အပ်ချုပ်ဆိုင်သို့ တစ်စီးစ နှစ်ဦးစခန့် လာရောက်ချုပ်ကြ၏။

တစ်လခန့် ကြာသောအခါ ပုလဲခင်တို့မြို့လေး၌ အရေးပိုင်ကြီးတစ်ဦး၏ မွေးနေ့ဇန့်ခံပွဲ ကျင်းပလေ၏။ ထိုဇန့်ခံပွဲသို့ ပုလဲခင်တို့အား ဖိတ်ကြားခံရလေ၏။ အရေးပိုင်ကြီးသည် လွန်စွာ သဘောမနှော ကောင်းမွန်လှသဖြင့် လူချစ်လူခင် အလွန်များ၏။

ပုလဲခင်သည် ထိုနေ့သို့ ရောက်သောအခါ သူမချုပ်လုပ်ထားသောဝတ်စုံကို ကိုယ်တိုင်ဝတ်ဆင်လေ၏။ သူမ၏ မျက်နှာကို ဘီလပ်မှလာသော မိတ်ကပ်ကို လိမ်း၏။ ဆံပင်ကို ခေတ်ဆန်

အောင် ပြင်ဆင်၏။ နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုး၏။ လေဒီရှူးဖီနပ် အဖြူရောင် ကိုစီး၏။ အလုံးစုံကို ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ ပုလဲခင်သည် လွန်စွာ ချောမောလှပ၍ သွားလေ၏။ မမြသည် ပုလဲခင်ကို ရှေ့နောက် လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး ...

“လှလိုက်တာ ညီမလေးရယ်၊ နတ်သမီးလေး ကျနေတာပဲ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ တို့မြို့က မိန်းမတွေနဲ့ ညီမလေး ယှဉ် လိုက်ရင် လမင်းကြီးနဲ့ယှဉ်တဲ့ ပိုးစုန်းကြူးတွေလို ဖြစ်ကုန် မှာ သေချာတယ်”

ဟု အားရပါးရ ချီးမွမ်းလေ၏။ ပုလဲခင်သည် အရေး ပိုင်ကြီး၏ မွေးနေ့ဧည့်ခံပွဲသို့ ရထားလုံးတစ်စီးကို ငှားရမ်း၍သွား လေ၏။ ဧည့်ခံပွဲကျင်းပရာ ခြံကြီးထဲသို့ ပုလဲခင် ဝင်လိုက်သည်နှင့် လူအများအားလုံးသည် ပုလဲခင်၏ ချောမောလှပပုံကို တအံ့တဩ ကြည့်ရှုကြကုန်၏။

အရေးပိုင်၏ ဂုဏ်ပုဒ်များကို ချဲ့ထွင်၍ သိဆိုနေသော အဆိုတော်ကြီးနှင့် တီးဝိုင်းတစ်ဝိုင်းလုံးပင်လျှင် အတီးအမှုတ်များကို ရပ်တန့်၍ ပုလဲခင်ကို ငေးမောကြကုန်၏။ အရေးပိုင်ကြီးသည် ပုလဲခင်အား အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကောင်းမွန်စွာ ဧည့်ခံလေ၏။

ခဏအကြာတွင် ဂုဏ်သရေရှိမိန်းမ အများစုသည် ပုလဲခင်၏ အနားသို့ မယောင်မလည် ချဉ်းကပ်လာပြီးလျှင် သူမ၏ ဝတ်စုံကို ချီးမွမ်းကြ၏။ ထို့နောက် မည်သည့်ဆိုင်တွင် ချုပ်လုပ် ကြောင်း သိလို၍ မေးမြန်းကြ၏။

ပုလဲခင်က သူမကိုယ်တိုင် ချုပ်လုပ်ကြောင်း ပြောဆို သောအခါ ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းမများသည် ပုလဲခင်၏ ဝတ်စုံမျိုးကို ချုပ်လိုကြောင်း ပြောဆို၍ ပုလဲခင်ထံတွင် အပ်ထည်များကို အပ်နှံ ကြ၏။ ပုလဲခင်သည် ထိုဧည့်ခံပွဲကြီးတွင် အပ်ထည်ပေါင်းများစွာ ကို လက်ခံရရှိလေ၏။ ပုလဲခင်သည် အရေးပိုင်ကြီး၏ မွေးနေ့ဧည့်ခံ ပွဲကို အကြောင်းပြု၍ ကြီးစွာသော အောင်မြင်မှုကို ရရှိခဲ့လေ၏။

မခါတွန်တို့ လူစုသည် ပုလဲခင်၏ အောင်မြင်မှုကို ကြားသိသောအခါ ပုလဲခင်၏ နာမည်ကို ဖျက်ဆီးရန် ကြံစည်ကြ ၏။ မခါတွန်၏ လူများသည် ပုလဲခင်၏ဆိုင်သို့ လာရောက်၍ အပ်ထည်များကို အပ်နှံပြီး ပုလဲခင် ချုပ်လုပ်သော အပ်ထည်များသည် ရက်ချိန်းမမှန်ကြောင်း၊ အဝတ်အထည်များ ပုံပန်းမကျကြောင်း၊ ချုပ်ခဈေးကြီးကြောင်း စသည်ဖြင့် မဟုတ်မဟတ် လုပ်စာတ်ခင်း၍ မကောင်းသတင်းများ ဖြန့်ကြကုန်၏။

ပုလဲခင်သည် ထိုသတင်းများကို ကြားသိသောအခါ တုန်လှုပ်မှု မရှိဘဲ ပုံနှိပ်စက်တစ်ခုသို့ သွားကာ သူမ၏ဆိုင်အမည်ဖြင့် ဘောင်ချာစာအုပ်များကို ပြုလုပ်လေ၏။ ဘောက်ချာစာအုပ်တွင် စာလုံးမည်းကြီးဖြင့် အဝတ်အထည်များကို အပ်နှံသည့်နေ့နှင့် ရရှိမည့်နေ့များကို တိတိကျကျ ရေးသားလေ၏။

ရက်ချိန်းမမှန်လျှင် ချုပ်ခလုံးဝပေးစရာ မလိုကြောင်း၊ ပျက်စီးသွားသော အဝတ်အထည်များ၏ တန်ဖိုးကို နှစ်ဆပြန်လျှော်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အာမခံချက် ပေးလေ၏။ ပုလဲခင်တို့ဆိုင်၏ ချုပ်ခဈေးနှုန်းများကိုလည်း စက္ကူကတ်ပြားကြီးပေါ်တွင် ရေးသား၍ အများမြင်သာအောင် ဆိုင်ထဲတွင် ချိတ်ဆွဲထားလေ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် မခါတွန်တို့လူစု၏ လုပ်ကြံသတင်းများသည် ပုလဲခင်တို့ဆိုင်၏ အောင်မြင်မှုကို မထိခိုက်နိုင်တော့ပေ။

ပုလဲခင်သည် မမြနှင့် တိုင်ပင်ကာ သူမတို့ဆိုင်၏ အမည်ကို ပြောင်းလဲရန် ကြံစည်လေ၏။ ထို့နောက် နာမည်ကျော် ပန်းချီဆရာတစ်ဦးထံသို့ သွားရောက်ကာ အောက်ပါဆိုင်းဘုတ်ကို အပ်နှံလေ၏။

မြပုလဲခင်

စေတနာစာပေ

ဆိုင်၏အမည်ကို ဆိုင်ရှင် မမြ၏ အမည်နှင့် ပုလဲခင်၏အမည်ကို ပူးပေါင်းကာ “မြပုလဲခင်”ဟု အမည်ပြောင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် မြို့ကလေးတွင် မြပုလဲခင်အပ်ချုပ်ဆိုင်သည် တဖြည်းဖြည်း နာမည်ရလာလေ၏။ မခါတွန်တို့ဆိုင်တွင် ချုပ်လုပ်သူများသည် ပုလဲခင်တို့၏ဆိုင်သို့ ပြောင်းလဲ၍ လာရောက်အပ်နှံကြ၏။

စေတနာစာပေ

ဖန်ဖဲယားပွဲ

ပုလဲခင်တို့ မြို့ကလေးတွင် ခရစ်ယာန်သာသနာပြု
မိန်းကလေးကျောင်း တစ်ကျောင်းရှိ၏။ ထိုကျောင်း၏ ဖန်ဖဲယားပွဲ
ကို နှစ်စဉ် စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပလေ့ရှိ၏။ ဖန်ဖဲယားပွဲ
တွင် ကျောင်းသူကလေးများ၏ ကပွဲလည်း ပါ၏။

ကျောင်းကပွဲတွင် ကျောင်းသူကလေးများ ဝတ်ဆင်
သော အဝတ်အစားများကို မခါတွန်တို့၏ အပ်ချုပ်ဆိုင်မှ နှစ်စဉ်
ချုပ်လုပ်ပေး၏။ မခါတွန်တို့ လူစုသည် ကျောင်းကပွဲကြီးမှ နှစ်စဉ်
အမြတ်အစွန်း များစွာကို ရရှိလေ၏။

သာသနာပြုကျောင်း၏ ဖန်ဖဲယားပွဲ နီးကပ်လာသော
အခါ ပြင်သစ်သီလရှင်မကြီးသည် မခါတွန်၏ အပ်ချုပ်ဆိုင်သို့

စေတနာစာပေ

သွားရောက်၍ ကျောင်းကပွဲ ဝတ်စုံများကို အပ်နှံလေ၏။ ထိုအခါ
မခါတွန်က လေသံမာမာဖြင့် ယခင်နှစ်များက ချုပ်လုပ်ခဲ့သော
ဈေးနှုန်း၏ နှစ်ဆကို တောင်းယူလေ၏။ ပြင်သစ်သီလရှင်မကြီး
က ...

“လျှော့ပါဦး မခါတွန်၊ မာသာကြီးတို့က ကျောင်းရန်ပုံငွေ
အတက် ကပွဲလုပ်ရတာပါ။ စီးပွားရေးလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ဟု တောင်းပန်သော်လည်း မခါတွန်က ...

“မာသာကြီးတို့က ကျောင်းဖန်ဖဲယားအတွက် လုပ်တာတော့
ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့က စီးပွားရေးလုပ်နေတာ
ရှင်၊ ကြိုက်ဈေးမရရင်တော့ ချုပ်မပေးနိုင်ဘူး။ ကျောင်းကပွဲ
တစ်ပွဲလုံးကို တာဝန်ယူပြီး ချုပ်ပေးတယ်ဆိုတာ လွယ်တယ်
များ မှတ်လို့လား။ မကျေနပ်ရင် ဒီပြင်မြို့ကဆိုင်တွေမှာ
သွားအပ်ပါ”

ဟု ခပ်တင်းတင်း ပြောလေရာ ပြင်သစ်သီလရှင်မ
ကြီးသည် စိတ်ပျက်၍ ပြန်သွားလေ၏။ ထိုသတင်းကို ပုလဲခင်
ကြားသိသောအခါ အောက်ပါအတိုင်း စဉ်းစားမိလေ၏။

“ကျောင်းဖန်ဖဲယားပွဲမှာ လိုအပ်တဲ့ဝတ်စုံကို ငါ ချုပ်ပေးနိုင်
ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ဒါဆိုရင် ငါတို့ မြပုလဲခင်အပ်ချုပ်

စေတနာစာပေ

ဆိုင် နာမည်ကြီးမှာ သေချာတယ်။ မခါတွန်တို့ထက် သာ
အောင်ချုပ်ဖို့ပဲ လိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ ဆိုင်သေးသေးများ
များလေးကို မာသာကြီးတွေက ယုံယုံကြည်ကြည် အပ်နှံပါ
မလား။ ကျောင်းကပွဲအတွက် ဝတ်စုံချုပ်ရတာလည်း သာမန်
အကျိုးချုပ်ရတာနဲ့ မတူဘူး။ တာဝန်တော့ အတော်ကြီးမှာပဲ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ဆိုင် ချုပ်ခွင့်ရအောင် ကြိုးပမ်းရမယ်”

ထို့နောက် မမြကို တိုင်ပင်ကြည့်သောအခါ မမြက ...

“ညီမလေးသာ ကျောင်းကပွဲအော်ဒါကိုသာ ရလို့ကတော့
အစ်မတို့ မြပုလဲခင်ဆိုင် နာမည်တက်မှာ သေချာတယ်။
ဒါပေမဲ့ မာသာကြီးတွေက ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ခွင့်ပြုဖို့လို
တယ်”

“ခွင့်ပြုမိန့်ရအောင် ကျွန်မ ကြိုးစားမယ် အစ်မရယ်။ မရရင်
လည်း အရှုံးမရှိပါဘူး”

ပုလဲခင်သည် ထိုနေ့ညမှာပင် မိန်းကလေးနှစ်ကျောင်းသို့
သွားရောက်၍ ပြင်သစ်သီလရှင်ကြီးနှင့် တွေ့ဆုံလေ၏။ ပုလဲခင်က
ကျောင်းကပွဲအတွက် လိုအပ်သော ဝတ်စုံများကို ဈေးနှုန်းချိုသာစွာ
ဖြင့် ချုပ်လုပ်ပေးနိုင်ကြောင်း ကမ်းလှမ်းလိုက်ရာ သီလရှင်မကြီး
က ...

“မမြစ်နိုင်ပါဘူး မိန်းကလေး။ ကျောင်းကပွဲမှာ ဝတ်စုံချုပ်
တယ်ဆိုတာ ရိုးရိုးအကျိုးချုပ်တာနဲ့ မတူဘူး။ အခန်းစဉ်အတွက်
လိုအပ်တဲ့ ဝတ်စုံတွေ ချုပ်ပေးရတယ်။ ပြဇာတ်တွေ အော်
ပရာတွေလည်း ပါတယ်။ ဥပမာ ... စနိုးဝိုက်ပြဇာတ်မှာဆို
ရင် စနိုးဝိုက်ရဲ့ဂါဝန်၊ လူပုလေး(၇)ယောက်ရဲ့ အဝတ်အစား
စုံနေအောင် ပါတယ်။ ဒါကို မိန်းကလေးအနေနဲ့ ချုပ်နိုင်ပါ
မလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ပုလဲခင်က ...

“ချုပ်နိုင်ပါတယ်ရှင်။ ဒီနှစ် မာသာကြီးတို့ကျောင်း ဖန်ဖဲယား
အတွက် ကျွန်မတာဝန်ယူပါတယ်။ ကျွန်မကို စမ်းအပ်ကြည့်ပါ။
မကြိုက်ဘူးဆိုရင် ချုပ်ခွင့်တစ်ပြားမှ မယူဘဲ ချုပ်ပေးပါ့မယ်”

ဟု စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောလေ၏။ မာသာကြီး

က ...

“မိန်းကလေး ဒီလောက် စိတ်ထက်သန်နေရင်လည်း ချုပ်
ကြည့်ပေါ့ကွယ်။ မာသာကြီးတို့က စေတန်နတ်ဆိုးနဲ့တူတဲ့
မခါတွန်တို့ တောင်းတဲ့ဈေးကိုပေးပြီး သူတို့ဆိုင်မှာ ပြန်ချုပ်
ဖို့တောင် တိုင်ပင်နေကြပြီ။ ကျောင်းကပွဲကျင်းပဖို့ နှစ်လ
လောက်ပဲ အချိန်ရှိတော့တယ်။ မိန်းကလေးကို ဘုရားသခင်
ကောင်းချီးပေးပါစေကွယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ပုလဲခင်သည် ဦးကျော်နီ ဟူသော အင်္ဂလိပ်စာတတ် စာရေးကြီး၏ နေအိမ်သို့သွား ရောက်၍ ဥရောပပုံပြင်စာအုပ်ကြီးကို ငှားရမ်းခဲ့လေ၏။ ထိုပုံပြင် စာအုပ်ကြီးထဲတွင် စန်းဂိုက်ပုံပြင် အာသာဘုရင်ကြီးနှင့် သူရဲကောင်း များ၊ တောပုန်းကြီးရောဘင်ဟု အစရှိသော ပုံပြင်များ ပါဝင်ပြီး ထို ပုံပြင်များကို ဆေးရောင်စုံ ပန်းချီဖြင့် သရုပ်ဖော် ရေးဆွဲထား သဖြင့် ပုလဲခင် အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် အဖိုးတန်လှပေ သည်။

ပုလဲခင်သည် ထိုစာအုပ်ကြီးကိုကြည့်ရှု၍ စန်းဂိုက်နှင့် လူပုလေးခုနစ်ယောက်၏ အဝတ်အစား ဒီဇိုင်းများ၊ အာသာဘုရင် ကြီး၏ ဒီဇိုင်းများကို ရေးဆွဲရလေသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ မာသာ ကြီးထဲတွင် ကြိုတင်ငွေ တောင်းခံ၍ လိုအပ်သော ရောင်စုံပိတ်စ အမျိုးမျိုးနှင့် ကြယ်သီးရောင်စုံများ ဘော်ကြယ်များကို ရန်ကုန်မြို့ သို့ ကိုယ်တိုင်သွားရောက်၍ ဝယ်ယူလေ၏။

ပြီးနောက် ပုလဲခင်သည် ဝတ်စုံအမျိုးမျိုးကို နေ့မ အား ညမအား ချုပ်လုပ်ရလေ၏။ ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း အခြားအပ် တည်များကို လက်မခံတော့ပေ။ မမြဲသည် ပုလဲခင်နှင့်အတူ အား တက်သရော ဝင်ရောက်ချုပ်ပေးလေ၏။ ညသို့ရောက်သောအခါ

အောက်လင်းဓာတ်မီးကြီးထွန်း၍ ညနက်သည်အထိ ကြိုးစားပမ်းစား ချုပ်လုပ်လေ၏။

ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း ပုလဲခင်သည် ခရစ်ယာန်သီလရှင် ဆရာမကြီးထံသို့ သွားရောက်၍ ပြဇာတ်ဆက်တင် အခမ်းအနားများ နှင့် ပတ်သက်၍ လိုအပ်သော အကြံဉာဏ်များကို ပေးလေ၏။ ပုလဲခင်သည် ဥရောပပုံပြင် စာအုပ်ကြီးထဲတွင် ပါဝင်သော ပုံပြင် များအနက် ကျောင်းကပ္ပတွင် ကပြမည့်ပုံပြင်များကို အင်္ဂလိပ်စာတတ် စာရေးကြီးအား ဘာသာပြန်စေ၍ ကောင်းမွန်စွာ နားလည်သဘော ပေါက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ ဖုလဲခင်၏ အကြံဉာဏ်ကြောင့်ပင် ပြဇာတ် ဆက်တင်များသည် ပိုမို၍ အသက်ဝင်လာရသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ပုလဲခင်သည် သီလရှင်ကြီးများ အပ်နှံထားသော အဝတ်အစားများကိုသာ မကဘဲ သူမ၏စိတ်ကူးပေါက်ရာ ဦးထုပ် ကလေးများ၊ ခေါင်းတွင်ဆောင်းရသော သရဖူများ၊ ပဝါစများကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားလေ၏။

ပုလဲခင်သည် လိုအပ်သော အဝတ်အစားများကို ကျောင်းကပ္ပ ဝတ်စုံပြည့် အခမ်းအနား မကျင်းပမီ တစ်ရက်ခန့်အလို တွင် ပေးအပ်နိုင်ခဲ့၏။ ပုလဲခင်သည် ကပြမည့် မိန်းကလေးများကို သူမကိုယ်တိုင် သွားရောက်၍ အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ပေးလေ ၏။

စန်းဝိုက်အဖြစ် ကပြမည် မိန်းကလေးအား ပိုးသား
ကဲ့သို့ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသော ဂါဝန်အရှည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ပေးပြီး
ခေါင်းပေါ်တွင် သူမကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ထားသော ငွေရောင်သရဖူလေး
ကို ဆောင်းပေးလေ၏။ လူပုကလေးများ၏ ဝတ်စုံများကို အနက်
ရောင်ပွပွလေးများ ချုပ်ပေးပြီး ခေါင်းစွပ်ရှည်ကြီးများကိုလည်း
ဆင်ယင်ပေးလေ၏။ လူပုကလေးများ၏ ဖိနပ်သည် ထိပ်ချွန်ဖိနပ်
လေးများဖြစ်ပြီး ထိုစိတ်ကူးသည် ပုလဲခင်၏ စိတ်ကူးသက်သက်
ဖြစ်၏။

ပုလဲခင်သည် အဝတ်အစားများကို ချုပ်ပေးရုံမက
မိန်းကလေးများကို အလှပြင်ဆင်သော အလုပ်ကိုပင် ပူးတွဲ၍လုပ်
ကိုင်လေ၏။ မိန်းကလေးများသည် ပုလဲခင် ပြင်ဆင်ပေးသောကြောင့်
လွန်စွာချောမောလှပ၍ နေလေ၏။

ပြင်သစ်သီလရှင်ဆရာမကြီးသည် ပုလဲခင် ချုပ်လုပ်
ထားသော အဝတ်အစားများကို ကြည့်ရှု၍ လွန်စွာသဘောကျနေလေ
၏။

“မိန်းကလေးချုပ်တဲ့ ဝတ်စုံလေးတွေ သိပ်လှတယ်၊ ဇာတ်
လမ်းနဲ့လည်း လိုက်ဖက်ညီတယ်၊ စိတ်ကူးလည်း အလွန်
ကောင်းတယ်၊ မခါတွန်တို့ချုပ်တဲ့ ဝတ်စုံတွေထက် အများ
ကြီးသာတယ်”

ဟု အားရပါးရ ချီးမွမ်းလေ၏။

ကျောင်းကပွဲနေသို့ ရောက်သောအခါ ကျောင်းဝင်း
ကြီးတစ်ခုလုံး မီးရောင်စုံများထွန်းကာ ကျောင်းသူလေးများ ရောင်း
ချသော ကာဖီဆိုင်များ၊ စားသောက်ဆိုင်များ စသည်ဖြင့် တိုးမပေါက်
အောင် စည်ကားလေ၏။ ကျောင်းကပွဲသို့ ကျောင်းသားမိဘများနှင့်
မြို့မိမြို့ဖများ နှစ်လင်လင် တက် ရောက်ကြ၏။

ကျောင်းကပွဲ စတင်သောအခါ ကျောင်းသူလေးများ၏
အဝတ်အစားများကို ကြည့်ရှု၍ မြို့မိမြို့ဖများသည် ချီးမွမ်းကြလေ
၏။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ကိုယ်တိုင် ဇာတ်စင်ရှေ့ထွက်ကာ
ကျောင်းကပွဲအတွက် လိုအပ်သော ဝတ်စုံများကို ချုပ်လုပ်ပေးခြင်း၊
ဆက်တင်အခမ်းအနားများ ပြုလုပ်ရန် အကြံဉာဏ်များပေးခြင်း၊
ကျောင်းသူလေးများကို အလှပြင်ဆင်ပေးခြင်းတို့အတွက် ပုလဲခင်
ကို အထူးကျေးဇူးဥပကာရ တင်ရှိပါကြောင်း၊ ပြောဆိုပြီး ပုလဲခင်
၏ အဝတ်အထည်ဒီဇိုင်းများသည် လွန်စွာလှပ၍ ဇာတ်ဝင်ခန်းများ
နှင့် လိုက်ဖက်ညီလှကြောင်း၊ မိတ်ကပ်ဆံပင် ပြင်ဆင်သည့်နေရာ
တွင်လည်း ပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ရေပက်
မဝင်အောင် ချီးမွမ်းစကား ပြောဆိုသွားလေ၏။

မြို့သူမြို့သားများသည် ပြင်သစ်သီလရှင် ဆရာမကြီး
၏ ချီးမွမ်းစကားကြောင့် ပုလဲခင်ကို လွန်စွာအထင်ကြီးသွားလေ၏။

ထိုညမှစ၍ မြပုလဲခင်အပ်ချုပ်ဆိုင်ကြီးသည် မြို့လေးတွင် အကြီးအကျယ် အောင်မြင်ခဲ့လေ၏။ မြပုလဲခင် အပ်ချုပ်ဆိုင်သို့ အဝတ်အစား ချုပ်လိုသူများ တဖွဲဖွဲရောက်လာလေ၏။ နောက်ပိုင်းတွင်မူ ပုလဲခင်သည် အပ်ချုပ်ခြင်း အလုပ်ကို ကိုယ်တိုင်ဝင်ရောက်၍ မလုပ်ကိုင်တော့ဘဲ အပ်ချုပ်ပညာ တတ်ကျွမ်းသော မိန်းကလေးများကိုစုစည်း၍ သူမ၏ဆိုင်တွင် ခေါ်ယူလေ့ကျင့်ပေးလေ၏။

မခါတွန်တို့လူစု၏ အပ်ချုပ်ဆိုင်ကြီးမှာမူ လာရောက်အပ်နှံသူများ တဖြည်းဖြည်း နည်းပါးသွားသဖြင့် ဆိုင်ကို ပိတ်လိုက်ရလေ၏။ မခါတွန် ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် အခြားသော မြို့တစ်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားလေ၏။ ဆိုင်ရှင် မမြသည် ပုလဲခင်၏ အပ်ချုပ်ဆိုင်ကြီးအား ပုလဲခင်ကို လွှဲပြောင်းပေးပြီး အေးချမ်းစွာ နေထိုင်လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ပုလဲခင်သည် သူမ၏အပ်ချုပ်ဆိုင်သို့ လာရောက်အပ်နှံသူတစ်ဦးကို မြင်ပူးသလိုရှိသဖြင့် သေချာစွာကြည့်လိုက်ရာ ခင်မမတို့ နေအိမ်၌ အိမ်ဖော်ဘဝနှင့် နေထိုင်စဉ်က ခင်မင်ခဲ့ဖူးသော မကျင် ဆိုသူ ဖြစ်မှန်း သိလိုက်ရလေ၏။ ပုလဲခင်က ...

“ဟယ် ... မကျင်၊ ကျွန်မကို မမှတ်မိဘူးလား၊ ပုလဲခင်လေ”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်လေရာ မကျင်က ပုလဲခင်ကို သေချာစွာကြည့်၍ ...

“ဟယ် ... ပုလဲခင် ညီမလေး၊ ညည်း ပြောင်းလဲသွားလိုက်တာဟယ်၊ မှတ်တောင် မမှတ်မိဘူး၊ လှလည်း အရမ်းလှလာတယ်”

ဟု ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်လေ၏။ ပုလဲခင်သည် သူမ၏ ရန်သူတော် ခင်မမ၏သတင်းကို စုံစမ်းလေရာ ခင်မမ၏ မိခင် သေဆုံးသွားပြီးနောက် အိမ်ကြီးကိုရောင်းချ၍ ခင်မမသည် ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြောင်း၊ ဖရက်ဒ်တို့ မိသားစုလည်း မြို့မှ ပြောင်းရွှေ့သွားကြောင်း၊ သိရလေ၏။

“ခင်မမ ရန်ကုန်မြို့ကို ရောက်နေပြီ ဆိုပါလား၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ဟယ်၊ တရုတ်စကားပွင့်တွေ စိစိညက်ညက် ကြေသလို ညည်းဘဝလည်း ကြေမွသွားစေရမယ်”

ဟု ကြိုးဝါးလိုက်လေ၏။ ပုလဲခင်သည် မိခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို မြင်သည့်အခါတိုင်းတွင် ရန်သူတော်ခင်မမကို ကလဲ့စားချေချင်စိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်လာမိ၏။

တရားခံဖြစ်ပြန်ပြီ

ပုလဲခင်သည် နေ့စဉ် နံနက်စောစောထ၍ မြို့ပြင်ရှိ ဆုတောင်းပြည့်စေတီလေးသို့ သွားရောက်လေ့ရှိ၏။ စေတီလေးသို့ ရောက်သောအခါ ဘုရားဝတ်ပြု၍ အမှိုက်များကို လှည်းကျင်း၏။ ဘုရားကို သောက်တော်ရေကပ်၏။ အလုံးစုံကို ပြုလုပ်ပြီးစီးသော အခါ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းများ ရရှိစေရန် တစ်နာရီမျှ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်ရ၏။ သူမသည် တစ်နေ့ကုန် အပ်ချုပ်ဆိုင်အလုပ်များနှင့် အားလပ်သည်မရှိသဖြင့် ထိုအချိန်လေးကိုပင် အားလပ်ချိန်အဖြစ် ထားရှိရ၏။ သူမသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းမှ ရရှိသော အကြံဉာဏ်အတိုင်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်ခဲ့လေရာ အထူးအောင်မြင်ခဲ့လေ၏။

စေတနာစာပေ

တစ်နေ့သ၌ ပုလဲခင်သည် မြို့ပြင်စေတီလေးသို့ သွားရောက်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြုနေစဉ် ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်သို့ တစ်စုံတစ်ဦး တက်၍လာပြီးလျှင် သူမ၏ရှေ့၌ ဒဃိဒဃိုင်ဖြင့် လဲကျသွားလေ၏။ ပုလဲခင်သည် ကပျာကယာထ၍ ပြေးပွေ့လိုက်သော အခါ ထိုသူ၏ရင်ဝ၌ ဓားတစ်ချောင်း စိုက်ဝင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုသူသည် မျက်လုံးကို အားယူ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြီး ရင်ဘတ်ထဲမှ စာတစ်စောင်ကို ဆွဲထုတ်ကာ ...

“ဒီ ... ဒီစာကို သာယာဝတီမြို့က ဆေးဆရာကြီး ဦးသီလဆီ ပို့ပေးပါ။ တိုင်းပြည်အတွက် အရေးကြီး ... ကြီး”

ထိုသူသည် စကားမဆုံမီ ပုလဲခင်၏လက်၌ အသက်ထွက်သွားလေ၏။ ပုလဲခင်သည် သေသူအား ပွေ့ဖက်ပြီး ဂူငိုငိုငိုကြီး ရှိနေစဉ် စေတီလေးတွင် ကပ်၍နေထိုင်သော ဖိုးသူတော် လူဝကြီးက မြင်တွေ့သွားပြီး ...

“ပုလဲခင် မိန်းကလေး လူသတ်လိုက်ပြီ၊ လာကြပါဦးဗျို့၊ ပုလဲခင် လူသတ်လိုက်ပြီ”

ဟု အော်ဟစ်လေရာ ပုလဲခင်သည် ရှင်းမပြနိုင်တော့ဘဲ စေတီလေးမှ ပြေးထွက်ခဲ့လေ၏။ သူမသည် မြပုလဲခင်အပ်ချုပ်ဆိုင်သို့ ပြန်ရန်မဖြစ်နိုင်တော့သဖြင့် မြို့ပြင်သို့ ရောက်သောအခါ

စေတနာစာပေ

ကုန်စိမ်းများ တင်ဆောင်လာသော ဒေါ်ဂျစ်ကားကြီးကို တားဆီး၍
မြို့ကလေးမှ ပြေးခဲ့ရပြန်၏။

သူမ၏ အတွင်းခံအင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ စမ်းကြည့်လေရာ
ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ငွေ ၁၅/-မျှ တွေ့ရလေ၏။

“အမှုမှန် မပေါ်မီမှာတော့ ငါ ခဏရှောင်နေရမှာပဲ၊ ဘုန်းကြီး
အမှု ရွာပတ်ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ပါရဲ့”

ဟု ရေရွတ်ကာ သေဆိုးသူ ယူဆောင်လာသော စာ
ကိုဖွင့်ဖတ်ကြည့်လေ၏။ စာမှာ ...

သိုက်နန်းရှင်ရဲ့နေရာကိုသိုက်ဆရာတွေသိသွားပြီ

ဟူ၍ ဖြစ်၏။

“သေတဲ့သူဟာ သိုက်ဆရာများလား မသိဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
သူ့အသက်နဲ့လဲပြီး ဒီစာကို ယူလာပုံထောက်တော့ အတော်
အရေးကြီးပုံရတယ်၊ သာယာဝတီမြို့က ဆေးဆရာကြီးဦးသီလ
ဆီ ပို့ပေးပါလို့လည်း မှာသွားရှာတယ်၊ တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုး
အတွက် အရေးကြီးတယ် ဆိုရင်တော့ မရောက်၊ရောက်အောင်
ပို့ပေးရမှာပဲ”

ဤသို့ဖြင့် ပုလဲခင်သည် ဘတ်စကားတစ်စီးဖြင့်
သာယာဝတီမြို့သို့ ခရီးဆက်ရပြန်၏။ သာယာဝတီမြို့သို့ ရောက်
သောအခါ ဆေးဆရာကြီးဦးသီလ၏ နေအိမ်ကို ရှာဖွေရလေ၏။
ထိုနယ်တစ်ဝိုက်တွင် ဆေးဆရာကြီးကို မသိသူ မရှိသဖြင့် လွယ်ကူ
စွာပင် ရှာဖွေတွေ့ရှိလေ၏။

ဆေးဆရာကြီး၏ နေအိမ်သည် မြို့လယ်ကောင်ရှိ
ကြီးမားသော ကျွန်းအိမ်မဲကြီးဖြစ်၏။ ဆရာကြီး၏အိမ်တွင် ဆရာ
ကြီးတပည့်များကိုသာ တွေ့ရှိရပြီး ဆရာကြီး ခရီးထွက်သွားသည်
ဟု သိရ၏။

ဆရာကြီး၏ တပည့်ဖြစ်သူက ...

“အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိရင်တော့ မိန်းကလေး ဒီအိမ်မှာတည်းခို
ပြီး စောင့်နေနိုင်တယ်”

ဟု ဆိုသဖြင့် ပုလဲခင်သည် ဆရာကြီး၏ နေအိမ်၌
သောင်တင်နေလေ၏။ တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ဆရာကြီး ဦးသီလ
ပြန်ရောက်လာသဖြင့် ပုလဲခင်သည် အကြောင်းစုံကို ပြောပြ၍ စာ
ကိုထုတ်ပေးလေ၏။

ဆရာကြီးသည် စာကိုဖတ်ရှုပြီး တစ်ခဏမျှ လေးလေး
နက်နက် တွေးတောနေလေ၏။ ခဏအကြာမှ ...

“ဒီစာဟာ ကျုပ်တို့အဖွဲ့အတွက်တော့ သိပ်အရေးကြီးတဲ့စာပဲ မိန်းကလေးရဲ့၊ မိန်းကလေးကို ကျုပ်တို့ သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့အဖွဲ့ဟာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ တော်လှန်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတဲ့ အဖွဲ့အစည်းပါ။ ဒီစာဟာ ကျုပ်တို့ အစည်းအဝေးလုပ်မဲ့ နေရာကို အင်္ဂလိပ်အစိုးရ ရိပ်စားမိသွားပြီဆိုတာ သတင်းပေးတဲ့ စာပါ။ ကျုပ်တို့အဖွဲ့သားရဲ့ အသက်နဲ့လဲပြီး ယူဆောင်လာတဲ့စာကို အိမ်တိုင်ရာရောက် လာပို့ပေးတဲ့အတွက် မိန်းကလေးဟာ ကျုပ်တို့အဖွဲ့အပေါ် ကျေးဇူးရှိနေပါပြီ။ ဒါကြောင့် မိန်းကလေးကို ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ပါရစေ”

ဟု ဆိုကာ ဆေးဆရာကြီးက သူ၏တပည့်ကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်ရာ တပည့်ဖြစ်သူက ယွန်းသေတ္တာလေးတစ်ခုကို ဆောင်ယူလာ၏။ ဆရာကြီးက သေတ္တာကို ပုလဲခင်လက်ထဲသို့ ထည့်၍...

“ဖွင့်ကြည့်ပါ မိန်းကလေး”

ဟု ဆိုသဖြင့် ပုလဲခင်က ဖွင့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ သေတ္တာထဲတွင် မြင်ရသော အရာကြောင့် ပုလဲခင်၏ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားလေ၏။ သေတ္တာထဲတွင် အရောင်တဝင်းဝင်း လက်နေသော မောင်ရုပ်ချော၏ ပတ္တမြားကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ဆေးဆရာကြီးက ...

“သိပ်အံ့သြနေသလား ပုလဲခင်၊ ပုလဲခင်ကသာ အဘတို့ကို မသိပေမဲ့ အဘတို့က ပုလဲခင်ကို သိနေတာ ကြာပါပြီ။ ပုလဲခင်ဟာ ညောင်ပင်သာရွာမှာ လှည့်လည်ပြီး နေထိုင်ခဲ့စဉ်က ညောင်ပင်သာရွာဝန်းကွင်ဟာ ကျုပ်တို့ မျိုးချစ်တွေရဲ့ အဓိက လှုပ်ရှားတဲ့ နယ်မြေပါ။ ဒီနယ်မြေကို ရောက်လာတဲ့ မိန်းကလေးကို ကျုပ်တို့အဖွဲ့က နယ်ချဲ့သူလို့ထင်ပြီး မသင်္ကာဖြစ်နေခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် မိန်းကလေးစီးလာတဲ့ ဘတ်စ်ကားကို ဓားပြဟန်ဆောင်ပြီး တိုက်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီတန်းက ကျုပ်တို့အဖွဲ့က ကျွန်တို့ခရီးသည်တွေကို ဟန်ပြအနေနဲ့ ဓားပြတိုက်ပြီး မိန်းကလေးရဲ့ မှတ်စုစာအုပ်နဲ့ ပတ္တမြားကြီးကို သိမ်းဆည်းခဲ့တယ်။ ဟောဒီမှာ မှတ်စုစာအုပ်လေး”

ဟု ဆိုကာ ပုလဲခင်၏ လက်ထဲသို့ မှတ်စုစာအုပ်လေးကို ပြန်ပေးလိုက်လေ၏။ ပုလဲခင်က ဝမ်းသာအားရဖြင့် ...

“ဝမ်းသာလိုက်တာ အဘရယ်၊ ဥစ္စာရှင်မှန်လို့ ပြန်တွေ့ရတာပါ။ တကယ်တော့ ဒီပတ္တမြားကြီးဟာ ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ပိုင် မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဦးသီလက ...

“မိန်းကလေးကို လူသတ်မှုနဲ့ ပုလိပ်အဖွဲ့ လိုက်နေကြပြီနဲ့ တူတယ်၊ သတိနဲ့ နေပေါ့ကွယ်၊ အဘတို့ရဲ့ အကူအညီလို ရင်လည်း ပြောပါ”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ပုလဲခင်က ...

“လောလောဆယ်တော့ ဒီပတ္တမြားကြီးကို ထုခွဲချင်ပါတယ်၊ အဘ ကူညီနိုင်ရင် ကူညီပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ဦးသီလက ...

“မိန်းကလေးရဲ့ ပတ္တမြားကြီး ထုခွဲချင်တယ်ဆိုရင်တော့ သီလသမာဓိနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ဦးစိန်လှ ဆိုတဲ့ ရတနာကုန်သည်တစ်ယောက် ပြည်မြို့မှာ ရှိတယ်၊ သူ့ဆီကို သွားပါ”

ဟု လမ်းညွှန်လိုက်လေ၏။ ဆေးဆရာကြီး ဦးသီလ က ဦးစိန်လှနှင့် ဆက်သွယ်ရန် စာတစ်စောင်လည်း ရေးသားပေး ခဲ့လေ၏။ ပုလဲခင်သည် ပြည်မြို့သို့သွားကာ ရတနာကုန်သည်ကြီး ဦးစိန်လှနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့လေ၏။ ဦးစိန်လှသည် ပုလဲခင်၏ ပတ္တမြား ကြီးကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေး၍ ငွေ(၁၀၀၀၀)ပေးကာ ဝယ်ယူ ခဲ့လေ၏။

ပုလဲခင်သည် ငွေများကို သယ်ဆောင်ရန် ခက်ခဲသဖြင့် ဦးစိန်လှကို အကူအညီတောင်းကာ ရွှေဒင်္ဂါးများ ပြန်လည်၍ ဝယ် ယူခဲ့လေ၏။ ပုလဲခင်သည် ရွှေဒင်္ဂါးများ ဝယ်ယူပြီးစီးသောအခါ ဤသို့ စဉ်းစားခဲ့လေ၏။

“မောင်ရစ်ချော ငါ့ကို ပတ္တမြားကြီးအပ်ပြီး ရောင်းခိုင်းတာ နှစ်အတော်ကြာပြီ၊ ငါ့ကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ အပ်နှံလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းက ပိုင်ရှင်လက်ကို အမြန်ဆုံးရောက်အောင် ပြန်ပို့ပေး ရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ငါ့ကို လူသတ်မှုနဲ့ ပုလိပ်အဖွဲ့ က အလိုရှိနေကြတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင် သွားပို့လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ထိုစဉ် သူမ၏နားထဲတွင် ဦးချိန်တီ၏ စကားကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာမိ၏။

“မိန်းကလေးဘဝမှာ အခက်အခဲ တစ်စုံတစ်ရာနဲ့ တွေ့ကြုံ နေပြီဆိုရင် အကူအညီတောင်းဖို့ မိတ်ဆွေစစ် မိတ်ဆွေမှန် တွေ ရှိလို့လိုတယ်၊ ဒါကြောင့် မိန်းကလေးမှာ အကူအညီ လိုအပ်ပြီဆိုရင် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်က ညောင်တုန်းမြို့ကလေးကို သွားပြီး မောင်လူလှနှင့် ကြောသူခင် ဆိုတဲ့ နေီးမောင်နှံကို ရှာပါ၊ တွေ့ပြီဆိုရင် ပျံလွှားငှက်က လွှတ်လိုက်တယ်လို့ ပြောပါ၊ သူတို့က အကူအညီ ပေးပါလိမ့်မယ်”

ထို့ကြောင့် ပုလဲခင်သည် ညောင်တုန်းမြို့ကလေးသို့ သွား၍ မောင်လူလှနှင့် ကြောသူခင် ဟူသော ဇနီးမောင်နှံကို ရှာ ဖွေရလေ၏။ ညောင်တုန်းမြို့ပြင်ရှိ စိုက်ခင်းလေးတစ်ခုတွင် မောင်လူလှ တို့ ဇနီးမောင်နှံကို တွေ့ရလေ၏။

ပုလဲခင်က ပျံလွှားငှက်က စေလွှတ်လိုက်ကြောင်း ပြောဆိုလိုက်သောအခါ မောင်လူလှတို့ ဇနီးမောင်နှံက ဝမ်းသာ အားရဖြင့် လိုအပ်သည့် အကူအညီကို ပေးပါမည်ဟု ကတိပြုကြ၏။

အထက်ပါအခန်းတွင် ပါဝင်သော မောင်လူလှတို့ ဇနီးမောင်နှံ အပေါ်တွင် ဦးချိန်တိ၏ကျေးဇူး ရှိပါသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော မောင်လူလှနှင့် ကြောသူခင်တို့ ချစ်သူနှစ်ဦးသည် ခွဲခွာရတော့မည် အရေးကြောင့် သရက်တောကြီးထဲတွင် ဝမ်းနည်းပူဆွေး၍နေစဉ် ဦးချိန်တိက ချစ်သူနှစ်ဦးအား သရက်သီးတောင်းကြီးထဲသို့ ဝင်စေ၍ လူဆိုးလူမိုက်များ၏ အန္တရာယ်မှ ကယ်တင်ပေးခဲ့သော အခန်းသည် လွန်စွာစိတ် ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှ၍ ကျွန်ုပ်၏စာရှုသူများ ဦးဦးဖျားဖျား ဖတ်ရှုစေချင်သော စေတနာကြောင့် ဤစာအုပ်၏ရှေ့ခန်း တွင် ဖော်ပြပြီး ဖြစ်ပါသည်။

(စာရေးသူ)

ပုလဲခင်သည် ရွှေဒဂါးများကို ယွန်းသေတ္တာလေးထဲ သို့ ထည့်သွင်း၍ အဖြူရောင် ပိုးစပေါ်တွင် ပိုးကြီးအနီရောင်ဖြင့်...

ဟောင်ရှပ်ဘေအတွက် သိုက်နှုန်းရှင်မ၏လက်အောက်

ဟူသော စာကြောင်းကို ရေးသားကာ သေတ္တာထဲသို့ ထည့်သွင်းလိုက်လေ၏။ သူမ ရေးပေးလိုက်သော စာကြောင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို မောင်ရှပ်ချော သိနားလည်မည်ဟု မျှော်လင့်၏။ ကိုလူလှသည် ပုလဲခင်၏ ရွှေဒဂါးသေတ္တာလေးကို ယူဆောင်၍ ညောင်ပင်သာရွာသို့ ခရီးဆက်ခဲ့လေ၏။ ညောင်သာရွာသို့ ရောက် သောအခါ မောင်ရှပ်ချောတို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ ရှင်ပြုအလှူပွဲနှင့် တွေ့ကြုံလေရာ အလှူတွင် ဒံပေါက်ထမင်းနှင့် ကြက်သားဟင်းကို ဝင်ရောက်စားသောက်ရင်း ရွှေဒဂါးသေတ္တာကို မောင်ရှပ်ချောထံသို့ အရောက်ပို့ဆောင်ပေးခဲ့လေ၏။

မောင်လူလှသည် ခရီးသွားတစ်ဦး၏ အသွင်ဖြင့် မောင်ရှပ် ချော၏ ရှင်ပြုအလှူမင်္ဂလာပွဲသို့ ရွှေဒဂါးသေတ္တာကို သွား ရောက်ပို့ဆောင်ပေးသော အခန်းသည် လွန်စွာစိတ်ဝင်စား ဖွယ်ကောင်းလှ၍ ကျွန်ုပ်၏ စာရှုသူများ ဦးဦးဖျားဖျား ဖတ်ရှု

စေချင်သော စေတနာကြောင့် ဤစာအုပ်၏ ရှေ့ဆုံးအခန်းတွင် ဖော်ပြပြီး ဖြစ်ပါသည်။

(စာရေးသူ)

ပုလဲခင်သည် ညောင်တုန်းမြို့ကလေးတွင် တစ်လခန့် နေထိုင်ပြီးနောက် ကြော့သူခင်တို့ ဇနီးမောင်နှံကို နှုတ်ဆက်၍ ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။ ကြော့သူခင်သည် ပုလဲခင်အား ညီအစ်မအရင်းကဲ့သို့ပင် ချစ်ခင်နေမိပြီးဖြစ်၏။

“အစ်မရယ် ... ကြော့သူခင်တို့နဲ့ပဲ အတူတူနေပါလား၊ ဘယ်ခရီးဆက်ဦးမလို့လဲ”

“နေလို့မဖြစ်လို့ပါ၊ ညီမလေးရယ်၊ အစ်မဘဝမှာ အကြီးမားဆုံး ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒါကတော့ အစ်မရဲ့ ရန်သူတော်ကြီး ခင်မမဆိုတဲ့ မိန်းမကို ရှာပြီး ကလဲ့စားချေဖို့ပဲ”

သူမသည် မောင်ရုပ်ချော၏ ရတနာပစ္စည်းများကို ပို့ဆောင်ပေးပြီးနောက် စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ညောင်တုန်းမြို့မှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ထန်းတစ်ပင်ရွာသို့ ရောက်သောအခါ ဗိုက်ထဲတွင် ဆာဆာလောင်လောင် ရှိသဖြင့် ထမင်းဆိုင်သို့ ဝင်ရောက်၍ ထမင်းစားလေ၏။ ထမင်းစားပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခွာရန်ပြင်စဉ် ဆိုင်ထဲသို့ ပုလဲခင်သုံးယောက် ဝင်ရောက်လာပြီး ...

“ဒီမှာ တွေ့ပြီ လူသတ်တရားခံ”

ဟု ဆိုကာ ပုလဲခင်အား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ဂါတ်တဲသို့ ရောက်သောအခါ ရာဇဝတ်အုပ်ကြီးထံသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်ကြီးနှင့် တွေ့သောအခါ ၎င်းက ...

“မင်းနဲ့ ငါ ပြန်ဆုံပြီ ပုလဲခင်၊ တစ်ခါတုန်းက ခိုးမှုနဲ့ စွပ်စွဲခံရပြီး အဖမ်းခံရတယ်၊ အခုလည်း လူသတ်မှုနဲ့ အဖမ်းခံရပြန်ပြီ”

ဟု ဆိုလေ၏။ ပုလဲခင်သည် ရာဇဝတ်အုပ်ကြီး၏ မျက်နှာကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ခင်မမတို့နှင့် နေထိုင်စဉ်က သူမအား ပစ္စုပ္ပန်လက်စွပ် ခိုးမှုနှင့် ဖမ်းဆီးခဲ့သော ရာဇဝတ်အုပ် လူကြီးမှန်း သိလိုက်ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ပုလဲခင်က ...

“ရေစက်ရှိရင်တော့ ဆုံရတာပေါ့၊ ရာဇဝတ်အုပ်ကြီးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမှုနှစ်မှုစလုံးမှာ ကျွန်မက တရားခံ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ခိုးမှုနဲ့ စွပ်စွဲခံရတုန်းက ကျွန်မ တကယ်မခိုးဘဲ ခိုးတယ်လို့ စွပ်စွဲခံရတယ်၊ အခု လူသတ်မှုမှာလည်း ကျွန်မ တကယ်မသတ်ဘူးရှင်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်ကြီးက ...

“ခိုးမှုနဲ့ အစွပ်စွဲခံရတုန်းကတော့ မင်းမှာ အပြစ်မရှိဘူးလို့
ငါ ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု လူသတ်မှုမှာတော့ မင်း
လွတ်ဖို့ ခွင့်လွယ်ဘူးနဲ့ တူတယ်”

“တရားကို နတ်စောင့်ပါတယ်ရှင်”

“မိန်းကလေး ... မင်း သိပ်ပြောင်းလဲသွားပြီ။ ဟိုးတစ်ခါ
အဖမ်းခံရတုန်းက မင်းဟာ ယုန်သူငယ်လေးလိုပဲ။ အခုတော့
ခြင်္သေ့မလို ရဲရင့်နေတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လောလောဆယ်
တော့ မင်းကို ဖမ်းထားရမှာပဲ”

ပုလဲခင်အား ပုလိပ်သားတစ်ယောက်က အချုပ်ခန်း
ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ အချုပ်ခန်းထဲတွင် အသက် လေးဆယ်
ဝန်းကျင် မိန်းမတစ်ယောက် ရှိနှင့်နေပြီး ထိုမိန်းမသည် အသား
ဖြူဖြူ ဥပမိရုပ်ကောင်းကောင်းဖြစ်ပြီး သားနားသပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်
ထား၏။ ပုလဲခင်သည် ထိုမိန်းမ၏ ပုံစံကို ကြည့်၍ အံ့သြကာ
စပ်စုကြည့်၏။

“အစ်မက ဘာအမှုနဲ့ အဖမ်းခံရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေရာ ထိုမိန်းမက ...

“ခပ်ညံ့ညံ့ ပုလိပ်တစ်ယောက်ကို ပါးရိုက်ပြီး ဆုံးမလိုက်တဲ့
အမှုပေါ့ကွာ။ အစ်မက စိန်အရောင်းအဝယ် လုပ်တယ်။

ထန်းတစ်ပင်ရွာလေးမှာ ဘိုးဘွားပိုင် စိန်တစ်လုံး ရှိတယ်လို့
သံတင်းရဲလို့ ဒီအထိ လိုက်လာတာ။ စိန်ရောင်းမဲ့ သူနဲ့
တွေ့တော့ ဈေးစကားပြောပြီး စိန်ကို စစ်ဆေးနေတုန်းမှာ
ဒီဂိတ်က ပုလိပ်တွေ ရောက်လာပြီး မသင်္ကာဘူး ဘာညာနဲ့
လုပ်တော့တာပဲ။ ဒါကြောင့် အစ်မလည်း ပါးရိုက်ပြီး ဆုံးမ
လိုက်တယ်”

“ဟင် ... ဒါဆို အစ်မ အမှု ဖြစ်ပြီပေါ့”

“မပူပါနဲ့ ညီမရယ်၊ ရန်ကုန်ပုလိပ်မင်းကြီးကတော့ အစ်မနဲ့
အလွန်ခင်တယ်”

ဟု ဆိုကာ ထိုမိန်းမက တစ်လှည့် ပုလဲခင်၏ အမှု
အခင်းကို စပ်စုပြန်၏။ ပုလဲခင်ကလည်း သူမ၏ အမေ့ကို ပြောပြ
လေရာ ထိုမိန်းမက ...

“မပူပါနဲ့ ညီမရယ်၊ ညီမ လွတ်မှာပါ။ အစ်မနာမည်က
မာလာတဲ့။ ညီမလေးကို မြင်မြင်ချင်း ညီမတစ်ယောက်လို
ခင်မင်မိကယ်။ ဒါကြောင့် အမှုက လွတ်ရင် အစ်မဆီကို
လာခဲ့ပါ”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လေ၏။ ပုလဲခင်က ခေါင်းလေး ညိတ်ပြ
လိုက်လေ၏။ ထိုမိန်းမသည် နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ

အချုပ်မှ လွတ်မြောက်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပုလဲခင်အား သူမ၏ လိပ်စာကတ်ပြားကို ပေးအပ်ခဲ့လေ၏။ ပုလဲခင်သည် အချုပ်ထံတွင် ပျင်းရိငြိုးငွေ့စွာဖြင့် တစ်လနီးပါး နေထိုင်ပြီးသော အခါ ပုလိပ်သားတစ်ယောက်က အချုပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်၍ သူမအား ရာဇဝတ်အုပ်ကြီးထံသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်ကြီးက ...

“မင်းဟာ ကံတော့အတော်ကောင်းတယ်။ ဘုရားပေါ်မှာ အသတ်ခံရတဲ့သူက မောင်ရွှေသီးတဲ့၊ အခု မောင်ရွှေသီးကို သတ်တဲ့ တရားခံလည်း မိပြီ၊ တရားခံက ဖြောင့်ချက်ပေးထားပြီးပြီ”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ပုလဲခင်က ...

“ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်၊ ဒါဆို ကျွန်မ လွတ်ပြီပေါ့နော်၊ ဒါနဲ့ မောင်ရွှေသီးကို သတ်တဲ့သူက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် သတ်တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေရာ ရာဇဝတ်အုပ်ကြီးက ...

“မင်းတို့ မြို့ဆုတောင်းပြည့်စေတီက ဘိုးသူကော်ကြီးပဲ ကွယ်၊ သူဟာ မောင်ရွှေသီးကို ဘာကြောင့် သတ်တယ်ဆိုတာ စစ်ဆေးလို့မရသေးဘူး၊ မောင်ရွှေသီးကို သူသတ်တာလို့

တော့ ငန်ခဲနေပြီ၊ မောင်ရွှေသီးရဲ့ ရင်ဘတ်မှာ စိုက်နေတဲ့ ဓားမှာ သူ့လက်ဗွေရာကို တွေ့ရတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ပုလဲခင်သည် သူမအား လူသတ်တရားခံဖြစ်အောင် ချောက်ချလွှတ်လိုက်သော ဘိုးသူတော်ကြီး၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိပြီး တဟဲ့ဟဲ့ ရယ်မောကာ ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တရားကို နတ်စောင့်တယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ မှန်နေပြီပေါ့ရှင်”

ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။ ထိုစဉ် ရာဇဝတ်အုပ်ကြီး၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ပြုလဲခင် အပ်ချုပ်ဆိုင်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော မမြရောက်ရှိလာပြီး ...

“မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း ညီမလေ ရယ်”

ဟု ရေရွတ်ကာ ပုလဲခင်ကို ပြေးဖက်လိုက်လေ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်ကြီးက ...

“မိန်းကလေး အမှုက လွတ်မြောက်လာရင် အဆင်ပြေအောင် မမြကို ကျုပ် ခေါ်ထားတာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ပုလဲခင်သည် အချုပ်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့လေ၏။ အချုပ်မှ လွတ်သောအခါ ပုလဲခင်

“အစ်မနဲ့ လမ်းခွဲရဦးမယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မမြက မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ...

“ညီမလေး အစ်မနဲ့ ပြန်မလိုက်ခဲ့ဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ပုလဲခင်က ခေါင်းယမ်း၍ ...

“ကျွန်မ ဘဝမှာ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု လုပ်ဖို့ ရှိသေးတယ် မမြရယ်၊ အဲဒါကတော့ ကျွန်မ ရန်သူ တော် ခင်မမဆိုတဲ့ မိန်းမကို ရှာဖွေပြီး ကလဲ့စားချေဖို့ပဲ။ သူ့ကြောင့် ကျွန်မ မိခင်ကြီး မသေသင့်ဘဲ သေခဲ့ရတယ်၊ သူ့ကြောင့် ကျွန်မတို့ချစ်သူနှစ်ဦး ကွဲခဲ့ရတယ်၊ ဒီကောင်မ ဟာ ကျွန်မအတွက်တော့ ဂြိုဟ်ကောင်မပဲ၊ ဒီကောင်မကို လက်စားမချေနိုင်သရွေ့ ကျွန်မ အေးအေးချမ်းချမ်း နေနိုင် မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ခရီးဆက်ရဦးမယ်၊ ကံမကုန်သေးရင်တော့ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့”

ဟု ဆိုလေရာ မမြသည် မျက်ရည်များ ကျလာလေ၏။

စိန်ပွဲစားသော

ပုလဲခင်သည် မမြနှင့် လမ်းခွဲထွက်ခဲ့လေ၏။ သူမ ၏ အိတ်ထဲတွင် မမြ အတင်းပေးလိုက်သော ငွေတစ်ထောင်ရှိ၏။ ပုလဲခင်သည် ရန်ကုန်မြို့သို့ တက်ခဲ့လေ၏။ ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက် သောအခါ အချုပ်ခန်းထဲတွင် ခင်မင်ခဲ့ဖူးသော ဒေါ်မာလာဆိုသည့် မိန်းမ၏ လိပ်စာကို ရှာဖွေလေ၏။ ဒေါ်မာလာကို တွေ့ရလေ၏။ ဒေါ်မာလာက ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆို၍ ...

“လာ ညီမလေး ... အစ်မနဲ့ ပျော်သလောက်နေ၊ ညီမလေး ဘာလုပ်ချင်သလဲပြော၊ အစ်မ အကူအညီ ပေးမယ်”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လေ၏။ ပုလဲခင်က တစ်ခဏမျှ စဉ်းစား

ပြီး ...

“လောလောဆယ်တော့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး ဖြစ်နေတယ် အစ်မရယ်၊ အခုတော့ အစ်မနဲ့ လိုက်ပြီး ပညာသင်ပါရစေ”

ဟု ခွင့်တောင်းလေ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ဒေါ်မာလာသည် ပုလဲခင်အား စိန်အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ သိသင့်သိထိုက်သည်များကို သင်ကြားပေးလေ၏။

“မြန်မာပြည်ရဲ့ အဓိက စိန်ဈေးကွက်ကတော့ မဂိုလမ်း (ရွှေဘုံသာလမ်း)နဲ့ စကော့မက်ကက် (ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဈေး) မှာပဲ ရှိတယ်၊ နယ်မြို့ကြီးတွေဖြစ်တဲ့ မန္တလေး၊ မော်လမြိုင်၊ ပုသိမ်မြို့ကြီးတွေမှာ သီးခြားအနေနဲ့ စိန်ဈေးကွက် မရှိပေမဲ့ အရောင်းအဝယ်တော့ ဖြစ်ကြတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နယ်မြို့တွေမှာ ရောင်းတဲ့ စိန်တွေက အထည်လုပ်ပြီးသား စိန်နဲ့ တန်ဖိုးနည်းစိန်တွေပဲ များတယ်၊ စိန်လုံးကြီးကြီး ရောင်းချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ရန်ကုန် ဈေးကွက်ထဲက အစ်မတို့လို စိန်ကုန်သည်တွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး ရောင်းမှရတယ်၊ တကယ်တော့ အစ်မတို့ဟာ စိန်ကုန်သည်ဆိုပေမဲ့ ပွဲစားတွေပါပဲ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ စိန်ကို ပြည်တောင်းနဲ့ချင်ပြီး ရောင်းနိုင်လောက်အောင် ဘယ်သူမှ မချမ်းသာသေးဘူးလေ၊ ဟဲ့ ဟဲ့ ... အစ်မ ပန်ထားတဲ့ စိန်နားကပ်၊ စိန်လက်စွပ်တွေ တောင် လိုချင်တဲ့လူရှိရင် ချွတ်ရောင်းလိုက်တာပဲ”

ထို့နောက် ဒေါ်မာလာက ပုလဲခင်အား ရွှေဘုံသာလမ်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွား၍ စိန်ဘာဘူကုလားကြီးများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။ မိတ်ဆက်ပေးရင်း အလျဉ်းသင့်သလို စိန်နှင့် ပတ်သည့် ဗဟုသုတများကို သင်ကြားပေးပြန်၏။

“တို့ မြန်မာဈေးကွက်ထဲက စိန်တွေက အိန္ဒိယပြည်က များတယ်၊ မြန်မာပြည်မှာတော့ မန္တလေးဘက်က မိုးဟောက်ဆိုတဲ့ ရွာကလေး ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ တနင်္သာရီဘက်က သိန္ဓောဆီတဲ့ ဒေသမှာလည်း စိန်ထွက်တယ်၊ အစ်မ ငယ်စဉ်တုန်းက သိန္ဓောဘက်အထိ ဆင်းပြီး စိန်ဝယ်ဖူးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ပုလဲခင်လည်း ဒေါ်မာလာ သင်ကြားသမျှကို ကြိုးစားပမ်းစား သင်ယူမှတ်သားလေ၏။ ဒေါ်မာလာသည် ပုလဲခင်အား ညီအစ်မအရင်းကဲ့သို့ပင် ချစ်ခင်နေပြီဖြစ်၏။ စိန်နှင့် ပတ်သက်သော ပညာရပ်များကိုလည်း သင်ကြားပေးလေ၏။

“တို့မြန်မာတွေဟာ စိန်ဆိုရင် အထင်ကြီးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိန်အကြောင်းကိုတော့ ကောင်းကောင်းနားမလည်တာ များတယ်၊ သတို့သားဘက်က စိန်တစ်ဆင်စာနဲ့ တင်တောင်းတယ်ဆိုရင် သိပ်ဂုဏ်ယူကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တင်တောင်းတဲ့

စိန်တွေဟာ 'ဖြူနာစိန်' လို့ခေါ်တဲ့ အနာအဆာ အများကြီး ပါတဲ့ အညံ့စားစိန်တွေများတယ်။ ဒါကို နားမလည်ရှာတဲ့ သတို့သမီးဘက်တော့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ လည်ပြီး ကြွားတော့ တာပဲ။ ညီမလေး မှတ်ထား။ တို့မြန်မာပြည်မှာ ဝတ်နေတဲ့ စိန်တွေက အဖြူရောင်ပေါ်မှာ အနာများတဲ့ ဖြူနာစိန်၊ အဖြူရောင်မှာ အနီရပ်ပါတဲ့ ဖြူကျင်စိန်၊ နီညိုမည်းစိန်တွေ ဖြစ်တဲ့ စိန်ကျင်တွေပဲ များတယ်။ စိန်ဝတ်တဲ့ မမတွေ မြင်တိုင်း အထင်မကြီးလိုက်နဲ့၊ ညီမလေး စိန်အကြောင်း နားလည်လည်လာရင် ရယ်စရာတွေ အများကြီး တွေ့ရမယ်။

စိန်ပွဲစားလုပ်တဲ့သူတိုင်းလည်း စိန်နားလည်တာ မဟုတ်ဘူး။ မြန်မာပြည်မှာ တွေ့ရတဲ့ စိန်ပွင့် အရောင်တွေကတော့

- (၁) အဖြူရောင်စိန်၊ (၂) ကြက်ဆီ (ခေါ်) အဝါရောင်စိန်၊
- (၃) အဝါမှာ အစိမ်းဖက်တဲ့ ဝါစိမ်းနီ၊ (၄) အဝါပျော့စိန်၊
- (၅) ဖြူကျင်စိန်၊ (၆) ဖြူနာစိန်တွေပဲ များတယ်။ အနာအဆာ ကင်းပြီး သွေးကွက်လှတဲ့ အဖြူဆုံး စိန်ကတော့ အကောင်း ဆုံးပေါ့။ အဝါရောင်စိန်ကိုတော့ တို့ မြန်မာတွေ မကြိုက် ကြဘူး။ ဝေးဝေးကရှောင်ပေတော့။ ထမင်းခြောက်စိန်လို့ ခေါ်တဲ့ အရောင်မလက်တဲ့စိန်၊ အခိုးရိုက်နေတဲ့စိန်၊ အနာ

များပြီး ကြေမွနေတဲ့စိန်တွေဟာ အင်မတန် အရောင်းထိုင်း တယ်။ အစ်မကို အဲဒီလို စိန်မျိုး ရောင်းဖို့လာအပ်ရင် သိပ် စိတ်ညစ်တာပဲ”

ဒေါ်မာလာသည် ပုလဲခင်အား စိန်အရောင်းအဝယ် ပညာကို နေ့စဉ် သင်ကြားပေးလေရာ ပုလဲခင်သည် လအနည်း ငယ် ကြာသောအခါ ကောင်းစွာ တတ်မြောက်ခဲ့လေ၏။ ပုလဲခင် သည် ရန်ကုန်မြို့အနှံ့ စိန်ပွဲစားအလုပ်ကို လှည့်လည်လုပ်ကိုင်ရင်း ရန်သူတော် ခင်မမ၏ သတင်းကို နားစွင့်နေလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဒေါ်မာလာက ပုလဲခင်ကို ခေါ်ယူ၍ ...

“ညီမလေး ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ အစ်မ ရှေးစိန်ပွင့်တစ်လုံး ရထားတယ်။ သွေးကွက်လဲလှတယ်။ ပွင့်အားလည်း ကောင်း တယ်။ စိန်အထူကို လိုချင်လို့ မှာထားတဲ့ အရေးပိုင်ကတော် တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့ဆီကို ညီမလေး သွားပြကြည့်ပါလား။ ဒီမှာ သူ့လိပ်စာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ”

ပုလဲခင်သည် အင်လျားလမ်းသို့ ဦးတည်၍ ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းနှင်ခဲ့လေ၏။ သူမသည် ဒေါ်မာလာ သင်ကြားပေး သဖြင့် ကားမောင်းတတ်နေပေပြီ။ အင်လျားလမ်းထဲရှိ မြဲကြီးတစ်မြို့

သို့ ကားကို မောင်းနှင်ဝင်ခဲ့၏။ ခြံစောင့်ကုလားအား အရေးပိုင် ကတော်နှင့် တွေ့လိုကြောင်း ခွင့်တောင်း၍ အိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်ခဲ့ လေ၏။ အိမ်ကြီးထဲသို့ ရောက်သောအခါ ဧည့်ခန်းထဲတွင် စောင့်နေ ရသေး၏။

ခဏအကြာတွင် အရေးပိုင်ကတော်သည် ကျွန်းလှေ ကားကြီးပေါ်မှ ဆင်း၍လာလေရာ ပုလဲခင်နှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိပြီး နှစ်ဦးသား အံ့အားသင့်သွားလေ၏။ အရေးပိုင်ကတော် ဆိုသူမှာ သူမ၏ ဆရာမ ကပြားကက်သရင်းပင် ဖြစ်နေလေ၏။ ကက်သရင်းနှင့် ပုလဲခင်သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပြေး၍ ပွေ့ဖက် လိုက်ကြ၏။

ပုလဲခင်က လာရင်းကိစ္စကို ပြောဆို၍ ရှေးစိန်ပွင့် ကြီးကို ထုတ်ပြလေရာ ကက်ရင်းက ပုလဲခင်ပြောသည့်ဈေးနှင့်ပင် ဝယ်ယူခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် ရှေးဖြစ်နှောင်းဖြစ်များကို ပြောဆိုကာ ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောကြလေ၏။ ညနေစောင်းသောအခါ ပုလဲခင် က ...

“ပြန်မယ် ကက်သရင်း၊ ကျွန်မ နောက်မှ လာလည်ဦး မယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်လေရာ ကက်သရင်းက ...

“မပြန်ပါနဲ့ဦး ပုလဲခင်ရယ်၊ ယူ့ကို အိုင်ဒါလင်နဲ့ မိတ်ဆက် ပေးချင်လို့၊ အိုင်ဒါလင်က ချောတယ်နော်၊ ယူ မြင်ရင် ကြိုက်တောင်သွားမယ်”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ပုလဲခင်က ...

“မဖြစ်လို့ပါ ကက်သရင်းရယ်၊ ကြာရင် ဒေါ်မာလာ စိတ်ပူ နေမှာစိုးလို့၊ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး လာလည်မယ်၊ ယူဒါလင်ရဲ့ ရုပ်ကို ပြချင်လည်း ဓာတ်ပုံကိုပဲ ပြပေတော့၊ လူမြင်ရင် ကြိုက်သွားမှာစိုးလို့”

ဟု နောက်ပြောင်လေရာ ကက်သရင်းက ...

“ဒါဆိုရင်လည်း ဓာတ်ပုံကိုပဲ ကြည့်ပေတော့”

ဟု ဆိုကာ ဧည့်ခန်းထောင့်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကာ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံဝတ် ချောမောလှပသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ၏ပုံကို ပြလေ၏။ ပုလဲခင်သည် ဓာတ်ပုံကို ကြည့်၍ မျက်လုံးပြူး သွားလေ၏။ သူမ၏ လှပသော နှုတ်ခမ်းလေးသည်လည်း ဟတတ ဖြစ်သွားလေ၏။ ရင်ထဲတွင်လည်း တလှုပ်လှုပ် တုန်ယင်နေမိ၏။ ဓာတ်ပုံထဲရှိသူမှာ သူမ၏ချစ်သူ ဖရက်ဒီပင် ဖြစ်နေလေ၏။

“ဖရက်ဒီတောင် ကက်သရင်းနဲ့ လက်ထပ်သွားမှကိုး”

ဟု ရင်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ ထို့နောက် ကက်သရင်းကို နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ခဲ့လေ၏။ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူမ၏ မျက်လုံးထဲတွင် အတိတ်က ပုံရိပ်များကို မြင်ယောင်လာ၏။ ထိုပုံရိပ်ထဲတွင် တရုတ်စကားပွင့်များကို စိစိညက်ညက် ဖြေနေသော သူမ၏ ပုံရိပ်သည် အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်နေလေ၏။ သူမ၏ ရန်သူတော် ခင်မမသည် မည်သည့် အရပ်သို့ ရောက်ရှိနေသည် မသိပေ။

တစ်နေ့သ၌ ပုလဲခင်သည် အင်းစိန် နံ့သာကုန်းရပ်ကွက်သို့ သွားကာ စိန်ကြီးတစ်လုံးကို ကြည့်ရှုလေ၏။ ပိုင်ရှင်မှာ ပင်စင်စားစက်ရှင်တရားသူကြီးဖြစ်၏။ တရားသူကြီး၏ စိန်ကြီးသည် သွေးကွက်အလွန်လှပြီး ပွင့်အားလည်း ကောင်း၏။ စိန်သားလည်း ထူ၏။

သို့သော် မြန်မာများ မကြိုက်သည့် အဝါရောင်စိန် ဖြစ်နေ၏။ တရားသူကြီးက စိန်ပွင့်ကြီးကို တစ်ထောင့်ငါးရာကျပ် ဈေးခေါ်၏။

ပုလဲခင်သည် အဝါရောင်စိန်ကြီးကို ယူဆောင်၍ ဒေါ်မာလာကို ပြကြည့်သောအခါ ၎င်းက ...

“ဒီစိန်မျိုး ဝယ်မိရင် မွဲဖို့သာပြင်ပေတော့ ညီမရေ၊ အဝါရောင်စိန်ကို တို့မြန်မာတွေ လုံးဝ မကြိုက်ဘူး၊ လက်ထဲ ရောက်ရင် ဝယ်မဲ့သူကို မရှိဘူး။”

ဟု ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်လေ၏။ ပုလဲခင်က ...

“စိန်ကြီးကတော့ အဝါရောင် ဖြစ်နေပေမဲ့ သွေးကွက်အလွန်လှပြီး ပွင့်အား ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ ကြည့်စမ်းပါဦး အစ်မရဲ့၊ စိန်သားလည်း အတော်ထူမဲ့ပဲ”

ဟု ဆိုသော်လည်း ဒေါ်မာလာက စိန်ကြီးကို ဝယ်ယူရန် လုံးဝ သဘောမတူပေ။

ပုလဲခင်သည် စိန်ကြီးကို တရားသူကြီးထံသို့ ပြန်လည် ယူဆောင်သွားပြီး ...

“ကျွန်မရဲ့ အစ်မကတော့ စိန်ကို အဝါရောင် ဖြစ်နေလို့ လုံးဝ မကြိုက်ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ အရဲစွန့်ပြီး ဝယ်လိုက်ချင်တယ်၊ ကျွန်မမှာ ငွေတစ်ထောင်တော့ ရှိတယ်၊ ဦးလေး ရောင်းနိုင်ရင် ရောင်းလိုက်ပါ”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ တရားသူကြီးသည် စဉ်းပင်မစဉ်း စားတော့ဘဲ ...

“ရောင်းမယ်ဗျာ၊ ပေး ငွေတစ်ထောင်”

ဟု ဆိုကာ ရောင်းချခဲ့လေ၏။

ဒေါ်မာလာသည် သူမ၏ စကားကို နားမထောင်သော ပုလဲခင်ကို ဆူပူလေတော့၏။ သို့သော် တစ်လခန့်ကြာသောအခါ ကမ်းနားလမ်း ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်တွင် ဒေါ်ဂမုန်းဆိုသောကျောက်ကုန်သည်မိန်းမတစ်ယောက် လာရောက်တည်းခိုနေသည်ဟု သဘင်းရလေ၏။ ဒေါ်ဂမုန်းသည် စင်ကာပူနိုင်ငံတွင် နေထိုင်ပြီး ကမ္ဘာအနှံ့ လှည့်လည်၍ ကျောက်မြက်ရတနာ ရောင်းဝယ်နေသော မြန်မာအမျိုးသမီးဖြစ်၏။

အထက်ပါ အခန်းတွင် ပါဝင်သော ဒေါ်ဂမုန်း ဆိုသည် ရတနာကုန်သည်ကြီး အကြောင်းကို ကျွန်ုပ် ရေးသားခဲ့ပြီးသော ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပန်းကိုးပွင့်ဒေဝီဆိုသည့် ဝတ္ထုကြီးတွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

(စာရေးသူ။)

ပုလဲခင်သည် ဒေါ်ဂမုန်းနှင့် သွားရောက် တွေ့ဆုံခဲ့ပြီး သူမ၏ အဝါရောင်စိန်ကြီးကို ပြသကြည့်ရာ ဒေါ်ဂမုန်းသည် စိန်ကြီးကို မျက်လုံးကျွတ်မတတ် စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ...

“ညီမလေး ဒီစိန်ကြီးကို ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းမှာလဲ”

ဟု မေးလေ၏။ ပုလဲခင်က ဆုံးဖြတ်ရခက်သွားပြီး ...

“အစ်မ ပေးကြည့်ပါ။ ရောင်းနိုင်ရင် ကျွန်မ ရောင်းတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ဒေါ်ဂမုန်းက ...

“ဒီလို အဝါရောင်စိန်မျိုးကို မြန်မာတွေ လုံးဝ မကြိုက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တွေမှာ အတော်ကြိုက်တယ်၊ ဒီတော့ အစ်မက ငွေ ငါးထောင်ကျပ် ပေးမယ်၊ ရောင်းနိုင်ရင် ရောင်းခဲ့ပေတော့”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ပုလဲခင်သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် စိန်ကြီးကို ရောင်းချခဲ့လေ၏။ သူမ တစ်ထောင်နှင့် ဝယ်ယူထားသော စိန်မှာ ငါးထောင်ရသဖြင့် ပုလဲခင်သည် အမြတ်အစွန်းများစွာ ရရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ပုလဲခင်၏ အောင်မြင်မှုကို ကြည့်၍ ဒေါ်မာလာသည် တဖွဖွ ချီးမွမ်းနေလေတော့၏။

“ညီမလေး သိပ်တော်တယ်၊ စိန်ပွဲစားလောကမှာ ကြာရင် အစ်မတို့ကို ကျောသွားနိုင်တယ်”

ဟု ဆိုလေ၏။

တစ်နေ့သွ၌ ပုလဲခင်သည် စကော့ဇေး (ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဈေး)ထဲရှိ စိန်ပွဲစားတစ်ယောက်နှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး ကားဆီသို့ လမ်းလျှောက်ပြန်လာစဉ် သူမ၏ ရန်သူတွေ

ခင်မမကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ခင်မမသည် ပုလဲခင်ကို မြင်ဟန်မရှိပေ။

ပုလဲခင်သည် ခင်မမကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လွန်စွာ ပျော်ရွှင်သွားပြီး နောက်မှ နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်ကြည့်လေ၏။ ခင်မမ၏ ကားကို ဒရိုင်ဘာလူငယ်တစ်ယောက်က မောင်းနှင်ပြီး ကားကို ရန်ကုန်မြို့ပြင်သို့ မောင်းထွက်သွားလေ၏။

မှော်ဘီမြို့စွန်ရှိ ခြံကြီးတစ်ခြံသို့ ရောက်သောအခါမှ ပင် ကားကို ခြံထဲသို့ ချိုးကွေ့၍ ဝင်သွားကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ပုလဲခင်သည် ခင်မမ နေထိုင်သောအိမ်ကို သေချာစွာ မှတ်သားထားခဲ့လေ၏။

သူမသည် အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ခင်မမကို လက်စားချေရန်အတွက် အစီအစဉ်များကို ရေးဆွဲ၍နေလေ၏။ ပုလဲခင်သည် သူမ၏ လက်စားချေသော အမှုခင်းတွင် ကျေးဇူးရှင် ဒေါ်မာလာကို ပါဝင်စေလိုသော ဆန္ဒမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် အောက်ပါအတိုင်း တွေးတောမိလေ၏။

“ငါဟာ ခင်မမကို လက်စားချေတဲ့ နေရာမှာ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှဘူးဆိုရင် ပုလဲခင်အဖွဲ့ရဲ့ ဖမ်းစီးခြင်းကို ခံရနိုင်တယ်။ ဒီလိုအဖမ်းခံရရင် ငါ့ကျေးဇူးရှင် အစ်မကြီးရဲ့ ဂုဏ်

သိက္ခာ မထိခိုက်အောင် ခပ်ကင်းကင်းနေထိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ”

ပုလဲခင်သည် ဒေါ်မာလာနှင့် ခွဲခွာ၍ နေတော့မည့် အကြောင်း ပြောလေရာ ဒေါ်မာလာက ...

“အစ်မနဲ့ နေရတာ မပျော်လို့လား ညီမရယ်၊ ဒါမှ မဟုတ် ညီမ အိမ်ထောင်ပြုချင်လို့လား၊ ပြုချင်ရင် ပြောလေ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက် အစ်မ ရှာပေးပါ့မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ပုလဲခင်က ဒေါ်မာလာ၏ စကားကြောင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားပြီး ...

“မဟုတ်တာပဲ အစ်မရယ်၊ ကျွန်မမှာ ဒီစိတ်တွေ မရှိပါဘူး”

ဒေါ်မာလာသည် ပုလဲခင်အား တားဆီး၍ မရသည့် အဆုံးတွင် ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။ ပုလဲခင်သည် ရန်ကုန်မြို့ထဲတွင် နေထိုင်ရန်အတွက် အိမ်ခန်း လိုက်လံရှာဖွေလေ၏။ ဗညားဒလလမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျောက်မြောင်းဈေးရှေ့ရှိ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ရှေ့တွင် ကားကို ထိုးရပ်လိုက်မိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအိမ်ကြီး၏ ခြံဝင်းထဲတွင် တရုတ်စကားပင်ကြီး ရှိပြီး ထိုအိမ်ကြီး၏ပုံစံမှာ သူမ ငယ်စဉ်က နေထိုင်ခဲ့သော ပုသိမ်မြို့ရှိ ခင်မမတို့ နေအိမ်နှင့် တစ်ပုံစံတည်း တူနေသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ခင်မမသည် အိမ်ကြီး၏ရှေ့တွင် အတန်ကြာအောင်
ငူငူငိုငိုကြီး ရပ်ကြည့်နေပြီးမှ အိမ်ကြီးထဲသို့ အကဲခတ်ကြည့်သော
အခါ လူသူအရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရပေ။ အနီးနားပတ်ဝန်းကျင်
ကို စုံစမ်းကြည့်သောအခါ အိမ်ကြီး၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူမှာ နှစ်ခြံကျော်
တွင် နေထိုင်သူဖြစ်ကြောင်း သိရ၍ သွားရောက်စုံစမ်းလေရာ အိမ်
ပိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးက ...

“အဒေါ်ရဲ့အိမ်က နိုင်ငံခြားသားတွေကို ငှားစားတဲ့အိမ်ကြီး
ပါ။ အခုလောလောဆယ် သစ်တောဘက်က အရာရှိကြီးတစ်
ယောက် ပြောင်းသွားလို့ လူသစ်မတင်ရသေးတာပါ”

ဟု ပြောလေရာ ပုလဲခင်က ...

“နိုင်ငံခြားသားကိုငှားလို့ အဒေါ် တစ်လ ဘယ်လောက်
ရသလဲ”

ဟု မေးလေရာ အဒေါ်ကြီးက ...

“တစ်လကို (၃၀၀)ရပါတယ်”

ဟု ဖြေလေ၏။ ပုလဲခင်က ...

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မ တစ်လကို ၆၀၀/- ပေးမယ်၊ ကျွန်မကို
ငှားမယ်မဟုတ်လား”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ အဒေါ်ကြီး မျက်လုံးပြူးသွား
ပြီး ...

“ငှားတာပေါ့ မိန်းကလေးရယ်”

ဟုဖြေလေ၏။ ပုလဲခင်သည် အဒေါ်ကြီးအား (၆)လ
စာငွေ (၃၆၀၀)ပေး၍ အိမ်ကြီးကို ငှားရမ်းခဲ့လေ၏။

အိမ်ကြီးထဲတွင် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများ အပြည့်
အစုံ ပါဝင်သဖြင့် ပုလဲခင်သည် ပရိဘောဂများ ဝယ်ယူရန် မလိုတော့
ပေ။ အိမ်ကြီး၏ အနောက်သို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေရာ အစေခံ
တန်းလျားလေးသည်ပင်လျှင် သူမ ငယ်စဉ်က နေထိုင်ခဲ့သော
ခင်မမတို့၏ အစေခံတန်းလျားနှင့် တစ်ပုံစံတည်း တူနေသောကြောင့်
သူမစိတ်ထဲတွင် အိပ်မက် မက်နေသလားဟူ၍ပင် ထင်မြင်မိလေ၏။

မှတ်ချက်။ ။ အဆိုပါ ပုလဲခင် ငှားရမ်း နေထိုင်ခဲ့သော

အိမ်ကြီးသည် ရဲဝန်ထောက်ဦးဘထွန်း ဆိုသူ

နေထိုင်ခဲ့ဖူးသော အိမ်ကြီးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအိမ်ကြီး၏ရှေ့တွင် တရုတ်စကားပင်ကြီး

တစ်ပင်လည်း အမှန်တကယ်ပင် ရှိခဲ့ဖူးပါ

သည်။

(စာရေးသူ)

ပုလဲခင်သည် ထိုအိမ်ကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့၍ နေထိုင်ခဲ့လေ၏။ ခင်မမအား ကလဲစားချေမည့်ရက် နီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ သူမ၏ မျက်လုံးထဲတွင် တရုတ်စကားပွင့်များကို စိမိညက်ညက် ခြေနေသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကိုသာ မြင်ယောင်နေမိ၏။ ခင်မမအား လက်စားချေမည့်ရက် မတိုင်မီ သူမကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုကို သတိရစေချင်မိ၏။ သူမ ကျူးလွန်ခဲ့သော မကောင်းမှုများကို တွေးတောကာ တစ်စုံစီမုံ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေစေချင်၏။

တစ်နေ့သ၌ ပုလဲခင်သည် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲရှိ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကိုကြည့်ကာ စိတ်ကူးပေါက်သွားပြီး သူမ၏ ရုပ်သွင်ကို ပန်းချီဆွဲ၍ ခင်မမထံသို့ ပို့ဆောင်ရန် အကြံရလေ၏။ ထို့နောက် သူမ၏ရုပ်သွင်ကို ပန်းချီဆွဲမည့် ပန်းချီဆရာကို ရှာဖွေလေ၏။ ပန်းချီဆရာကို ရှာဖွေရင်း အောက်ပါအတိုင်း တွေးမိပြန်၏။

“ပန်းချီဆရာကို ငါ့အိမ်ခေါ်ပြီး ပန်းချီဆွဲခံဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နောင်တစ်ချိန် ပုလိပ်ဘက်က လိုက်တဲ့အခါကျရင် ဒါဟာ သဲလွန်စကောင်းတစ်ခု ဖြစ်သွားနိုင်တယ်၊ ပန်းချီဆွဲဖို့ နေရာ ရှာရမယ်၊ တတ်နိုင်ရင် ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ ပန်းချီဆွဲခံဖို့ မသင့်ဘူး၊ မြို့ပြင်ထွက်ပြီး ပန်းချီဆွဲဖို့ နေရာရှာရမယ်”

ပုလဲခင်သည် ရန်ကုန်မြို့ပြင်သို့ထွက်၍ ပန်းချီဆွဲရန် နေရာရှာဖွေလေရာ လှည်းကူးမြို့စွန်ရှိ လူမနေသော အိမ်ပျက်ကြီးတစ်ခုကို ရှာဖွေတွေ့ရှိလေ၏။ ပန်းချီဆွဲရန် နေရာရှိပြီးသောအခါ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေလေရာ ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်တွင် နေထိုင်သော လင်းဝဏ္ဏ ဆိုသည့် လူငယ်ပန်းချီဆရာလေးတစ်ယောက်ကို သွားတွေ့လေ၏။ ပန်းချီဆရာသည် ပုလဲခင်ကို မြင်သည်နှင့် မျက်လုံးကျွတ်မတတ် စူးစိုက်ကြည့်နေသဖြင့် ပုလဲခင်၏ စိတ်ထဲတွင် တဏှာရှူး ပန်းချီဆရာနဲ့ တွေ့နေပြီဟူ၍ပင် ထင်မြင်မိလေ၏။ ပုလဲခင်က ...

“ရှင် ကျွန်မကို ပုံတူဆွဲခ ဘယ်လောက်ယူမှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ပန်းချီဆရာက ...

“ဟီး ... ဟီး ... ပေးချင်သလောက်သာ ပေးပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ပုလဲခင်က ...

“ပန်းချီဆွဲခ တစ်ထောင်ပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပန်းချီဆွဲရမဲ့ နေရာက လှည်းကူးမြို့စွန်က တိုက်ပျက်ကြီးထဲမှာပဲ၊ ဆွဲရမဲ့ အချိန်က ည(၉)နာရီကနေ (၁၂)နာရီအထိပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ပန်းချီဆရာက ...

“တစ်ထောင်သာ ရမယ်ဆိုရင်တော့ လှည်းကူးမြို့စွန်မကဘူး၊ ငရဲပြည်မှာ လိုက်ဆွဲဆိုလည်း ဆွဲမယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ပုလဲခင်က ...

“စည်းကမ်းတစ်ခုတော့ ထားရမယ်၊ ပန်းချီဆွဲတဲ့ နေရာကို ရှင်တစ်ယောက်တည်း လာရမယ်၊ ကျွန်မအကြောင်းကိုလည်း မစပ်စရာဘူး”

ဟု အမိန့်ထုတ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ပုလဲခင်သည် လှည်းကူးမြို့စွန့်သို့ ညစဉ် သွားရောက်၍ ပန်းချီအဆွဲခံခဲ့သည်။ ပန်းချီဆရာသည် ထိုရက်များ အတွင်း အိမ်ပျက်ကြီးအတွင်း၌သာ နေထိုင်လေ၏။ ပုလဲခင်သည် ရန်ကုန်မြို့မှ ကားဖြင့်ထွက်ခဲ့ပြီး ထိုအိမ်ကြီးနှင့် မနီးမဝေးတွင် ကားကိုရပ်ကာ မီးအိမ်လေးတစ်လုံးကို ကိုင်ဆွဲ၍ အိမ်ပျက်ကြီးထဲ သို့သွားကာ ညစဉ်(၉)နာရီမှ (၁၂)နာရီအထိ ပန်းချီဆွဲခံခဲ့သည်။

ပုလဲခင်သည် တရုတ်စကားပွင့်များကို စိစိညက်ညက် ချေနေသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပုံစံမျိုးဖြစ်အောင် ပန်းချီဆွဲခံခဲ့သည်။ ပန်းချီဆရာ၏ လက်ရာသည် အလွန်ကောင်းမွန်ပြီး ပန်းချီကားထဲရှိ သူမ၏ မျက်လုံးများသည် မုန်းတီးနာကြည်မှုကြောင့် မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပန်းချီဆွဲပြီး (၃)ရက် မြောက်နေ့တွင် လင်းဝဏ္ဏ ဆိုသော ပန်းချီဆရာသည် ပုလဲခင်ကို အရူးအမူး စွဲလမ်းနေကြောင်း ပြောဆို၍ ချစ်ရေးဆိုခဲ့သည်။ ပုလဲခင်က အလိမ္မာသုံး၍ ငြင်းဆန်နေရ၏။

ငါးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ပန်းချီကားသည် အပြီးသတ်သွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် ပန်းချီကားကို ယူဆောင်၍ ပန်းချီဆရာလင်းဝဏ္ဏအား ...

“ပန်းချီကားကို ကျွန်မ ယူသွားမယ်၊ ကျွန်မ မနက်ဖြစ်ည့်မှာ ဒီအိမ်ကြီးကို လာခဲ့မယ်၊ အဲဒီအချိန်ရောက်တော့မှ ရှင့်ကို အဖြေပေးမယ်”

ဟု ပြောဆိုလေရာ ပန်းချီဆရာသည် လွန်စွာပျော်ရွှင်သွားလေသည်။ ပုလဲခင်သည် ထိုနေ့မှစ၍ ပန်းချီဆရာကို အတွေ့မခံတော့ပေ။ ပန်းချီဆရာသည် ပုလဲခင်အား အစွဲလမ်းကြီး စွဲလမ်းသွားပြီး မြန်မာပြည်အနှံ့ လှည့်လည်ရှာဖွေနေတော့၏။

ပုလဲခင်သည် ပန်းချီကားကို ပါဆယ်လုပ်၍ ခင်မမထံသို့ ပို့ဆောင်ခဲ့လေ၏။ ခင်မမသည် ပန်းချီကားကို ကြည့်ရှု၍ သူမ ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုများကို တွေးတောကာ ကြောက်ရွံ့နေမည် ထင်မိ၏။

ကလဲ့စားချေပြီ

ထိုနေ့မှစ၍ ပုလဲခင်သည် သူမ မောင်းနှင်နေသော ကားကို ဒေါ်မာလာထံသို့ ပြန်ပို့ပေးလိုက်လေ၏။ ဒေါ်မာလာ၏ ကားကို အသုံးပြု၍ ပြစ်မှုကျူးလွန်လျှင် ဒေါ်မာလာထံသို့ အမှုပတ် မည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထို့နောက် စမ်းချောင်း ရှမ်းလမ်းတွင် နေထိုင်သော လူပျိုကြီးတစ်ဦး၏ ဘောဘီအော်စတင်ကားလေးကို ငှားရမ်း၍ အသုံး ပြုခဲ့လေ၏။ သူမ ငှားရမ်းထားသော အိမ်ကြီးသည် (၆)လပြည့်ရန် ရက်အနည်းငယ်သာ လိုတော့သဖြင့် ခင်မမကို လက်စားချေရန် အစီစဉ်ကို စတင်ရလေ၏။ ပုလဲခင်သည် ဘောဘီအော်စတင်ကားလေး ကို မောင်းနှင်၍ ခင်မမ၏ နေအိမ်အနီးသို့ မကြာခဏ သွားရောက် အကဲခတ်လေ၏။

ထိုအခါ ခင်မမသည် တိုက်အိမ်လေးတွင် တစ်ယောက် တည်း နေထိုင်ကြောင်း သိရပြီး ခြံစောင့်လူငယ်တစ်ဦးသာရှိကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ခင်မမ၏ အိမ်မှကိစ္စများကို အနီးနားရွာမှ မိန်းက လေးတစ်ယောက်က လာရောက် လုပ်ကိုင်ပေးပြီး ညနေစောင်းသည် နှင့် အိမ်ပြန်လေ့ရှိကြောင်း စုံစမ်းသိရှိရလေ၏။

ပုလဲခင်သည် ခင်မမကို လက်စတုံး စီရင်ရမည့်နေ့ တွင် စိန်ပွဲစားလုပ်ကိုင်စဉ်က ဝယ်ယူခဲ့သော သေနတ်ကို ကျည်ဆန် များဖြည့်တည်း၍ ဘောဘီအော်စတင်ကားလေးကို ကိုယ်တိုင်မောင်း နှင်ကာ ခင်မမ၏ နေအိမ်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ခင်မမ၏ နေအိမ် မနီးမဝေးတွင် ကားကိုရပ်၍ ည မှောင်ရီသမ်းအောင် စောင့်ရလေ၏။ ကားထဲတွင် ထိုင်နေစဉ် သူမ ဝယ်ယူလာသော ဒဂုံမဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ဖွင့်၍ လယ်တီပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီး ရေးသားသော ဗညားနွဲ့ ဝတ္ထုကို ဖတ်ရှုနေလေ၏။ ပုလဲခင်သည် ဗညားနွဲ့ အခန်းဆက်ဝတ္ထုကို လွန်စွာနှစ်သက်သဖြင့် ဒဂုံမဂ္ဂဇင်းကို လစဉ်ဝယ်၍ ဖတ်ရှုလေ၏။

အတန်ကြာအောင် ဖတ်ရှုပြီး ဝတ္ထုမဆုံးမီ စာအုပ် ပိတ်လိုက်ပြီး ခင်မမ နေအိမ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့လေ၏။ ခင်မမ၏ နေအိမ် အနောက်သို့ ရောက်သောအခါ ခြံစည်းရိုးများကို ဆွဲဖို့၍ ခြံထဲသို့ တိုးဝင်ခဲ့လေ၏။

အိမ်ကြီး၏ အနောက်သို့ ရောက်သောအခါ နောက်
ဖေးတံခါးကိုဖွင့်၍ မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ဝင်ခဲ့၏။ မီးဖိုချောင်မှ အိမ်
မကြီးသို့ ကူးသောအခါ တစ်အိမ်လုံး မှောင်မည်းနေပြီး အိပ်ခန်း
ထဲတွင် မီးမှိန်မှိန်လေး လင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အိပ်ခန်းထဲတွင်
ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်သံများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ပုလဲခင်သည် မျက်လုံး
ပြူးသွားမိ၏။

“ဟင် ... အိပ်ခန်းထဲမှာ ခင်မမ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်
ဘူးနဲ့ တူတယ်၊ ဘယ်သူရောက်နေသလဲ မသိဘူး”

ဟု တွေးကာ အိပ်ခန်းတံခါးကို အသာဟ၍ ကြည့်
လိုက်ရာ ခင်မမ၏ ခုတင်ပေါ်တွင် ခြံစောင့်လူငယ်ကို တွေ့လိုက်
ရ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦး သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့နေလေ၏။

ပုလဲခင်သည် အခန်းဝတွင်ရပ်၍ ခဏကြာအောင်
စောင့်နေမိလေ၏။ အတန်ကြာသောအခါ ခင်မမသည် လုံချည်ရင်
ရှား၍ အိပ်ခန်းထဲမှ ရုတ်တရက် ထွက်လာသောကြောင့် အခန်းထောင့်
ရှိ ဗီရိုကြီးနောက်သို့ ကမန်းကတန်း ပုန်းကွယ်လိုက်ရပေ၏။

ခင်မမသည် ရေချိုးခန်းသို့ ထွက်သွားပြီး ခဏကြာ
လျှင် အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာပြန်၏။ ထို့နောက်
ခုတင်ပေါ်သို့တက်ကာ လူငယ်နှင့် ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်မောကြပြန်၏။

တစ်ဖန် လောကစည်းစိမ်ကို ခံစားကြပြန်၏။ ပုလဲခင်သည် မှောင်
ရိပ်ထဲတွင် တစ်နာရီနီးပါး သည်းခံ၍ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရသည်။

ထိုအခါမှပင် ခင်မမနှင့် ပျော်ပါးခဲ့သော လူငယ်သည်
အရက်ပုလင်းဆွဲ၍ အိပ်ခန်းထဲမှထွက်ကာ ခြံထောင့်ရှိ အိမ်ကလေးသို့
ဒယီးဒယိုင် ထွက်သွားလေ၏။ ပုလဲခင် အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွား
သောအခါ ခင်မမသည် ကျောပေး၍ အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်နေ
၏။ ခင်မမ၏ အိပ်ခန်းနံရံတွင် ပုလဲခင် ပို့လိုက်သော ပန်းချီကားကြီး
ကို ချိတ်ဆွဲထားလေ၏။ ခင်မမသည် ပုလဲခင်ကို မြင်သောအခါ ...

“ညည်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ငါ့အခန်းထဲ ဝင်လာရသလဲ”

ဟု တအံ့တိသြ မေးလေရာ ပုလဲခင်က ...

“ဟား ဟား ဟား ... နှစ်တွေကြာလို့ ပုလဲခင်ကို မေ့သွား
ပြီလား ခင်မမ၊ ညည်း ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်စက်ခဲ့တဲ့
ပုလဲခင်လေ၊ ညည်းကြောင့် ငါ့အမေ မသေသင့်ဘဲ သေခဲ့ရ
တယ်၊ ညည်းကြောင့် ငါတို့ချစ်သူနှစ်ဦး ကွဲခဲ့ရတယ်၊
ဒါကြောင့် ညည်းကို ငရဲပြည်ပို့ပေးဖို့ လာခဲ့တာပဲ၊ နံရံပေါ်
က ပန်းချီကားကို ကြည့်လိုက်စမ်း၊ တရုတ်စကားပွင့်တွေ
စိစိညက်ညက် ကြေသလို ညည်းဘဝလည်း ကြေမှုသွားစေ
ရမယ်လို့ ကြိုးဝါးခဲ့တဲ့ ငါ့စကားကို ညည်း မှတ်မိမှာပေါ့”

ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။ ခင်မမသည် လွန်စွာထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး ပုလဲခင်၏ရှေ့တွင် ခူးထောက်တောင်းပန်လေ၏။

“အစ်မ မှားပါတယ် ညီမရယ်၊ အစ်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ အစ်မကို မသတ်ပါနဲ့၊ အစ်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

ပုလဲခင်က ခင်မမကိုကြည့်၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောကာ ...

“မရဘူး ခင်မမ ... မရဘူး၊ အလှည့်ကျရင် မနဲ့ စတမ်းလေ”

ဟု ဆိုကာ ခင်မမကို သေနတ်နှင့် ချိန်လေ၏။ ခင်မမသည် အခန်းနံရံသို့ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ခွာသွားလေ၏။ ပုလဲခင်သည် ခုတင်ပေါ်ရှိ ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို ယူပြီး သေနတ်ပြောင်းဝတွင်ဖိကာ ခင်မမ၏ ရင်ဝကို “ဒိုင်း” ခနဲ ပစ်ထည့်လိုက်လေ၏။ သေနတ်ပြောင်းဝတွင် ခေါင်းအုံးခံ၍ ပစ်သောကြောင့် သေနတ်သံ ခပ်အုပ်အုပ်သာ ထွက်လေ၏။ ခင်မမနှင့် ပျော်ပါးခဲ့သော လူငယ်သည် အရက်မှူးလွန်၍ အိပ်ပျော်နေပြီဖြစ်၏။

ပုလဲခင်သည် နံရံပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ပန်းချီကားကို ယူဆောင်၍ အိမ်လေးထဲမှ လွယ်ကူစွာပင် ပြန်လည်ထွက်ခွာလာနိုင်ခဲ့၏။

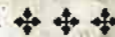
ပုလဲခင်သည် ခင်မမကို လက်စတုံး စီရင်ပြီးနောက် သူမ၏ ရင်ထဲတွင် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားလေ၏။ အနှစ်နှစ်အလလမျှော်လင့်စောင့်စားခဲ့သော သူမ၏ ဆန္ဒများ ပြည့်ဝပေပြီ။ သူမသည် မည်သည့်အရာကိုမျှ မလိုအပ်တော့ပေ။ သူမ၏ ရင်သည် ဗလာဟင်းလင်း ဖြစ်သွားလေ၏။

သူမ၏ ရန်သူတော် ခင်မမအား တရုတ်စကားပွင့်များ စိစိညက်ညက် ကြေသလို ခြွေမှုန့်င်ခဲ့၏။ ထိုရက်များအတွင်း မိခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို မကြာခဏ မြင်ယောင်နေမိ၏။ မိခင်ကြီးသည် မည်သည့်ဘဝသို့ ရောက်ရှိနေမည် မသိ။ ရောက်လေရာဘဝတွင် သူမအား ကောင်းချီးပေးလိမ့်မည် ထင်၏။ သူမ၏ချစ်သူ ဖရက်ဒီသည်လည်း ကက်သရင်းနှင့် ပေါင်းဖက်နေပေပြီ။

လောကကြီး အလယ်တွင် သူမ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သလို ခံစားရ၏။ သူမသည် တရုတ်စကားပွင့်များ စိစိညက်ညက် ခြေနေသော ပန်းချီကားကြီးကိုကြည့်၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်လေ၏။

“နောက်ဆုံးကျတော့ လောကကြီးမှာ ပုလဲခင် တစ်ယောက်တည်းပါလား”

ဟု တွေးတောလိုက်မိ၏။

ပုလဲခင်သည် လူသတ်မှုများကို ကျူးလွန်ပြီး ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် ပုစွန်တောင်ရှိ ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားသို့ တက်ရောက်ပူးမြော်ခဲ့၏။ တရုတ်စကားပွင့်များကို ဘုရားတွင် ကပ်လှူခဲ့၏။ ဘုရားဝတ်ပြုပြီး အငှားကားပေါ်သို့ တက်ကာနီးတွင် သတင်းစာရောင်းဟန်တူသော ကလေးတစ်ယောက်က စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသဖြင့် သူမ၏ အိမ်သို့ မပြန်သေးဘဲ ကားဆရာအား ကမ်းနားလမ်းစထရင်းဟိုတယ်သို့ မောင်းနှင်စေခဲ့၏။

စထရင်းဟိုတယ်သို့ ရောက်သောအခါမှပင် အငှားကားတစ်စီးကို ထပ်မံငှားအရမ်း၍ သိမ်ဖြူလမ်းနေအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှ စုံထောက်များသည် သူမ၏ အမှု၏ အပူတပြင်း စုံစမ်းနေပုံရလေ၏။

သူရိယ၊ သံတော်ဆင့်၊ မြန်မာ့အလင်း၊ သူကြီးဂေဇက် သတင်းစာကြီးများတွင် မှော်ဘီမြို့စွန့်ရှိ လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍

အမှုမှန် မပေါ်နိုင်သေးသည့်အတွက် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီတွင် တာဝန်ရှိကြောင်း ရေးသားထားလေ၏။

သူကြီးဂေဇက် သံတင်းစာကြီးကမူ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကိုယ်တိုင် ဤအမှုကို အားကြီးမာန်တက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်နေသည့်အတွက် မကြာမီ တရားခံကို ဖမ်းဆီးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ကြောင်း ရေးသားထားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် သူမ ငှားထားသော အိမ်ကြီးသည် ခြောက်လပြည့်မည်ဖြစ်၏။ ထိုနေ့သည် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် သူမမိခင်ကြီး သေဆုံးပြီး ခုနစ်နှစ်ပြည့်သောနေ့လည်း ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ပုလဲခင်သည် မိခင်ကြီး ခုနစ်နှစ်ပြည့်အထိမ်းအမှတ်အနေဖြင့် ကျောက်မြောင်းကျောင်းတိုက်မှ ရဟန်းသံဃာငါးပါးကို ပင့်ဖိတ်၍ အာရုံဆွမ်း ကပ်လှူခဲ့၏။ သူမနှင့် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း အနည်းငယ်ကိုလည်း ဖိတ်ကြားခဲ့၏။

ပုလဲခင်သည် ထို့နေ့ နံနက်စောစောထကာ ဘုရားပန်းများကို တရုတ်စကားပန်းများနှင့် ကပ်လှူ၏။ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံးတွင်ရှိသော ပန်းအိုးများထဲတွင် တရုတ်စကားပန်းများကိုသာ ပြင်ဆင်ထား၏။ ထို့ကြောင့် တစ်အိမ်လုံး တရုတ်စကားပန်းများဖြင့် မွှေးကြိုင်နေ၏။

ခြံကြီးရှေ့ရှိ လူသွားလမ်းတစ်လျှောက်တွင် တရုတ်
စကားပုန်းများ ကြုံဖြန့်ထား၏။ ပုလဲခင်သည် ထို့နေ့က လွန်စွာ
ပျော်ရွှင်ခဲ့လေ၏။

သူမ၏ မိတ်ဆွေများ ပြန်သွားသောအခါ အိမ်ရှင်
အဒေါ်ကြီးကို ခေါ်ယူ၍ အိမ်ခန်းကို ပြန်လည်အပ်နှံခဲ့လေ၏။
ပြီးနောက်တွင်မူ သူမငယ်စဉ်က နေထိုင်ခဲ့သော ပုသိမ်မြို့သို့ ပြန်
ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။

အရာရာအားလုံး ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပေပြီ။

ပုလဲခင်သည် အငှားကားတစ်စီးကို ငှားရမ်း၍
သင်္ဘောဆိပ်သို့ မောင်းနှင်စေခဲ့သည်။ သင်္ဘောဆိပ်သို့ ရောက်သော
အခါ ညနေ လေးနာရီခွဲနေပေပြီ။ ညနေ ငါးနာရီထွက်မည့်
သင်္ဘောနှင့် ပုသိမ်မြို့သို့ လိုက်ပါရမည်ဖြစ်၏။ ပုလဲခင်သည်
သင်္ဘောဆိပ်တွင် လက်မှတ်ဝယ်ယူပြီး အနည်းငယ် စောနေသဖြင့်
စာအုပ်ဖတ်ရန် စဉ်းစားမိ၏။ ထို့နောက် လမ်းတစ်ဖက်တွင်
စာအုပ်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စာအုပ်ဝယ်ရန်
ကူးသန်းခဲ့လေ၏။ စာအုပ်ဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း
ဝယ်ယူရန် စာအုပ်ရောင်းသောသူအား မေးမြန်းကြည့်ရာ ...

“မရှိတော့ဘူး အစ်မ၊ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းက တစ်အုပ်တည်း ကျန်
တော့တာ၊ ဟောဒီက အစ်ကို ဝယ်လိုက်ပြီ”

ဟု ဆိုသဖြင့် သူမသည် နံဘေးသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်
လေ၏။ ထိုအခါ သက္ကလပ်ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားသော

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ထိုသူက သံလိုက်
ဓာတ်ကဲ့သို့ ဆွဲဆောင်အားကောင်းသော လေသံဖြင့် ...

“ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းထဲက လယ်တီပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီးရေးတဲ့
ဗညားနဲ့ဝတ္ထုကို ကျွန်တော် သိပ်ကြိုက်တာဗျာ၊ ဒါကြောင့်
လစဉ် စောင့်ဖတ်နေရတယ်၊ ပုလဲခင် ဖတ်ချင်တယ်ဆိုရင်
တော့ ကျွန်တော် လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါရစေ၊ ကျွန်တော်က
အင်းစိန် စီအိုင်ဒီက ဆားပုလင်းမင်းအောင်ပါ”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ပုလဲခင်၏ ထူကဲ့သော နှုတ်ခမ်း
လေးသည် ချစ်စဖွယ် ဝိုင်းစက်သွားလေ၏။

ပုလဲခင်သည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို စူးစူးစိုက်
စိုက် ကြည့်၍ ချစ်စဖွယ် ပြုံးလိုက်လေ၏။ ပြီးမှ ...

“ရှင် သိပ်တော်တဲ့ စုံထောက်ပဲ၊ ကျွန်မကို ဘယ်လိုများ
မြေရာခံပြီး လိုက်လာနိုင်တာလဲရှင်”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...
“ဒါ မဆန်းပါဘူး ပုလဲခင်ရယ်၊ ကျုပ်ဟာ ကြမ်းပုရမ်းပု
ဆိုတဲ့ ရာဇဝင်လူဆိုးကြီးတွေကိုတောင် ဥပဒေစက်ကွင်းက
လွတ်မပြေးနိုင်အောင် ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့သေးတာပဲ”

ဟု မနိုးမခန့် ပြောလိုက်လေ၏။ ပုလဲခင်က ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆားပုလင်းမင်းအောင်လို မြန်မာပြည်စုံထောက်
အဖွဲ့ရဲ့ အတော်ဆုံးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် လက်ထဲမှာ
အဖမ်းခံရတာ ကျွန်မ ဂုဏ်ယူပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကမူ
ပုလဲခင်ကို စကားမတုံ့ပြန်တော့ဘဲ သူမနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံအောင်
ကြည့်လိုက်လေ၏။ ပုလဲခင်ကလည်း ဝံ့ဝံ့စားစားလေး ပြန်ကြည့်
လေ၏။

ထို့နောက် ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဦးစွာ မျက်လွှာ
ချ၍ ပုလဲခင်အား ထွက်မပြေးရန် ကတိတောင်းလေ၏။ ပုလဲခင်
က ကတိပေး၍ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်အတူ ယှဉ်တွဲ၍ လိုက်ပါ
လာလေ၏။

ဇာတ်ပေါင်းပြီ

BURMESE
CLASSIC
.com

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ပုလဲခင်၏ အမှုကို မစစ်ဆေးမီ လိုအပ်သော အကူအညီများကို ပေးလေ၏။ ပုလဲခင်၏ အမှုအကြောင်းကို သူရိယ၊ သံတော်ဆင့်၊ သူကြီးဂေဇက် သတင်း စာကြီးများက တစ်ခမ်းတနား ရေးသားဖော်ပြကြ၏။ အမှုစစ်ဆေးနေ စဉ် ပုလဲခင်ကို ညီမအရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်နေသော ဒေါ်မာလာ ရောက်ရှိလာပြီး ...

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ညီမလေးရယ်”

ဟု ဆိုကာ ဖက်၍ ငိုယိုလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် မြပုလဲခင် အပ်ချုပ်ဆိုင်မှ ‘မမြ’

ရောက်ရှိလာပြီး ပုလဲခင်ကို ဖက်၍ ...

စေတနာစာပေ

“ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ ညီမလေး။ ညီမလေးအတွက် အကောင်း ဆုံး ရှေ့နေတွေ ငှားထားတယ်”

ဟု အားပေးစကား ပြောလေ၏။ ပုလဲခင်ကမူ ...

“အားငယ်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းဆိုတာ ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ မရှိတော့ပါဘူး အစ်မရယ်၊ ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ ပန်းကလေး တစ်ပွင့်ပဲ ရှိပါတယ်၊ အဲဒါကတော့ ကြာဖြူပန်းလေးပါ။ ကြာဖြူပန်းလေးဟာ ရွှံ့နွံထဲမှာ ပေါက်ပေမဲ့ သူ့ကိုယ်မှာ ရွှံ့နွံတွေ မလိမ်းကျဘူး၊ ကျွန်မ ကိုယ်ထဲမှာလည်း အညစ် အကြေးတွေနဲ့ လိမ်းကျမနေဘူး၊ ဖြူစင်သန့်ရှင်းနေတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။ ကပြားမ ကက်သရင်းသည်

‘ဖရက်ဒီနှင့် အတူတူ တရားခွင့်သို့ လာရောက်ခဲ့၏။ ဖရက်ဒီနှင့် ပုလဲခင်သည် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသောအခါ ဖရက်ဒီသည် တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားလေ၏။ ပုလဲခင်ကမူ ပကတိ အေးချမ်းတည်ကြည် စွာဖြင့် ဖရက်ဒီကို ပြန်ကြည့်လိုက်လေ၏။ သူမ ရင်ထဲတွင် ဖြူစင် သန့်ရှင်းနေ၏။

ပုလဲခင်၏ အမှုကို စစ်ဆေးနေစဉ် တရုတ်အဘိုးကြီး

တစ်ယောက်သည် ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာပြီး ပုလဲခင်အား ကြာဖြူပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို ကမ်းပေးလိုက်လေ၏။ ပုလဲခင်က

စေတနာစာပေ

လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တရိုတသေ လှမ်းယူလိုက်ပြီး နမ်းရှိုက်ကာ အနီး
ရှိ ပုလိပ်တစ်ယောက်ကို လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။ ပုလိပ်သားသည်
ကြာဖြူပန်းလေးကို ကြည့်၍ ရင်ထဲတွင် အေးမြသွားလေ၏။

ပုလဲခင်သည် လူသတ်မှုများကို ကျူးလွန်ရာတွင်
မျက်မြင်သက်သေ မရှိသည်တစ်ကြောင်း၊ အားနွဲ့သော မိန်းမသား
ဖြစ်နေသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံချက်ပေးထားသော်
လည်း ရုံးတော်က ထောက်ထားဉာတာသောအားဖြင့် ထောင်ဒဏ်
ဆယ်နှစ်သာ အပြစ်ပေးခဲ့လေ၏။

BURMESE
CLASSIC

ကြာဖြူပန်းကလေး

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်သွားပြီးနောက်
တွံတေးတူးမြောင်းအနီးရှိ ဆိပ်ကြီးခနောင်တိုရွာ ဝန်းကျင်တွင်
ရသေ့မတစ်ဦး ပေါ်ပေါက်နေသည်ဟု သတင်း ထွက်ခဲ့လေ၏။
လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားများနှင့် မကင်းနိုင်သူများသည်
ရသေ့မလေးထံသို့ သွားကြကုန်၏။ ရသေ့မလေးသည် မညီသည့်
တရားကိုမျှ မဟောချေ။ သို့သော် ရသေ့မလေး၏ မျက်နှာကို
မြင်သည်နှင့် လူအများသည် ရင်ထဲတွင် ချမ်းမြေ့ကြည်လင်သွား
လေ၏။

ရသေ့မလေး၏ ကျောင်းအနီးတွင် ကြာပန်းများဖူးပွင့်
နေသော ရေကန်ကြီးတစ်ကန် ရှိ၏။ ထိုရေကန်ကြီးထဲမှ ကြာပွင့်

၂၈၈ မင်းမြတ်သူရ

တစ်ပွင့်ကို နေ့စဉ်ခူးဆွတ်၍ သူမထံ လာရောက်ကြသူများကို ပေးကမ်း၏။ ရသေ့မလေး၏ ကြာပွင့်ကို ရရှိသွားသူတိုင်းသည် ရင်ထဲတွင် ချမ်းမြေ့ကြည်လင်သွားလေသည်ဟု ဆို၏။

ထို့ကြောင့် လူအများသည် နေ့စဉ်လာရောက်၍ ရသေ့မလေးပေးမည့် ကြာပွင့်ကို စောင့်မျှော်ကြလေ၏။ ရသေ့မလေးသည် နေ့စဉ် ကြာပွင့်တစ်ပွင့်ကိုသာ ခူးဆွတ်၏။ ထိုကြာပွင့်သည် တစ်ဦးတစ်ယောက်သော သူအတွက်သာ ဖြစ်၏။ ရသေ့မလေးကို အနီးနားရှာများမှ ...

“ကြာဖြူပန်းကလေး”ဟူ၍သာ တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြ၏။ အဆိုပါ ကြာဖြူပန်းကလေးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဇာတ်လိုက်လေး ပုလဲခင် ဆိုသည်ကိုမူ အထူးပြောစရာ လိုမည်မထင်ပါ။ ...။

အိမ်ရှင်ကလေး

မင်းမြတ်သူရ